

สายตาของเขา รูปลักษณ์ของเขา ท่าทางการเคลื่อนไหวของเขา...
ทำไมทุกอย่างมันเหมือนเขาวงกต... ดึงดูดผมไว้จนหนีไปไหนไม่ได้
ทุกอย่างที่เป็นเขา มันชวนให้น่าค้นหาเหลือเกิน
ให้ตายสิ ผมก็ไม่ได้เป็นโรคจิตหรอกนะ แล้วผมก็ไม่ได้ตกหลุมรักใคร่ง่ายๆ
แต่ ฉอน ทำให้ผมตกบ่วงจริงๆ

1st sip

“เข้าห้องๆ จัดเรียงมาทางนี้เลยนะคะ ทางนี้เลยคะ”

เสียงรุ่นพี่ผู้หญิงคนหนึ่งตะโกนเจ็อยแจ้ว กำกับให้พวกผม... ที่กำลังช่วยจัดเตรียมที่ทางสำหรับการถ่ายแบบของมหาวิทยาลัยบับบอคอแตกอะไรสักอย่าง ต้องเขยิบของออกไปอีก พวกดาวเดือนแต่ละเมเจอร์ค่อยๆ ดาหน้ากันเข้ามาในฉากที่เซตไว้

“ทุกคนยืนตรงจุดมาร์กนะคะ ตามที่ซ้อมกันไว้เลย” เสียงพี่ผู้หญิงคนเดิมสั่งงานต่อ แต่สั่งพวกดาวเดือนทั้งหลายนะ ไม่ได้สั่งผม

ใช่แล้ว นี่คือการถ่ายไปสเตรโบริโมตแต่ละเมเจอร์ในคณะของเรา ซึ่งเป็นคณะนานาชาติ เรียกกันง่าย ๆ ว่าอินเตอร์ แต่ในคณะเราจะแบ่งกั้นสาขาออกไปอีกหลายแขนง ซึ่งทุกคนจะเรียกกันว่าเมเจอร์ เช่น เมเจอร์บริหาร เมเจอร์วิศวะคอมฯ เมเจอร์ชีวะ ฯลฯ อะไรก็ว่าไป แต่ทุกคนยังอยู่ภายใต้ร่มคันใหญ่คันเดียวกันคือคณะอินเตอร์

ใช่ ผมไม่ได้พูดผิด ‘คณะ’ นะถูกแล้ว ไม่ใช่มหาวิทยาลัย แน่หนอนว่ายังมีคณะอื่นๆ อีกมากมายเหมือนมหาวิทยาลัยทั่วไป แต่คณะนานาชาติของเราเป็นเอกเทศมาก มีเมเจอร์ขยับอยู่ภายใต้จันดูเหมือนเป็นอีกมหาวิทยาลัยหนึ่งไปแล้ว จึงเป็นเหตุผลให้เด็กคณะอื่นหมั่นไล่คณะเราอยู่บ่อยๆ

และตอนนี้... ผม เบต้า ปีสาม เมเจอร์การโรงแรม ก็ต้องมาถือบ๊าะอะไร

สักอย่างใหญ่อันเท่าเรื่อง ทั้งๆ ที่มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับผมสักนิด เพียงแค่เพราะเพื่อนที่เป็นคอมมิตีตี้ (committee) ขอแรงให้ผมมาช่วย อ้อ คอมมิตีตี้ก็คือ อารมณ์ประมาณคณะกรรมการนักศึกษาเนาะ

“หน้าบูดเขี้ยวนะ ทำหน้าให้มันดีๆ หน่อยสิ”

ผมหันไปขมวดคิ้วใส่ไค้ก เพื่อนสนิทซึ่งเป็นหนึ่งในคอมมิตีตี้ที่จัดงานและ อ้อนวอนขอแรงให้ผมมาช่วยนั่นแหละ

“ฉันมาช่วยนายก็บุญคุณลาหัวแล้ว เมื่อยก็เมื่อย แกรมทุกคนสนใจแต่พวกคนที่ถ่ายโปรโมต พวกเบื้องหลังนะหรือ? เฮอะ น้ำเปล่าสักขวดยังมี” ผมด่าออกไปตรงๆ สนิทกันมาตั้งแต่ปีหนึ่งไม่มีความจำเป็นต้องเกรงใจอะไร ไค้กยิ้มจนตาย้อย เขารีบเอามือมาพัดๆ ให้ผม

“เดี๋ยวฉันไปเอาน้ำมาให้นายก็แล้วกัน รอแป๊บหนึ่งนะ”

“เออ ให้อ้องเลย”

ผมเบื่อจริงๆ กับการที่ทุกคนสนใจแต่คนทำงานเบื้องหน้า พวกคนที่ยืนสวยหล่อหน้าจาก ถามหน่อย... ถ้าไม่มีทีมงานเบื้องหลัง ทุกอย่างจะออกมาได้สมบูรณ์แบบใหม่ เมื่อไหร่ค่านิยมแบบนี้จะหมดไปสักทีนะ แล้วก็อย่างที่บอก มันไม่ใช่เรื่องของผมเลยไง ผมไม่ได้อะไร ไม่ได้คะแนน ไม่ได้คำตอบแทน หรือแม้แต่เงินสักแดงเดียว เอาจริงๆ ค่าขอบคุณยังไม่ได้เลยเหอะ แกรมยังถูกใช้งานจนหัวปั่นตั้งแต่เช้า เซตจากผิดใจใหญ่ก็จะมีอีก ฉะนั้นผมคิดว่าผมมีสิทธิ์เต็มที่จะปั่น

“มาแล้ว”

ไค้กกลับมาพร้อมขวดน้ำแช่เย็นเจี๊ยบ ผมวางจากในมือลงบนพื้นแล้วเปิดขวดน้ำดื่ม ไค้กลงมานั่งยองๆ ถูจากแทนผม จะว่าไปก็สงสารมันเหมือนกันนะ มันก็ไม่ได้ต่างจากผมหรอก ทำงานเหนื่อยสายตัวแทบขาดเพื่อมหาวิทยาลัยและคณะของเราเนี่ย

“นี่คือกำลังลองฉากใช่ไหม” ผมเอ่ยถาม

“ใช่ แล้วก็... นอกจากถ่ายโปรโมตแต่ละเมเจอร์แล้ว พวกชมรมต่างๆ ก็ขอถ่ายรูปไปในวันนี้เลยด้วยนะ”

“แล้วเมื่อไรงานจะเสร็จล่ะ?” ผมเสียงขุ่น ขมวดคิ้วเพราะร้อนและเหนื่อยเต็มที่ “นี่ก็สิบเอ็ดโมงแล้วยังไม่ได้เริ่มอะไรเลยนะ นายยังไม่ได้กินข้าวเลยด้วยซ้ำ”

“นายก็รู้นี่ว่าเจ๊จิ้นเขาเรื่องมาก เขาอยากให้อ้องเป๊ะ...”

ผมกลอกตา เจ็จจิ้นคือรุ่นพี่ผู้หญิงที่เป็นคนสั่งงานนั่นแหละ เธอเป็นหัวเรือใหญ่ และกิตติศัพท์ด้านความเรียงมากของเธอก็กระฉ่อนไปทั่ว เลยเป็นเหตุผลที่ไม่มีใครอยากทำงานกับเธอ จนโค้กต้องขอให้ผมกับเพื่อนๆ อีกห้าหกคนมาช่วย

“อีกอย่าง ช่างกล้องก็ยังไม่มาเลย” โค้กพูดเสียงเครียดๆ

“นั่นแหละอีกเรื่องที่ฉันจะตำ นัดตั้งแต่สิบโมงจนตอนนี้สิบเอ็ดโมงแล้วยังไม่โผล่หัวมา เจ็จจิ้นยอมปล่อยให้ผ่านไป”

“เอ่อ ก็คนที่จะมาถ่ายเขาเก็บงานเป๊ะจริงใจ เป๊ะแบบที่เจ็จจิ้นยอมอะ ไม่งั้นจะกล้ามาสายแบบนี้หรือ โดนเจ็จจิ้นหัวปอดี้ แต่เนี่ยงานเขาดีจริง”

“เฮอะ ก็แค่เด็กในมอเหมือนกันล่ะวะ” ผมทำเสียงขื่นจมูก แล้วหันไปพูดกับโค้ก “นี่ ไปหาอะไรกินแป็บนะ เดียวมา ทิวจะตายอยู่แล้ว”

“เฮ้ย อย่าเพิ่งสิ! รอแป็บหนึ่ง เดียวช่างกล้องก็มาแล้ว!” โค้กทำตาโต บ้างปากตะโกนใส่ผมเพราะกลัวเสียงกระจาย แต่ผมก็ส่ายหน้า

“ไม่ล่ะ นายก็รู้ฉันกินเร็วยิ่งกว่านายอีก แป็บเดียว ระหว่างนี้ก็ถืออุปกรณ์ให้ก่อน คงไม่มีใครเรียกใช้นายหรอกน่า”

ผมไม่นำพาต่อเสียงโหวกเหวกโวยวายของโค้กแล้วหลบออกมาทันที ตัดสินใจซื้อแซนวิชแฮมชีสสองอันง่ายๆ และน้ำเปล่าหนึ่งขวด กัดกินมันไปตลอดทางที่กลับไปเข้าฉากก็หมดพอดี ส่วนอีกอันผมซื้อมาเผื่อโค้ก เจ้าหมอนั่นก็ยังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่เช้า

“อะ เอาไป” ผมยื่นให้ โค้กเหลียวซ้ายแลขวาแล้วรับมา

“ขอบใจ กลัวแทบตายว่าเจ็จจะมาเจอ”

“บอกแล้วว่าไปเร็ว แล้วนี่คนที่จะถ่ายภาพมาหรือยัง?”

“เอ่อ... มาแล้ว”

“อ้าวหรือ งั้นนายหลบไปได้แล้วล่ะ ไปประสานงานเถอะ เดียวฉันถือฉากเอง”

“ไม่ล่ะ” โค้กทำหน้าแปลกๆ พิกัด มั่นว่าต่อ “ฉันจะอยู่กับนายตรงนี่”

ผมขมวดคิ้ว ก่อนหันไปมองยังทิศทางที่โค้กมองอยู่ และผมก็เห็นฉากเด็ดจนได้ เจ็จจิ้นกำลังกอดอกทำหน้าดมึงทิ้ง ส่วนอีกฟากที่ประจันหน้ากับเธอเป็นผู้หญิงผมดำขลับปากแดงจัดเพราะสีลิปสติกคนหนึ่งที่กอดอกทำท่าไฮโซ

“โอ้โห... มีคนกล้าจัดกับเจ็จด้วยหรือ”

ผมอดครางออกมาไม่ได้ แล้วเสียงของผู้หญิงปากแดงคนนั้นก็ดังออกมาให้ทุกคนได้ยิน

“ทำไมคะ? ก็เขาไม่วางหลังป้ายสาม หนูจะให้เขากลับ เจมีปัญหาอะไรก็พูดกับหนูนี่แหละ”

“แต่ทุกคนก็มารอถ่ายงานกันตั้งแต่เช้าแล้วนะ!” เจจิ้นผายมือไปหาพวกดาวเดือนที่ยืนหน้าสลอนกันอยู่ ทุกคนต่างเกร็งกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น “เหตุผลอะไรที่เธอจะไม่ให้เขาอยู่ถ่ายงานให้เสร็จทั้งๆ ที่มาก็สายนะหา!”

ผู้หญิงปากแดงคนนั้นปรายตาไปมองบรรดาสาวสวยหนุ่มหล่อทั้งหลายที่แต่งหน้าหนาเตรียมถ่ายโปสเตอร์ ดูเธอจะจิกสายตาใส่พวกสาวๆ เป็นพิเศษ แล้วเธอก็เข็ดปาก ทำท่าลอยหน้าลอยตา

“ก็หนูไม่ชอบ หนูไม่พอใจ หนูไม่อยากให้เขาทำ”

โอ้โฮ ถ้าผมเป็นเจ้ ผมตบแหละ

“น้ำหวาน!!”

“พอเถอะๆ!” เสียงรุ่นพี่ผู้ชายที่เป็นหนึ่งในคนควบคุมงานปรามขึ้น เขาหันไปทางสาวปากแดง “น้ำหวาน พี่คุยกับมันได้แล้ว มันบอกว่ามันรับงานมาแล้ว มันจะทำ ถ้าเสร็จเร็วมันก็กลับเร็ว เสร็จช้ามันก็กลับช้า มันไม่ว่าอะไร”

หญิงสาวปากแดงผมดำหน้าตาร้ายๆ คนนั้นดูไม่พอใจอย่างยิ่งยวด เธอแก้มกระตุก หันไปจิกตามองหน้าเจจิ้นอย่างเคียดแค้น ก่อนจะสะบัดหน้าพริตแบบไม่เคารพรุ่นพี่แล้วเดินแหวกออกไป เจจิ้นโกรธจนตัวสั่น แต่ที่ผู้ชายคนนั้นก็ลูบหลังลูบไหล่เธอ

“ทำงานเถอะจิ้น อย่าไปสนเลย”

“โอเค... โอเค” เจ้พยายามสงบสติอารมณ์ “ขอบใจมากนะมาร์ค”

“นี่ทะเลาะกันเรื่องอะไรเนี่ย?” ผมหันไปกระซิบถามไค้ก

“เฮ้อ ก็...”

“เซตฉากคะ! เริ่มจากคู่ของจิ้นนี่เลยนะคะ! เบต้า ไค้ก ไปจัดไฟที”

“ครับ!”

พวกผมตอบรับเจจิ้นแล้วเดินไปเซตไฟ ผมกับไค้กช่วยกันปีนขึ้นไปบนเก้าอี้แล้วฉายไฟไปตามตำแหน่งที่เจ้มาร์คเอาไว้ แต่เพราะเราสองคนตัวไม่ใหญ่ก็เลยดูทุลักทุเลนิดหน่อย แต่ข้อดีก็คือเราสามารถโหนกันไปได้แบบนี้โดยไม่เปียด

“แล้วนี่เซย์นจะมารับนายก็โง่ง?” โค้กถามขณะกำลังเข่งเท้า

“เซย์นไม่มารับ ฉันกลับเอง”

เซย์น... คือแฟนของผมเอง เขาเรียนอยู่คณะอินเตอร์นี่แหละ แต่เป็น
เมเจอร์วิศวกรรมฯ

โค้กพยักหน้า แล้วเราสองคนก็ค้างเติ่งกันอยู่บนนั้น

ในที่สุดจึน่าหรือจึโน หรืออะไรสักอย่างกับผู้ชายที่เป็นคู่ของเธอก็เดินเข้ามาในฉาก พวกเธอโพสต์ท่า แล้วแสงแฟลชจากกล้องก็วูบวาบขึ้นมาจนตาพวก
เราแทบบอด เรียกความสนใจให้ผมต้องหันไปมองอย่างเสียมิได้

ผู้ชายที่ถือกล้องถ่ายรูปอยู่ทำให้ผมรู้สึกหายใจติดขัดอย่างไม่น่าเชื่อ เขา
รูปร่างสูงโปร่ง ผมสีเงินสว่างจนดูเป็นสีขาว เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวสว่างที่พับแขน
ขึ้นไปจนเกือบถึงข้อศอก เผยให้เห็นรอยสักบนแขนของเขา ผมไม่เคยนิยมชมชอบ
รอยสัก ไม่เคยคิดว่ามันดูดีเป็นพิเศษบนร่างกายมนุษย์คนไหน จนกระทั่งวันนี้...
ที่ผมพบว่าความคิดนั้นเปลี่ยนไปในชั่วเสี้ยววินาที

ผมพยายามจะอ่านรอยสักบนแขนเขา แต่อ่านไม่ออก รับรู้ได้แค่ว่ามันเป็น
ข้อความยาวๆ สีดำสองบรรทัดที่พาดเป็นแนวบนแขนแกร่งนั้น นอกจากนั้นเขายัง
สักดอกไม้สีๆ ล้อมรอบมันไว้ ไม่มี... เขาคงสักดอกไม้สีๆ พวกนั้นก่อนถึงได้สักคำ
จารึกตามลงไป แต่ยังไงก็แล้วแต่ ผมพบว่าตัวเองจ้องเขานานเสียจนลำคอของผม
แห้งผาก

เขาไม่ได้หล่อเพอร์เฟกต์เหมือนเทพบุตร เขาไม่ได้หล่อหมดจดเหมือนรูป
สลักของจิตรกรเอกคนไหน

แต่เขาคือเขา หล่อ ดูดี ในแบบที่เป็นเขา... แบบที่กำลังทำให้ผมใจสั่น
อย่างควบคุมไม่ได้ของคุณี่

มันเหมือนจะจับต้องได้ ขณะเดียวกันก็เหมือนจะไม่มีวันเอื้อมถึง

ตอนนี้ผมรู้สึกได้ถึงมวลพลังงานบางอย่างจากเขาอย่างชัดเจน

มันแผ่ออกมา ส่งผ่านมาถึงผม กระแทกอย่างรุนแรง จนเหมือนว่าผม
กำลังจะตกจากเก้าอี้นี้ได้

ใบหน้าของเขานิ่งเรียบขณะทำงาน สายตามาคมนั้นมองแค่คนที่ถ่ายแบบ
อยู่ตรงหน้าโดยไม่กวาด ไม่สนใจสิ่งอื่นใดอีก

และวินาทีนั้นผมก็ปรารถนาจะเป็นคนที่ยืนอยู่ในฉากที่เซตไว้... เพื่อจะได้

เป็นคนที่ถูกเขาจ้างมอง

“ได้ก็... นั่นใคร...”

“หือ ช่างกลิ้งเอว?”

“อือ...”

“ฉอน ปีสี่ เรียนฟิล์ม”

ฟิล์มเป็นชื่อเรียกสั้นๆ ของสาขาวิชาการผลิตภาพยนตร์ ซึ่งเป็นแขนงหนึ่งของเมเจอร์ศิลปะสร้างสรรค์สื่อบันเทิง เรียกสั้นๆ ว่า FAA ย่อมาจาก The Fine and Applied Arts อย่างเมเจอร์การโรงแรมของผมจะเรียกสั้นๆ ว่า THM ย่อมาจาก Tourism and Hospitality Management

“ปีสี่?” ผมทวนคำอย่างประหลาดใจ “แล้วทำไมฉันถึงไม่เคยเห็นเขาเลย”

ผมก็อยู่มหาวิทยาลัยนี้มานานแล้วนะ ปีสามนี่ก็ใกล้เป็นโบราณวัตถุแล้วหรือเปล่า แต่ผมไม่เคยเจอเขาเลยจริงๆ

“ไม่แปลก เขาไม่ค่อยเข้าเรียน ไม่ค่อยมามาหา’ลัย” ใค้ยกไหล่

“เก็บตัวหรือ?”

“เปล่า... ไม่รู้สิ คนก็รู้จักเขาเยอะนะ แต่ฉันไม่ค่อยรู้อะไรเกี่ยวกับเขาหรอก เห็นว่าเรียนไปทำงานไป ก็คงจะแบ่งเวลาไม่ได้ละมั้ง จริงๆ เขาปีห้าแล้ว”

“อือ...”

ผมไม่ตกใจ และไม่มีใครในคณะเราตกใจเรื่องเรียนจบช้า มันเป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ คงเพราะเราเป็นคนอะนินเตอร์ที่แสนอิสระ ทุกคนใช้ชีวิตกันอย่างสุดเหวี่ยง ส่วนมากรวยจัด ดรอไปเที่ยวค้นหาตัวเองเป็นปีๆ ค่อยกลับมาเรียนหนังสือต่อก็มี เพราะงั้นเลยมีพวกปีห้า ปีหก ปีเจ็ด สถิตต่อกันเต็มคณะ แต่ผมไม่ได้อยู่ในสถานะที่จะทำแบบนั้นได้ ไม่ใช่ที่ผมไม่มีเงินไม่มีทองแบบคนอื่นในคณะหรอกนะ แต่ผมมีความหวังของพ่อกับแม่ที่แบกไว้หนักอึ้งเต็มบ่าอยู่

เรียนฟิล์มหรือ...

ทำงานไปด้วย เรียนไปด้วย

ผมเป็นแค่มนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งที่มีความอยากรู้อยากเห็นเหมือนคนทั่วไป แต่ผมก็ไม่ได้สาระแนไปทั่ว หรือยื่นจมูกเข้าไปจูนในเรื่องที่ไกลตัวผมเกินเหตุ แต่กับเรื่องของฉอน...

ผมอยากรู้จริงๆ

ผมจ้องใบหน้าคมคร่ำไม่แสดงอารมณ์ของฉอน เขายังคงกดขัดเตอร์
ขยับไม้ขยับมือบอกทิศทางให้นายแบบและนางแบบทำตาม ดวงตาคู่นั้นมันคง

ข้อมือแกร่งที่ขยับกำกับตำแหน่งดึงดูตสายตาของผม ดึงดูตรากับมัน
เป็นแม่เหล็ก นิ้วมือของเขาเรียวยาว ยาวกว่านิ้วของผมประมาณสักหนึ่งเท่า และ
ปลายนิ้วของเขายังด้าน บางนิ้วก็หนึ่งกำพร้าวัดลอก แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคน
ทำงานจริงๆ เล็บทั้งสิบนิ้วของเขาตัดสั้นสะอาด

ขั้วหูหนึ่ง... ผมก็คิดว่ามันจะเป็นยังไง ถ้านิ้วสักนิ้ว... หรือสองนิ้วของเขา
ความเข้ามาในโพรงปากของผม หยอกล้อกับเรียวลิ้นขณะที่ผมกำลังหอบฮัก
ภายใต้การควบคุมของเขา

ผมสั้นสะท้าน โดยที่ไม่เกี่ยวกับสายลมที่พัดเฉื่อยอยู่
แต่ผมกำลังมีอารมณ์...

เขานั่งลงบนเก้าอี้ทรงกลมสีดำตัวเล็กๆ ที่วางไว้ให้ และนาที่นั่นสายตาคู
คมกริบก็เลื่อนขึ้นมาสบเข้ากับดวงตาของผมอย่างพอดีพอดี ผมกะพริบตา หลุด
ออกจากภวังค์ที่ตัวเองสร้าง ทว่ากลับหลุดเข้าไปในวังวนของทะเลสีดำที่เขาดู
ผมเอาไว้แทน

ดวงตาของเขา ผมเคยคิดว่ามันไร้อารมณ์
แต่เปล่าเลย

มันมีบางอย่าง... บางอย่างที่ผมยังสรุปไม่ได้ว่าคืออะไร
“ฉอน เสร็จหรือยัง เเราอนานแล้วนะ เเราร้อน!”

เสียงหนึ่งแหลมขึ้นเสียดแทงโสตประสาทผม หญิงสาวปากแดงเดิน
กรีดกรายเข้ามาในฉากที่เซตไว้แบบไม่สนใจใคร เธอตรงเข้าเกาะเกี่ยวแขนฉอน
พลางทำท่ากระแง้ากระงอดไปด้วย

แปลกใหม่... ผมรู้สึกแข็งๆ พิกัด

“รอนน้อย” เจ้าของเสียงทุ้มต่ำตบหญิงสาวเนิบๆ เขาละสายตาจากผม
แล้วหันไปมองเธอแบบไม่เต็มสายตานั้น “เดี๋ยวก็เสร็จ”

“เดี๋ยวก็เสร็จอะไรล่ะ! นี่เพิ่งถ่ายไปได้แค่สองคู่อะไม่ใช่เหรอ!” เธอยัง
คงพึดพึดต่อแบบไม่สนใจประชาชนที่กำลังทำงาน เกาะแขนฉอนแน่นเหมือนเป็น
ปลาหมึก

“ได้ก... เขาเป็นแฟนกันเหรอ”

“ห๊ะ? นี่นายไม่รู้เรื่องของสองคนนั้นเหรอ ผอนกับน้ำหวาน”

“ใครนะ?”

“อ้อ แต่กับรุ่นพี่ผอนนายก็เพิ่งจะรู้จักเมื่อไม่กี่นี่นะ” โค้กทำท่านึกขึ้นได้ แล้วกระซิบใส่หูผม “พี่ผู้หญิงคนนั้นชื่อน้ำหวาน อยู่ปี่สี่ พวกเขาเป็น Friends with benefit กัน”

“...”

ผมไม่ได้โง่ Friends with benefit คือไม่ได้เป็นแฟน ไม่ได้เป็นคู่อีกกัน เป็นเพื่อนกันนั่นแหละ แต่พิเศษตรง... มีเซ็กส์กันได้

“ใครๆ เขาก็รู้ทั้งนั้นแหละนายเอ๊ย แต่กันนะ มีผู้หญิงมาแบให้เอาฟรี เป็นใครจะไม่เอาล่ะ”

“แล้วเขาอยู่ด้วยกันเหรอ?” ผมยังคงถามต่อ “ไม่แน่ใจว่าตัวเองอยากรู้ไปทำไมกันแน่”

“เหมือนจะแบบนั้น ไม่แน่ใจเท่าไร แต่รุ่นพี่น้ำหวานก็เกาะเกี่ยวรุ่นพี่ผอนมาเป็นชาติๆ แล้ว ใครเข้ามาโดนไล่กระเจิงหมด อีกอย่างใครจะกล้าเข้าไปล่ะ เล่นมีเจ้าที่กันขึ้นอยู่ตลอดเวลาแบบนี้ล่ะ”

“แล้วนายผอนนั้นก็ยอมเนียนะ”

“เฮลโล? มีผู้หญิงสวยๆ ให้เอาฟรี ไม่ต้องไปซื้อกิน ลองไปถามเซย์นดูดีไหมว่าจะเอาหรือเปล่า แต่กว่ารุ่นพี่น้ำหวานจะมาถึงมือรุ่นพี่ผอนนะมันจะตายใครๆ เขาก็รู้”

“เดี๋ยวนะ...” ให้ตายสิ ผมเริ่มคุ่นๆ แล้ว “นี่คือน้ำหวานคนดังคนนั้น ที่นอนกับผู้ชายทิ้งมือเพื่อเก็บแต้มนะ...”

“อ่าอะ บิงโก... แต่ตอนนี้พี่เขาเลือกรุ่นพี่ผอนแบบเป็นมันเป็นเหมาะเลยล่ะ คนนี้คงไม่ยอมให้หลุดมือแน่ คงหวังว่าตัวเองจะได้เป็นแฟนตัวจริง เล่นกันขึ้นตลอดทางแบบนี้ ยิ่งโง่สักวันก็คงได้เป็นแน่ๆ”

ผมมองภาพรุ่นพี่น้ำหวานปากแดงที่กำลังอ้อเขาะผอนอยู่ ทั้งซบทั้งเกาะ ทั้งเกี่ยว ฝ่ายชายก็ไม่ได้ดูมีท่าทีจะผลัดไสอะไร เขาแค่นั่งนิ่งๆ แล้วปรามรุ่นพี่น้ำหวานเบาๆ ก่อนเจ็จันที่ตึงสุดขีดจะแหวกเข้ามาในฉาก

“ไปนั่งรอก่อน เดี่ยวเสร็จแล้วค่อยว่ากัน”

ผมสรุปได้ว่าเขาไม่ค่อยพูด

พูดน้อยมาก... น้อยมากจริงๆ

“ก็ได้อ” รุ่งพิน้ำหวานทำท่าไม่พอใจนัก “เสร็จแล้วก็บอกเรานะ หิวข้าวแล้วด้วย”

ฉอนพยักหน้าช้าๆ แล้วเรียกให้คู่ต่อไปมาถ่ายต่อ

“นายรู้ไหม...” โค้กเอ่ยอย่างดูแคลน “ที่วันนี้รุ่งพิน้ำหวานมาช้า ก็เพราะว่า ยัยรุ่งพิน้ำหวานแต่งหน้าไม่เสร็จ แล้วหล่อนก็ไม่ยอมให้รุ่งพิน้ำหวานมาถ่ายงานถ้าเกิดว่าหล่อนไม่ได้ออกมาด้วย”

“...”

ผมหมดคำพูด มันเป็นเหตุผลที่ไร้สาระเกินกว่าที่ผมจะเข้าใจได้ แล้วผู้ชายคนนั้น ฉอน... ก็ยอมให้เรื่องแบบนี้มารบกวนเวลาทำงานเนี่ยนะ เขาทนอยู่กับผู้หญิงเง่าเหลือทนแบบนี้ได้อย่างไร

ผมจึงสรุปได้อีกข้อ บางทีเขาอาจเป็นคนใจเย็นมาก

หรือไม่เง่าก็เฉยชา...

“หวงขนาดนี้ทำไมไม่หาปลอกคอมาลாம்ไว้เลยล่ะ”

“ปากร้ายวะ สมเป็นเบต้า” โค้กหัวเราะกับวาจางของผม

“เบต้า โค้ก เปลี่ยนสีไฟที่ เราจะเปลี่ยนไปถ่ายเซียร์ลีดเดอร์แล้ว”

“ครับ!”

พวกผมขานตอบเจ้เงินแล้วสลับสีไฟเป็นสีออกชมพูๆ แล้วพวกขบวนเซียร์ลีดเดอร์ของคณะก็เดินเข้ามาในฉาก

“โอ๊ะโอ นั่นไง เพื่อนรักนาย” โค้กพูด

ตกลงใหม่ เวลาคนที่เราเกลียดชังหน้าเดินมา เพื่อนของเราจะชอบบอกว่า เฮ้ย นั่นเพื่อนรักนายนะ

ผมเบ้าปาก มองยัยแองเจลิกา สาวลูกครึ่งที่เป็นไม้เบื่อไม้เมากับผมมาตั้งแต่มัธยม หล่อนเดินเข้ามาในฉากที่ผมเซตไว้ตั้งแต่เช้า พูดตรงๆ ว่าผมจำไม่ได้แล้วว่าความบาดหมางระหว่างเราเริ่มมาจากไหน แต่มันก็ทบทวีขึ้น และพร้อมจะปะทุได้ทุกครั้งที่เราเจอหน้ากัน

ตามรุ่นของมหาวิทยาลัย ยัยแองเจลิกาเป็นรุ่นน้องผมหนึ่งปี เพราะยัยนี้สอบไม่ติดในปีที่เรียนจบมัธยมละสิ ตอนนั้นผมรู้สึกสะใจชะมัด แต่ปีต่อมาหล่อนก็กระเสือกกระสนจนเข้ามาได้ แถมยังเรียนเมเจอร์การโรงแรมเหมือนผมอีกต่าง

หาก... ผมก็เลยต้องทนเหม็นเบือหน้าเจ้าหล่อนอยู่ทุกวี่ทุกวัน

ยัยนั่นเงยหน้าขึ้นมาแล้วทำเป็นมองไม่เห็นผม แต่สะกิดให้เพื่อนเชียร์ลีดเดอร์ที่ยืนข้างๆ กันมองขึ้นมา ผมอยากจะตะโกนถามว่า มีปัญหาอะไรหรืออีหน้าแขก แต่ผมก็ได้แค่คิดเท่านั้นแหละ

พวกเชียร์ลีดเดอร์โพสต์ท่าแฉะแฉะตามประสาไปเรื่อยๆ แอ่นกัน แอ่นนม แอ่นหน้า แอ่นหลัง เซ็ดตัวอะไรก็ว่าไป ผมไม่ได้เกลียดพวกเชียร์ลีดเดอร์หรอกนะ เห็นใจด้วยซ้ำที่ต้องพยายามตะเกียกตะกายแทบตายเพื่อให้ได้เป็นพวกตัวท็อปในคณะ จะได้มีตำแหน่งประดับว่าตัวเองเป็นกลุ่มคนหน้าตาดี ผมควรจะชื่นชมความพยายามของพวกเขาหรือเปล่า?

จริงๆ ผมแค่เกลียดแองเจลิกา มันก็เลยพาลให้ผมเกลียดทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหล่อนด้วย

“พี่ผอนๆ เดี่ยวแองจี้ขอถ่ายเดี่ยวด้วยนะคะ เมื่อจะเอาไปแคสต์งานด้วยนะคะ” ยัยแองเจลิกาส่งเสียงแหลมๆ ผมหน้ากระตุก พี่ผอน? แปลว่ายัยนี้รู้จักกับผอนหรือ ผมเหลือบมองปฏิกิริยาของคนที่ถูกเรียก เขาไม่ได้มีสีหน้าอะไรเป็นพิเศษ เพียงแค่พยักหน้ารับเท่านั้น ว่าแต่ทำไมยัยนี้จะต้องถ่ายเดี่ยวด้วย? อ้อ... เป็นประธานชมรมเชียร์นี่นะ ผมนี่ก็ออกแล้ว

เอาไปแคสต์งานคะ

หน้าอย่างหล่อนไม่มีวันได้เป็นดาราหรือก ถ้าได้เป็น ผมคงจะออกแตกตาย ผมลอบสายตามองใบหน้าของแองเจลิกา ผมไม่ได้คิดไปเองแน่ๆ ว่ายัยนี้พยายามโปรยยิ้มใส่ผอน พยายามเดินเข้าไปใกล้เขา และอะไรอีกหลายๆ อย่าง

“นี่ นายู้สึกไหมว่ายัยแอง...”

“ใช่” ผมกระซิบตอบตลอดไรรพิน “รุ่นพี่น้ำหวานไปไหนนะ”

ช่วยตบหล่อนให้หน้าแตกทีเถอะ

แสงแฟลชกะพริบวูบวาบในขณะที่ยัยแองเจลิกายื่นโพสต์ท่าถ่ายรูปรูปโซโล่เดี่ยว ที่ดูต่ามากเกินกว่าจะเป็นคอนเซ็ปต์ของเชียร์ลีดเดอร์ บางทีมันอาจจะดูสวยเช็กซี่ แต่เพราะผมอคติ เลยอธิบายได้ดีที่สุดแค่นี้แหละ ผมนึกว่าหน้าอย่างรังเกียจเดียวฉฉินท์ พลังเหลือบสายตาไปมองตากล้องแทน

วูบ~ แชะ

กะพริบตาแทบไม่ทัน

เดี๋ยวนะ...

รู้สึกได้ว่าผมถูกเขาถ่ายรูปร่างเมื่อ

ใช่ไหม? ใช่หรือเปล่า?

ผมหันกลับไปจ้องมองฉอนอีกครั้ง แล้วก็พบว่าเขามองผมอยู่ก่อนด้วย สายตาที่ยากจะอ่านอารมณ์เหมือนเคย ก่อนที่เขาจะละสายตาไปในชั่ววินาทีเพื่อไปถ่ายยัยแองเจลิกก้าต่อ ผมรู้สึกงุนงง เบลอๆ แปลกๆ

เมื่อที่ผมคิดไปเองหรืออะไร

“พี่ฉอนคะ ทำท่าแบบไหนดีคะ แนะนำหน่อยค่ะ”

“มีพัคลมไหม” ร่างสูงหันไปพูดเร็วๆ กับทีมงาน ซึ่งก็เป็นเพื่อนของผม จำนวนหนึ่งที่อยู่แถวนั้นนั่นแหละ “เป่าลมหน่อยก็ได้”

เฮอะ! นางแบบกับพัคลม สมใจแล้วละสิยัยแองเจลิกก้า หน้าบานเชียว! หล่อนจะได้ยั่วเขาให้เต็มที่!

พัคลมถูกหามาเป่าทันใจ ผมยาวๆ ของแองเจลิกก้าปลิวสะบัดในขณะที่ หล่อนเริ่มโพสต์ท่าอีกมากมาย และรู้อะไรไหม... มันเป่าโดนหน้าผมกับไค้กด้วย และเพราะพวกเราอยู่เหนือเส้นทางลม ประมาณว่าจะพันทักยังไม่พ่น แต่โดนขอบๆ มันเลยเป็นลมที่บาดสายตามาก หัวของเราสองคนยุ่งเหมือนรังนก

“โอ๊ย แสบตาชะมัด” ผมบ่นอุบ

“นั่นสิ ทำไมเพื่อนรักนายจะต้องอยากถ่ายเดี่ยวด้วยนะ เสียเวลาชาวบ้านจริงๆ”

“โอ๊ย!!”

ผมร้องออกมาดังลั่น เมื่อยางรัดผมที่ยัยแองเจลิกก้าถอดออกจากเรือนผม ของหล่อนเพื่อทำท่าเซ็กซี่ปลิวตามลมขึ้นมากระแทกเข้าตาซ้ายของผมเต็มๆ ผมชวนเซออยู่บนเก้าอี้ พยายามทรงตัวแต่ก็ไม่สำเร็จ

ผมร้องเมื่อร่วงหล่นจากเก้าอี้ที่ต่อกันสูงกว่าสองเมตรครึ่ง ล้มตาโพลง ขณะที่ร่วงลงมากระแทกพื้นพลักใหญ่

สิ่งสุดท้ายที่ผมเห็นก่อนหล่นลงมาบนพื้น คือฉอนเล็งกล้องมาที่ผมแล้ว กดถ่ายรูป

ดวงตาของเขาคม... คมจนบาดผิวหนังของผมเป็นริ้วๆ

“เบต้า!! เบต้าเป็นยังงี้บ้าง!!”

“ว้าย ใครก็ได้เอาน้องไปห้องพยาบาลเดี๋ยวนี้!!” เจ็ฉินกรี๊ดเสียง
“เบต้า!!!”

ผมสรุปได้ว่า... ผมไม่รู้หรือกว่าจริงๆ แล้วเขาเป็นคนยังไง
แต่ผมก็ตกบ่วงเขาเต็มเป่า เหมือนที่ตกลงมาบนพื้นนี่แล้ว

2nd sip

หัวผมไม่ได้กระแทก กะโหลกไม่ได้กระทบกระเทือนอะไร เพราะผมไม่ได้เอาศีรษะพุ่งลง

แต่ผมก็พกข้าดำเขียวพอใช้จนต้องทำแผลหลายแห่ง แขนผมเกือบชั้น โชคดีที่มันยังใช้การได้แก่จุดห้าเต็มสิบ ตอนนี้ผมต้องทนมีผ้าก๊อชโง่ๆ แปะอยู่ตรงแขนซ้ายจุดหนึ่ง ส่วนตรงอื่นที่ข้าๆ ใค้ก็กันวนดยาให้ผมอย่างเป็นห่วงเป็นใย แต่กลับรู้สึกเจ็บกว่าเดิมอีก

ขอบคุณมากเพื่อน

ทุกคนแตกตื่นกันมาก ถึงขั้นหาวิลแชร์มาแบกหามผมไปที่ห้องพยาบาล แต่คือผมไม่ได้หมดสติไป ผมเลยรู้สึกอายเป็นบ้าที่ฝูงมนุษย์ประมาทเกือบสิบคน กรูเข้ามาแล้วพาไปส่งที่ห้องพยาบาลแบบนั้น เหมือนกับว่าผมเป็นมะเร็งใกล้ตาย แล้วทุกคนก็แห่แหนมาดูใจฉันแหละ เจ็บเงินเครียดสุดๆ เพราะกลัวว่าพ่อแม่ผมจะมาเอาเรื่อง แต่ผมก็บอกให้เจ้สบายใจว่าฉันจะไม่มีเหตุการณ์แบบนั้นแน่นอน

“งานวันนี้เลยต้องยกเลิกกลางคันเลย”

ผมพูดขณะจับไปตามเนื้อตัว ใค้ก็เก็บของของผมมาให้แล้ว ตอนนี้เป็นเวลาเย็น เราสองคนนั่งอยู่ที่ม้านั่งใต้ตึกคณะที่ทุกคนจะเรียกกันว่าอันเดอร์บิลด์ดิ้ง (Under-building) เรียกสั้นๆ อีกทีว่าอันเดอร์ฯ มันก็แปลว่าใต้ตึกนั่นแหละ ยังมีอีกหลายแห่งที่พวกเราชอบเรียกทับศัพท์กันเป็นภาษาอังกฤษ เรียกมาตั้งแต่

นักศึกษา รุ่นพี่ รุ่นแม่ โดยที่หาเหตุผลอธิบายไม่ได้ หรือบางทีอาจแค่เพราะเราเป็น
คนละอินเตอร์ อยู่ไปอยู่มากก็เลยชินหูไปเอง

“อ้อ แต่ก็ดีแล้วละ ตอนนายร่วงลงมาละ ยัยรุ่นพี่น้ำหวานกรี๊ดตั้งจนหูฉิ้น
แทบพัง ไม่ได้เป็นคนที่ตกลงมาเองสักหน่อย ฝึเข้ารีง” ไค้กั้ปาก “ส่วนยัยแอง
เจลีก้าก็อ้าปากค้าง ก่อนจะทำสีหน้าเฉยเมยสุดๆ”

“ยัยนั่นคงสะใจที่ฉันทกลงมานั่นละ” ผมพูดเสียงเหยียดๆ ก่อนจะเสยะ
ยี้มมุ่ปาก “แต่ฉันก็สะใจเหมือนกันนะ ที่ทำให้การพยายามถ่ายแบบเอ็กซ์แตก
ของแม่มั่นต้องล้มเลิกไป”

“ร้ายตลอด... มองโลกในแง่ดีจริงๆ” ไค้กั้สายหัวยี้มๆ “แต่ก็นะ คิวรุ่นพี่
ฉฉอนนะไม่ได้หาได้ง่ายๆ จะหาตัวในมอที่ยากเลย แล้วที่ชมรมเชียร์ลีดเดอร์ขอ
มาถ่ายวันนี้ ฉันทมารู้ทีหลังจากเพื่อนๆ พวกเราว่าเพราะยัยนั่นอยากจะทำกับ
รุ่นพี่ฉฉอน เห็นว่านางกรี๊ดรุ่นพี่ฉฉอนมากเลย พยายามเสนอหน้าหลายทีแล้ว”

“ไม่เจียม” ผมพูดเสียงจิกกัด ใครจะหาว่าร้าย ผมก็ยอมรับแหละ “เดี่ยวได้
โดนรุ่นพี่น้ำหวานตบคว่ำ”

“นายฉุนให้ถูกตบอยู่ไซ้ไหมละ”

“หน้าฉนมันบอกแบบนี้รีง?”

นี่ผมแสดงออกขนาดนั้นเลยหรือ?

ไค้กั้สั่นศีรษะ เขาเปลี่ยนเรื่อง

“นายไล่นบอกเซย์นรียังที่เจ็บตัว”

“ยัง เดี่ยวมันได้บรีดแตก ไว้ค่อยว่ากัน นายก็รู้เนี่ยว่าเซย์นเป็นคนยังง”

“ไซ้ รักนายสุดสวาทขาดใจขนาดนั้น ถ้ารู้เรื่องนี้มีหวังได้พานายไปส่ง
โรงพยาบาลแล้วบังคับให้ทำเอ็กซ์เรย์แหงๆ”

ผมหัวเราะกับคำพูดของไค้กั้ แต่เชื่อเถอะว่าที่เพื่อนของผมพูดมาไม่ได้เกิน
จริงสักนิด เซย์นรักผมมากกกก แบบที่ใครๆ ก็อิจจาที่ผมมีแฟนดีขนาดนี้ เราคบ
กันมาตั้งแต่ผมอยู่ปีหนึ่งแล้ว ใครๆ ก็รู้เรื่องของเรา และนี่ก็เป็นหนึ่งในเหตุผลที่
ยัยแองเจลีก้าคงริษยาผมแทบตาย เพราะแฟนของหล่อนแต่ละคนนะไม่เคยคบได้
เกินปี แถมยังเส็งเคร็งทั้งนั้น

แข่งอะไรก็แข่งได้ แต่แข่งบุญวาสนานะ แข่งไม่ได้หรอก

ผมมีเซย์นเป็นแฟนคนแรกก็ยิ่งยาว อันที่จริงสมัยเข้าปีหนึ่งผมก็ปีอบ

พอตัว มีคนดาหน้ามาให้ผมเลือกเยอะอยู่ ก็นะ... ถึงผมไม่ได้หน้าตาดีจัด แต่ก็ไม่ได้ซีเห่ร่แน่นอน ผมให้คะแนนหน้าตาตัวเอง แปะจุดห้าเต็มสิบแล้วกัน ยิ่งโดยเฉพาะวันที่ผมกรี๊ดอายไลน์เนอร์ เขาไปเลยเก้าจุดห้าเต็มสิบ นี่คือความคิดเห็นของผม คนอื่นจะพอใจหรือไม่พอใจผมไม่แคร์หรอก แต่สุดท้ายความจริงใจของเซย์นก็ทำให้ผมตกลงปลงใจขึ้นกับเขาจนได้

สารภาพว่าครั้งแรกผมไม่คิดเลยว่าเราจะคบกันนานขนาดนี้ คิดว่าคงคบแป๊บเดียวก็เลิกด้วยซ้ำ เพราะเซย์นไม่ใช่สเปคของผมเท่าไร แต่ด้วยความดี ความน่ารัก ความจริงใจ ความมุ่งมั่นของเขา และอะไรหลายๆ อย่างก็ทำให้ผมอยู่กับเขามาจนถึงตอนนี้ แถมพ่อแม่ผมยังรักเซย์นอย่างกับลูกชายอีกคน ผลออกจะรักมากกว่าผมอีกมั้ง เพราะเขาน่ารักและดีกับผมจริงๆ

รู้ตัวอีกที... เราก็คบกันจริงจังจนมีแต่คนถามว่าเรียนจบแล้วจะแต่งงานกันเลยไหม

ก็แปลกๆ ดีนะ

สงสัยทุกคนจะลืมนะว่าเราเป็นผู้ชายเหมือนกัน

แต่ก็นั่นแหละ ที่อยากจะสื่อก็คือ... ทุกคนรับรู้ได้ว่าเราคบกันยาวนานและจริงจังมาก

“แต่รุ่นพี่มอนก็ดีนะ” จู่ๆ ได้ก็ปรารภขึ้นมาขัดความคิดผม “เขาบอกว่ายังไม่ชอบรับเงินจนกว่าจะถ่ายเสร็จหมด เจ็จเงินปลื้มแทบตาย บอกว่าเดี๋ยวจะโทรไปนัดให้มาถ่ายต่ออีกรอบ ส่วนยัยน้ำหวานหน้าหงิกเป็นจวกเลย แถมยังวินแตกอีกต่างหากว่าโนเมื่อทำงานแล้วไม่ได้เงินจะมาทำทำไม”

“เหอ...” ชื่อมอน ดึงดูดให้ผมสนใจจริงๆ ให้ตายสิ ผมยังจำแวตาคมปราศจากอารมณ์ที่สบตากับผมตอนหล่นลงมาได้อยู่เลย “แล้วหลังจากฉันถูกห้ามไปห้องพยาบาล เขา... เอ้อ พุดอะไรบ้างไหม”

นี่ผมดูอยากรู้ อยากเห็นออกนอกหน้าไปหรือเปล่า ได้ก็รู้สึกรู้สึกแปลกๆ ใหม่นะ ผมหันไปลอบมองสีหน้าของเพื่อน แต่ก็พบว่ามันไม่ได้ดูสะกิดใจอะไรเลย

“เขาก็มองนายที่รองโอดโอยไป แต่ไม่ได้พุดอะไรนะ” ได้ก็ทำท่าคิด ก่อนชักใหญ่ “คือฉันมัวแต่ห่วงนายเลยไม่ได้มองเขาเท่าไร แต่เขาไม่ค่อยพุด ก็คงไม่ได้ว่าอะไรมั้ง”

“เห็นคนหล่นลงมาจากที่สูงตั้งสองเมตรครึ่งแบบนั้นยังนั่งสนิท เวลาจะมี

อะไรกัน รุ่งพี้น้ำหวานต้องอ่อยขนาดไหนนะ รุ่งพี้ผอนถึงจะแข็งขึ้นมาได้” ผมพูด
เหน็บเสียดังอย่างหมั่นไส้

“เบต้า!” ไค้กตาโตอย่างตกใจ แล้วหยิกแขนผมจนต้องร้องโอย “นี่ถ้ารุ่งพี
ได้ยินเข้านะ นายตายแน่! แถวนี่ก็ไม่มีใครอยู่บ้าง!”

“เขาไม่ได้ยินหรอกน่า”

ผมโบกไม้โบกมือแบบไม่สนใจ แอบรู้สึกโหวงๆ ในใจยังงั้นไม่รู้ที่เขาไม่ได้
ใส่ใจอะไรผมเป็นพิเศษ ส่วนตอนนั้นที่กดถ่ายภาพ เดว่าเขาแค่เล็งกล้องไปเรื่อย
แล้วผมก็คิดไปเอง

เพราะเขาทำให้ผมรู้สึกแปลกๆ เพราะเขาตึงดูตมผม เพราะเขาเป็นเขา ผม
เลยอยากให้เขามีโมเมนต์กับผม...

แต่ความจริงก็คือ มันไม่มีอะไรเลยงั้น

หะๆ

“ว่าแต่เมื่อไหร่รถของเจ้จะวนมารับล่ะเนี่ย” ผมถาม

“นี่ไง เจ้ไลน์มาพอดี ไปกันหะ”

เพื่อตอบแทนที่พวกเขามาช่วยทำงาน (แม้มันจะไม่ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
เพราะเกิดอุบัติเหตุกับผมก่อน) แต่เจ้เจ้ก็พาทุกคนที่มาช่วยงานไปเลี้ยงข้าวเย็น
โดยเฉพาะผมที่เจ็บอกว่าต้องไปให้ได้เพราะต้องการจะไถโทษ

เจ้โทษว่าเป็นเพราะตัวเองที่จัดการไม่ดีทำให้ผมต้องมาเจ็บตัว ถึงเจ้แกจะ
เยี้ยบ แต่เรื่องน้ำใจนั้นก็ฟ้านี่ผมยอมจริงๆ

ผมพยักหน้า ลูกชิ้นเย็นโดยมีไค้กช่วยพยุง เราสองคนค่อยๆ เดินไปหน้าตึก
คณะเพื่อรอให้รถตู้ของเจ้วนมารับ เมื่อมาถึงหน้าตึก หางตาของเราสองคนก็
เหลือบไปเห็นเงาของใครคนหนึ่งไหวๆ

“ระ... รุ่งพี!”

ไค้กตะโกนเมื่อเห็นว่าร่างสูงของรุ่งพี้ผอนอยู่ไม่ห่างจากพวกเราเท่าไร
ผมตกใจจนลืมหายใจ พุดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ต้องบอกใหม่ว่าเมื่อที่พวก
เราเพิ่งจะนิินทาเขา แถมยังนิินทาเสียดังด้วย

“รุ่งพี้ เออ... รุ่งพี้จะไปด้วยกันหรือครับ!” ไค้กถาม หน้าตามันโคตรแตก
ตื่น พระเจ้า... ผมกลัวจนไม่กล้าหันไปสบตาเขาเลย เมื่อที่ผมพุดอะไรออกไปนะ

“เห็นคนหล่นลงมาจากที่สูงตั้งสองเมตรครึ่งแบบนี้มันยังนั่งสนิท เวลาจะมีอะไรกัน รุ่นพี่น้ำหวานต้องอ่อยขนาดไหนนะ รุ่นพี่ผมจนถึงจะแข็งขึ้นมาได้”

โธ้ย อะไรตลใจให้ผมพูดออกไปเต็มปากเต็มคำแบบนี้! ผมแอบเหลือบตาไปมองเขานิดหนึ่ง เขาเพียงแต่พยักหน้ารับคำไ้ก้เท่านั้น ไม่ได้แสดงสีหน้าอะไร แต่ผมกับไ้ก้กันนี้สีเห็งอแตกพล่อกอย่างกับเพ็งอาบน้ำเสริ้จหมาดๆ แล้วไ้ก้ก็หัวเราะเสียงหัวๆ ออกมา

“ฮ่าๆ ไม่รู้เลยนะสะว่าเจ้ชวนรุ่นพี่ไปด้วย แล้วนี่รุ่นพี่มานั่งรอเจ้านานหรือยังครับ นั่งรอตรงไหนนี่”

ให้ตายสิ ไม่ได้มีความเนียนในหัวใจเลยไ้เพื่อนคนนี้ ผมซ้อนสายตาซ้อนมองใบหน้าคมคร้ามแบบกล้าๆ กลัวๆ ใจเต้นผิดไปหนึ่งจ้งหวะเมื่อเสียงท้มต่าตอบออกมาเรียบๆ

“รออยู่อันเดอร์ฯ”

“...”

“...”

จบข่าว ไม่มีทางที่เขาจะไม่ได้ยินในสิ่งที่ผมพูด... ผมรู้สึกเหมือนถูกกระสุนยิงเสยหน้า รั้หันไปมองตากับไ้ก้กัันที่ ไ้ก้กัันนะไม่เท่าไ้หรือรอก เพราะมันไม่ได้พูดว่าอะไรรุ่นพี่เลย แต่ผมนี่สิ พุดเต็มๆ และสาบานไ้ว่าเขาไ้ยินแน่นอน

สัญญาณ SOS ขอความช่วยเหลือແພຈະແ່ອອກมาจากตามผม
ปี้นๆ

เสียงแตรรถตู้ของเจ้จันที่รุ่นพี่แบงค์ขับมาทำลายบรรยากาศศมาคฺุ เจ้ปราวดลงมาจากรถ

“มาแล้วๆ โทษที่พอดีรถจอดไกลไปหน่อย เอ้อ คนอื่นนั่งรถของแต้งค์ไปล่งหน้าแล้วนะ เพราะรถคันใหญ่กว่ารถของจัน”

“อ้อ ไม่เป็นไรหรือครับ” ไ้ก้กัันพุด “รถอะไรพวกเรากัันนั่งไ้ตั้งนั้น ไซ้ใหม่เบต้า”

“ไซ้ฮะเจ้”

“นี่ ผมอน” เธอหันไปทางร่างสูง “ขอบใจมากนะที่มาช่วย เดียววันนี้เพื่อนเสียงเอง” เจ้บอกอย่างใจป้า ทำให้ผมเนื่กซ้ันไ้ว่าจริงๆ เจ้จันก็ปี้ทำแล้ว รุ่นเดียว

กับรุ่นพี่ผมน แต่คนละเมเจอร์ “เข้าขึ้นรถเลย นั่งเบาะหลังกับพวกน้องๆ ได้ไหม”

รุ่นพี่ผมนพยักหน้าแบบอะไรก็ได้ ผมกับโค้กที่รู้สึกอึดอัดเหลือโคตรๆ จึงไม่มีสิทธิเอ่ยปฏิเสธหรือต่อต้านอะไรรุ่นพี่ที่อาวุโสกว่า แล้วเจ็กก็เปิดประตูหลังรถ ออกข้างหลังเป็นที่นั่งสองฝั่งที่หันหน้าเข้าหากัน โค้กกับเจ็กเงินช่วยกันดันตัวผมที่พุกข้าให้ขึ้นไปนั่งเป็นคนแรก ตามด้วยโค้กที่ขึ้นมาเป็นคนถัดไป มัณริบเข้ามานั่งข้างผม แล้วรุ่นพี่ผมนก็ขึ้นมานั่งตรงข้ามกันเป็นคนสุดท้าย

ถ้าอยากรู้ว่ารุ่นพี่ผมนช่วยผมตอนขึ้นมาบนรถใหม่ บอกเลยว่าไม่... ไม่แม้แต่นิดเดียว

รุ่นพี่ผมนมาตัวเปล่า หมายถึง... เขาไม่มีกล้องถ่ายรูป และไม่มีกระเป๋าสัมภาระอื่นใดที่หอบหิ้วมานอกจากตัวเขาจริงๆ เขายกสองมือขึ้นกอดอก พึงหลังเข้ากับพนัก ไม่พูดอะไรสักคำ ผมไม่อาจรับรู้อารมณ์ได้ว่าเขาโกรธหรือไม่โกรธที่ผมนิทาเขาออกไปแบบนั้น จะให้ผมพูดขอโทษขึ้นมากลางคันก็ไม่มีความเสียหอก ในเมื่ออีกฝ่ายยังไม่ทำยินดียินร้ายด้วยซ้ำ แล้วผมจะทำแบบนั้นได้อย่างไรล่ะ

ที่ผมพูดไปแบบนั้น อันที่จริงก็แอบโกรธเขานิดหน่อย เขาไม่สนใจเลยสักนิดทั้งที่ผมเจ็บตัวต่อหน้าต่อตาเขาแท้ๆ

มันไม่เชิงโกรธ เรียกว่าอะไรนะ อ้อ... ไซ่ เคือง

ผมเคืองเขา

แต่ตอนนี้ผมกลับก้มหน้าก้มตา รุ่นพี่ผมนก็เหมือนจะหายใจไม่ออก หนึ่งคือเพราะผมเจ็บตัวมา แต่นั่นไม่ใช่ประเด็นหลัก

ประเด็นหลักคือสายตาของรุ่นพี่ตัวสูงที่กำลังจ้องมองผมอยู่ ตั้งแต่นั่งลงตรงข้ามกัน เขาก็เอาแต่มองผมนิ่ง... นิ่งจนผมไม่รู้ว่ามีหมายคามว่ายังไปกันแน่ แต่ถ้าให้เดา เขาคงจะไม่พอใจที่ผมนิทาเขา ซึ่งยอมรับว่าผมเองก็ผิดจริงๆ ส่งผลให้ตอนนี้ผมไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองเขาเลย

โค้กบิบบี้ผมที่เย็นเฉียบ ผมรู้ว่าในสถานการณ์แบบนี้ไม่ควรจะรู้สึกวูบวาบไปกับสายตาคมๆ นั้น แต่ผมก็ควบคุมตัวเองไม่ได้ และได้แต่ปล่อยให้เขาจ้องอยู่อย่างนั้น... โดยที่ไม่กล้าทักท้วงอะไรสักคำ

โค้กขยับตัวอย่างอึดอัด ดูท่ามันจะกดดันไม่น้อย

แต่รุ่นพี่ไม่ได้จ้องมัน เขากำลังจ้องผม... เราสองคนรู้ดี

“นี่ กล้องนายไปไหนนะฉอน” เจ็จิ้นส่งเสียงถามจากเบาะหน้า
 “เอาไปเก็บแล้ว”

เขาตอบแค่นั้นโดยไม่ละสายตาไปจากผมแม้แต่นิด

โธ่เอ๊ย ช่วยหันหน้าไปมองเจ็ตตอนตอบได้ไหมล่ะ

ถ้าจะจ้องขนาดนี้... ก็กินหัวผมเข้าไปเลยเหอะ

ได้กบิ๊บมือผมแน่นขึ้น ตัวมันสั่นเทาเบาๆ มันเองก็นั่งก้มหน้าหลบสายตา

รุ่นพี่เขาอยู่เหมือนกัน

ปกติผมค่อนข้างจะเขັว แต่ตอนนี้ เขັวไม่ออก

ผมสูดหายใจเข้าลึกๆ อืม... ผมควรจะเอ่ยขอโทษเขาไหม หรือไม่ควร...

หรือยังไง ถ้าพูดออกไป มันจะ awkward หรือเปล่า

ไม่รู้ ผมคิดไม่ออกจริงๆ

เพราะก้มหน้าอยู่แบบนี้ สายตาของผมจึงไม่อาจมองเลยขึ้นไปสูงกว่าคอ

ของรุ่นพี่ฉอนได้ ผมเลยตัดสินใจอ่านรอยสักสองบรรทัดบนต้นแขนนั้นแทน

Suaviter in modo fortiter in re

Solum Omnium Lumen

ผมแปลไม่ออก

เพราะมันไม่ใช่ภาษาอังกฤษ แต่เป็นภาษาอะไรก็ 모르

แต่แค่มองแล้วอ่านแค่นี้ ผมจะใจสั้นทำบ้าอะไรวะ

“ใกล้ปิดเทอมแล้วนะ น้องๆ วางแผนกันรึยังว่าจะทำอะไร” รุ่นพี่แบงค์ส่งเสียงชวนคุยมาจากเบาะคนขับ ผมเลยได้ที่รีบเงยหน้าขึ้นมาเพื่อตอบพี่เขา

“คิดว่าคงอยู่บ้านนะครับ ไม่ก็อาจจะไปเที่ยวกับครอบครัว ผมไม่ได้วางแผนอะไรเป็นพิเศษ” ผมรีบตอบ

“ส่วนผมก็คงจะไปเที่ยวกับพวกคอมมิตตีด้วยกันอะครับ พวกเราว่าจะจัดทริปไปต่างจังหวัดกันอยู่” ใ้ก้ตอบบ้าง

“เออก็ดีนะ คนนอกไปได้รึเปล่าใ้ก้” รุ่นพี่แบงค์ถามต่ออย่างสนใจ เพื่อนผมทำท่าคิด

“ก็น่าจะได้แหละครับถ้าจ่ายเงินเพิ่ม ใ้ได้ยวลงไปคุยให้”

รุ่นพี่แบงค์พยักหน้า เขาว่าต่อ

“แล้วนายล่ะณอน จะไปไหน?”

ร่างสูงละสายตาจากผมไปมองสิ่งอื่นอย่างใช้สมอง ก่อนจะตอบเบาๆ

“ยังไม่ได้คิด...”

“อើยยย ณอนนะจะจะไปไหนได้” เจ็จิ้นกรีดเสียงออกมา “แม่ปากแดงให้ไปรีเปลาละ ถ้าแม่ปากแดงไม่ให้ไปก็อดจ้ำ”

“จิ้น” รุ่นพี่แบงค์ปรามแฟนสาวเสียงต่ำ

ผมกับไค้กหันมาลบสบตาแล้วยิงฟันใส่กัน แล้วรุ่นพี่แบงค์ก็ชวนไค้กคุยขึ้นมาอีก ผมจึงได้โอกาสแอบมองหน้ารุ่นพี่ณอนเมื่อเขาไม่ได้จ้องผมอีกต่อไป ให้ตาย สีหน้าเขามัน... ไร้อารมณ์ได้ใจจริงๆ ขนาดถูกพูดใส่แบบนี้ยังสงบเป็นบ้า มีไม่กี่คนบนโลกหรอกที่จะรักษาสีหน้าได้คงเส้นคงวาแบบเขา

หล่อ...

สายตาคมตัวดกกลับมาองหน้าผมอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ทำเอาผมสะดุ้งเอือกจนไค้กที่กำลังเมาท์มอยผอยแตกกับรุ่นพี่แบงค์สะดุ้งไปด้วย มันหันมาองผมอย่างงงๆ ส่วนผมก็ได้แต่เงิบกريب ไม่กล้าพูดอะไร

ผมเห็นหางตาของรุ่นพี่ณอนขยับนิดหนึ่ง

นิดเดียว... ผมไม่รู้ว่ามันมีความหมายอะไรหรือเปล่า

“ดีใจจริงๆที่อีนางปากแดงไม่ติดสอยห้อยตามนายมาด้วย” เจ็จิ้นยังคงพูดต่ออย่างเริงร่า “แม่นั้นทำงานเสียไปหมด ฉันทบตรงๆ อย่างหวังดีนะณอน เพราะเราก็รู้จักกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง หาเมียใหม่เถอะ แม่นั้นไม่มีทางทำให้นายเจริญได้หรอก”

“จิ้น ไม่เอาน่า” รุ่นพี่แบงค์เริ่มเสียงเข้ม แต่เจ็จิ้นไม่สนใจ

“ฉันทพูดจริงๆ นี่ แม่น้ำหวานนั่นนะแร่นอนกับผู้ชายทั้งมอ ถ้านายคบแม่นั้น นายก็ต้องทนกับเสียงซุบซิบนินทาหลังหลังตลอดเวลานะ รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง ไม่เชื่อถามพวกน้องๆ สิ ใช่ไหมเบต้า ไค้ก ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นแหละ ขนาดรุ่นห่างจากพวกเรตั้งเยอะยังรู้เลย” เจ็จิ้นปาก ท่าทางจะเคียดแค้นใช่เล่น “ป้านี้เล็กนอนกับผู้ชายไปทั่วหรือยัง นายจะแน่ใจได้ไง เช็กดีแล้วหรือ”

ผมกับไค้กเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของรุ่นพี่ณอนพร้อมกัน แต่พวกเราก็ไม่กล้าพูดอะไรออกมา

“ยัยนั่นนะ... ทำเรื่องย้ายมาที่เมเจอร์แล้วละ ไม่มีทางจะเรียนจบหรอก น้ำหน้าอย่างนั้นนะ รอวันโดนไทร้อย่างเดียวนั้นแหละ” เจ็พุดตออย่างดูแคลน “มันก็ใช่หรอกนะที่คณะของเราเรียนจบเข้ากันเป็นเรื่องปกติ แต่ไม่ใช่ว่าไม่เอาถ่าน แล้วเที่ยวร่ำไปร่ำมาแบบนั้น”

“จิ้น พอเถอะ เรื่องของผอนมัน มันจะคบใครก็เรื่องของมัน”

รุ่นพี่แบงค์ลอบมองสีหน้าของรุ่นพี่ผอนผ่านกระจกมองหลัง ท่าทางเขาคิดอัดและไม่สบายใจไม่น้อย ก็แน่ละสิ แฟนตัวเองเล่นวิจารณ์สาวของเพื่อนออกมาได้งๆ แบบนั้น ไม่รู้ว่าคนที่ถูกกระทบกระทั่งอย่างรุ่นพี่ผอนจะไม่พอใจหรือเปล่า ถึงเขาจะไม่ได้ทำอะไรก็เถอะ

อีกอย่างรุ่นพี่ผอนก็ไม่ใช่คนที่ดูจะจัดการได้ง่ายเลยด้วย

เขาช่างอ่านยาก... ยากยิ่งกว่าอ่านศิลาจารึกเสียอีก

ไม่มีทางจะดูออกเลยว่าเขาคิดอะไรอยู่กันแน่

“แล้วที่ผอนไม่ได้คิดจะไปเที่ยวไหน อาจเพราะติดทำงานก็ได้ เธออย่าเพิ่งด่วนสรุปว่าเป็นเพราะน้ำหวานสิ”

“เหอ? นายติดงานหรือผอน? เยอะเลยไหม” เจ็จิ้นหันหน้ามามองเพื่อน ทุกคนหันไปมองรุ่นพี่ผอน เขาพยักหน้า ไม่ได้ตอบอะไรมากไปกว่านั้น แต่มันกลับยิ่งทำให้ผอนอยากรู้... ว่างานที่เขาติดพันมันคืองานอะไร

อันที่จริงผมไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับเขาเลย และแน่นอนว่าผมอยากรู้มาก

กระหายที่จะรู้เลยละ

“อา ถึงร้านแล้วละ! ไปกินกันเถอะ ทิวชะมัด”

รุ่นพี่แบงค์พุดขึ้นเมื่อเรามาถึงร้านอาหาร พอจอดรถเสร็จ เขากับเจ็จิ้นก็มาเปิดท้ายรถ แล้วช่วยกันประคองให้ผมลงไปเป็นคนแรก อยากรจะบอกว่าผมไม่ได้เจ็บตัวมากมายขนาดนั้น แต่ก็ไม่อยากให้มวลมนุษยชาติช่วยเหลือผมอยู่เสียน้ำใจ

ร่างสูงลงจากรถมาเป็นคนสุดท้าย แล้วเจ็จิ้นก็ไล่ดื้อนให้พวกเราเข้าไปในร้าน ผมแอบเหลือบมองก็เห็นรุ่นพี่ผอนยังยืนอยู่ท้ายรถ

“นายไม่เข้ามาด้วยกันละ?” เจ็ส่งเสียงถามในสิ่งที่ผมกำลังสงสัย ร่างสูงเพียงตอบเรียบๆ

“เข้าไปก่อนเลย”

“ห๊ะ?” เจ็จิ้นคองงๆ รุ่งพีฉมอฉงพิงพูดต่อ

“เดี๋ยวมตามเข้าไป”

“อ้อ โอเค รีบตามมาแล้วกัน”

เขาพยักหน้า ผมงับไค้กเดินตามเจ็จิ้นกับรุ่งพีแวงค์เข้าไปในร้านสเต็กแบบมีสลัดบาร์เป็นบุฟเฟ่ต์ ทุกคนสั่งเมนคอร์สของตัวเองและสามารถตักชุปกับสลัดได้ตามใจชอบก็รอบก็ได้ เจ็จิ้นใจป้ำมาก เลี้ยงตีขนาดนี้เชียวนะ...

พอสั่งเมนคอร์สเสร็จผมงก็วางกระเป๋าเพื่อจองที่ แล้วขอตัวไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ออกจากตัวร้านอาหาร ไค้กเมาท์แตกกับพวกเพื่อนๆ จนลืมผมไปชั่วขณะ

ผมวกน้ำล้างหน้าล้างตา เริ่มรู้สึกปวดแผลที่ตกลงมาจากเก้าอี้ทีละนิด ยิ่งระยะเวลาผ่านไปยิ่งระบมผมเดินคลำแขนด้วยใบหน้าเหยเกอกออกมาจากห้องน้ำกลางบ่นพึมพำไปด้วย

“ให้ตายสิ ปวดซะมด... อ๊ะ!”

ผมอุทานออกมาเมื่อปะทะเข้ากับร่างสูงที่สูบบุหรี่อยู่หน้าห้องน้ำอย่างไม่คาดคิด เขานั่งอยู่ในโซนสำหรับลูกค้าที่สูบบุหรี่ เงยหน้าขึ้นมองผม คราวนี้ไม่ว่าจะด้วยอะไรก็ตาม ผมคิดว่าผมไม่จำเป็นต้องหนีสายตาเขาอีกแล้ว

มือหนาข้างที่มีรอยสักคิบบวมวนบุหรี่ออกจากปากขณะพ้นควันออกทางจมูกไปด้วย เขาเองก็มองสบตาผมนิ่ง ควันสีเทาและความมืดยามหัวค่ำทำให้ภาพของเขาดูฟุ้งอย่างบอกไม่ถูก ผมคงบอกไม่ได้ว่ามันดูแปลกตา เพราะผมไม่ได้เห็นเขาบ่อยถึงขั้นตัดสินใจอย่างนั้นได้ แต่มันให้ความรู้สึกที่แปลก... แปลกกว่าตอนที่เรานั่งอยู่ด้วยกันบนรถ

ผมสังเกตเห็นว่าสีควันบุหรี่ยิ่งเข้มกว่าสีผมที่กัดจนสว่างของเขาอีก

ใบหน้าเรียบเฉยของเขาทำให้ผมร้อนๆ หนาวๆ อีกครั้ง... เหมือนกับเมื่อตอนที่ผมได้เห็นเขาเป็นครั้งแรก

สัมผัสได้ถึงรังสีบางอย่างที่แผ่กระจายออกมาจากตัวเขา

แต่อย่างที่ผมบอกที่ผมไม่รู้ ผมไม่รู้จริงๆ ว่ามันคืออะไร

แต่ผมคิดว่า... ผมชอบมัน

อ่า... ให้ตายสิ ผมถูกตึงดูดเข้าไปในวังวนของทะเลสีดำนั่นอีกแล้ว

ทะเลสีดำในนัยน์ตาคมกริบของเขา

ผมได้ยินเสียงเขาสูดนิโคตินจากมวนบุหรี่เข้าปอดทั้งๆ ที่เขายังจ้องหน้า

ผมอยู่ มันไม่ได้ดังไปกว่าเสียงสุดลมหายใจของผม หรือเสียงลมพัดยามค่ำคืน แต่ผมก็ได้ยินอย่างชัดเจนเพราะบรรยากาศมันเงียบ ผมตัดสินใจหมุนตัว เดินกลับเข้าไปในร้านอาหาร

ก็ไม่มีอะไรนี่

แค่รุ่นพี่รุ่นน้องสองคนบังเอิญเจอกันหน้าห้องน้ำ โอเค... รุ่นน้องมีคดีติดตัวนิดหน่อยเพราะดันผลอไปนินทารุ่นพี่เข้า

แล้วผมก็เกลียดกลิ่นบุหรี่ยั่วด้วย

ความจริงคือ เขาไม่ได้สนใจไยดีอะไรผม ทำไมผมต้องสนใจไยดีเขา

แต่ทำไมผมต้องอยากรู้... ว่าเขามองตามผมอยู่หรือเปล่า

ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเราถึงมองหน้ากันแบบนั้น แต่เรื่องทุกอย่างบนโลกมันไม่จำเป็นต้องมีเหตุผลมารองรับ คิดตามทฤษฎีง่ายๆ คือผมด่าเขาไป เขาก็คงมองประมาณว่าไอ้เด็กนี่จะลองดีอะไรอีก

ผมต้องเตือนตัวเองว่าผมมีแฟนแล้ว แฟนผมรักผมมาก และผมก็รักแฟนมากเช่นกัน การที่มีอะไรมาทำให้วอกแวกชั่วคราวเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ แต่เราต้องหนักแน่นกับคนของเรา

มีหน้าซ้ำคนคนนั้นก็ไม่ได้สนใจอะไรเราเลยด้วย อย่ายึดติดว่าเราร่วงลงมาบนพื้นต่อน้ำตอเขาอย่างแรง แต่เขากลับไม่ได้ใส่ใจ โนแคร์โนสนเลย

ผมกลับเข้ามาในร้านอาหาร แต่ก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อพบกับเหตุการณ์ไม่คาดฝันตรงหน้า

“เอ่อ... เบต้า” ไค้กเอ๋ยเสียงแผ่วๆ

บอกผมที พวกยัยเองเจลีก้ามาได้ยังไง!!

“นี่ไงเบต้ากลับมาแล้ว มามะ มากินเร็วๆ” เจ็จิ้นส่งเสียงอย่างร่าเริง “แต่งค์วนไปรับพวกเชียร์ลีดเดอร์มาอีกทีนะ กินกันเยอะๆ สนุกดี”

สนุกมากครับเจ้!!

ผมกับยัยนั่นจ้องตากัน นานตลกดีนะ คำว่าเกลียดมันกระเด็นออกมาจากสายตาโดยที่เราไม่ต้องอ้าปากแม้แต่นิดเดียวเลยละ ยัยนั่นเบนสายตามามองตามร่างกายผมที่ฟกช้ำดำเขียว ก่อนจะเหยียดยิ้มอย่างสะใจแกมสมเพช ร่างกายผมร้อนซ่า เลือดเดือดพล่านร่อยของศาเหมือนมีใครมาจุดไฟใส่ ผมเลื่อนเก้าอี้ซึ่งวางกระเป๋าจอกที่เอาไว้ กระแทกตัวลงนั่งอย่างไม่สบอารมณ์รุนแรง ยัยเองเจลีก้า

ทำให้ผมลืมทุกเรื่องที่กำลังคิดอยู่

“ใจเย็นน่าเพื่อน...” โค้กเสียงอ่อย

“ใจเย็นกับผีนะสิ! ฉันหล่นลงมาเพราะยางรัดผมของยัยนั่นกระแทกเข้าตา แต่กลับต้องมาเจอหล่อนนั่งเสนอหน้าตองกินข้าวเย็นเนียนะ!”

ผมนั่งเก้าอี้ตัวสุดท้ายของโต๊ะเพราะเห็นว่าใกล้กับสลัดบาร์ จะได้เดินไปตักง่าย ๆ โชคดีที่เจ็จเงินไม่ได้ให้ยัยนั่นมานั่งข้างผม ไม่อย่างนั้นผมคงกลืนอาหารไม่ลงแน่

และถ้าจะมีใครเดินมานั่งตรงนี้อีก ก็คงไม่แคล้วต้องนั่งหัวโต๊ะนั่นแหละ

โค้กทำหน้าเห็นใจผม แต่มันไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะจับกับรุ่นพี่ได้ ก็เหมือนกับผม... การประกาศว่าเป็นอริกับแองเจลิกาไม่มีผลดีอะไร เพราะพวกรุ่นพี่คงไม่เลือกเข้าข้างฝ่ายไหน ผลลัพท์ผมนี่แหละที่จะดูไม่ดีในสายตาคนอื่น

“นั่นไง ตากล้องของเรามาแล้ว! มาเร็วเพื่อน!!!”

เจ็จเงินส่งเสียงอือกรอบ และทันใดนั้นเสียงซุบซิบอย่างร้ายกาจจากบรรดาผู้หญิงก็ดังกระแทกโสตประสาท ทุกคนดูตื่นเต้นกับเหตุการณ์เหนือความคาดหมายที่จู่ๆ รุ่นพี่ผมเองก็ผลัดมา เหมือนที่ผมกับโค้กตกใจก่อนหน้านี้ คือไม่มีใครรู้ว่าเขาจะมา พวกยัยเชียร์ลีดเดอร์ลอบสบตากันแล้วแอบกรี๊ด แต่ทำได้ไม่เนียนเอาซะเลย สีหน้าบ้ำผู้ชายมันเผยให้เห็นเต็มตาดีนะ

ส่วนยัยแองเจลิกาก็อกเชิดหน้าขึ้นมาทันที หล่อนส่งสายตาท้าประภาศไส้แก๊งเชียร์ลีดเดอร์ว่ารุ่นพี่ผมอนเป็นของหล่อน ห้ามใครยุ่ง ผมกลกอกตาอย่างแข็งจัด รุ่นพี่น้ำหวานก็ไม่มา แปลว่าค่าวันนี้ผมจะต้องทนดูโชว์ซะนี้ลูกครึ่งอ่อยรุ่นพี่ผมอนใช้ใหม่ หรือผมควรจะให้โทรเรียกให้เซย์นมารับตอนนี้เลยดีนะ ไม่ต้องรอให้กินเสร็จแล้ว หมดอารมณ์จะกิน

“พี่ผมอนคะ สวัสดิ์ค่ะ!”

ยัยแองเจลิกาโบกไม้โบกมือปลางส่งเสียงทักรุ่นพี่ผมอนอย่างสนิทสนมดังลิ้นร้าน เป็นการประกาศตัวว่าหล่อนรู้จักมักจี่กับเขามาก่อน รวมถึงเป็นการเปิดทางอย่างชัดเจนให้เขาด้วย ผมเกลียดชะมัดที่ยัยนี้เรียกเขาว่าพี่ผมอนอย่างนั้น พี่ผมอนอย่างนี้ แต่เจ้าหล่อนเป็นสายเที่ยว และรุ่นพี่ผมอนก็ดูเหมือนสายเที่ยวเช่นกัน บางทีพวกเขาอาจจะเคยรู้จักกันในผับหรือร้านเหล้าสักแห่ง เขาเป็นว่าผมไม่เที่ยวกลางคืน ผมไม่รู้หรอก

ร่างสูงพยักหน้ารับคำทักนั้นนิ่งๆ เดาว่าการพยักหน้าคงเป็นสไตส์ของเขา
เฉียบตึ้นะ ผมน่าจะทำบ้าง แต่มันอาจจะไม่เข้ากับลุคของผมเท่าไร

และอีกเดี๋ยวเขาก็คงจะเดินเข้าไปหาแม่นั้น เพราะหล่อนเล่นเว็นนที่นึ่งว่าง
ไว้ให้เขาชัดเจนขนาดนั้น เว็นได้ยังงั้นะเหอ... ก็โล่รุ่นน้องในชมรมเชียร์ลีดเดอร์
ที่นึ่งเก๊าอื้อตัวนั้นอยู่ให้ลูกออกไปงั้ละ ทุเรศดีใหม่

แต่ผิดคาด! เพราะรุ่นพี่ผมอนกลับเดินมาเลื้อนเก๊าอื้อตัวหัวโต๊ะ แล้วนึ่งลง
ติดกับผมแทน

ผมกะพริบตาปริบๆ หันไปสบตากับโค้กที่อ้าปากค้าง ไม่ได้คาดคิดว่ารุ่นพี่
ผมอนจะนึ่งลงที่โต๊ะเดียวกับพวกเรา ในเมื่อมีคนกวักมือเรียกรุ่นพี่อย่างโจ่งแจ้งอยู่
แบบนั้น ยัยแองเจลิก็ำหน้าเหวอสุดๆ โย๊ย ผมอยากจะทำไฮโฟนขึ้นมาถ่ายซ็อด
ประทับใจเก็บไว้ดูชั่วลูกชั่วหลานจริงๆ แต่สุดท้ายก็ทำได้แคตีสีหน้าสงบเสงี่ยมนึ่ง
เจียมเจียมอยู่ที่เคย

เจ็จึนกับรุ่นพี่ที่เบงศ์มองสบตากันอย่างงงๆ แต่ไม่ได้สนใจอะไรมากนักที่
เห็นรุ่นพี่ผมอนเลื้อนงั้โต๊ะของรุ่นน้องมากกว่านึ่งโต๊ะเดียวกับตัวเอง

แต่กึ้นะ... ดูจากบุคลิกของรุ่นพี่ผมอนที่เป็นคนเจ็ยบๆ และไม่ยินดียินร้าย
กับอะไรเลย คิดว่าเขาคงรู้สึกว่านึ่งโต๊ะไหนก็เหมือนกัน อีกอย่างที่เขาเลื้อนงั้ตรง
หัวโต๊ะฝั่งของผมคงเพราะมันใกล้ที่สุดนึ่งแหละ

พนักงานเอาเมนูมาให้รุ่นพี่เลือกเมนคอร์ธ ร่างสูงใช้นิ้วเรียวยาวพลิกดู
เมนูแล้วเลือกสเด็กเนื้อริบอายส์ ผมได้กลิ่นบูหรือจางๆ จากร่างกายของเขาด้วย
และเพราะเขานึ่งใกล้กันมาก ผมจึงต้องสูดดมกลิ่นกายของเขาอย่างไม่มีทางเลือก

ผมไม่ชอบกลิ่นบูหรือจริงๆ

แต่เขาเป็นรุ่นพี่ ผมไม่คิดว่าตัวเองจะพุดอะไรได้

ผมแอบกลัน्हายใจ แล้วเข็ยบเก๊าอื้อออกห่างจากเขานิดหน่อย ร่างสูง
เหล็อบสายตามามอง คงเพราะสังเกตเห็นการกระทำของผมละมั้ง ทำงั้ดี... มันดู
เหมือนผมรังเก็ยเขาหรือเปล่านะ แต่ไม่หรอก... ผมเน็ยนะจะรังเก็ยเขา

ไม่มีทาง

เราไม่ทันได้มองหน้ากัน ยัยแองเจลิก็ำก็เดินพรวดๆ เข้ามาด้วยสีหน้าไม่
พอใจ แต่ก็พยายามกลบเกล็อนมันสุดฤทธิ เพราะเจ้าหล่อนไม่ได้อยู่ในสถานะที่
จะโกรธเค็องรุ่นพี่ผมอนได้

จากนั้นยายแองเจลิก็ยื่นตัวเข้ามาคุยกับรุ่นพี่ฉอน

“พี่ฉอน~” หลอนทำเสียงหวาน ผมได้แต่กลอกตามองสูง ในใจยิ้มเต็มที่
ตัดจิริต...

เจ้าหลอนว่าต่อ “คือวันนี้... แองจี้ยังไม่ได้อุปสวฯ เลย เกิดเหตุขัดข้องซะ
ก่อน ไม่รู้ว่าเจ๊ฉอนบอกพี่หรือยัง แต่เดี๋ยวแองจี้จะขอนัดถ่ายเดี่ยวใหม่ได้ไหมคะ”

“ไม่ได้ เพราะฉอนไม่ว่างรับงาน”

น้ำเสียงแปดหลอดทรงพลังของผู้หญิงคนหนึ่งดังแหวกเข้ามาในร้าน เรียก
ความสนใจของทุกคนได้เป็นอย่างดี ตามด้วยเจ้าตัวที่ก้าวฉับๆ บนสันสูงสีนี้้วเข้า
มาราวกับพายุบุแคม สีลิปสติกแดงสดเตะตาคนมองกับผมสีดำจับลอนสวย สอง
อย่างนี้กลายเป็นซิกเนเจอร์ของเธอไปแล้ว รุ่นพี่น้ำหวานในชุดกางเกงยีนขาสั้น
กับเสื้ออรัดรูปตรงเข้ามายื่นแทรกข้างๆ รุ่นพี่ฉอนทันที ก่อนจะสอดเรียวยแขนมา
เกาะแขนขวาของเธอ นั่นแปลว่าเธอยื่นเบียดชิดกับแขนซ้ายของผม เธอส่งสายตา
จิกๆ ใส่ยายแองเจลิที่ทำหน้าที่นำเหวอ

โ๊ะโ๊ะ เจ้าของเขามาแล้ว

รุ่นพี่น้ำหวานหันไปมองยายแองเจลิกับสายตาที่เรียกได้ว่า... โคตรร้าย
หุย ขนลุกแะะ เชื่อแล้วว่าผีปากแดงนะหวงของ ผมเองก็ไม่ได้ชอบทั้งคู่เลยไม่รู้จะ
เชียร์ใครดี แล้วรุ่นพี่น้ำหวานก็พูดขึ้น

“คิวเขาเต็ม เขาไม่ว่าง ไม่ว่างเลยสักนิด เธอคงมีปัญญหาช่างภาพคนอื่น
มาแทนได้นะ แองเจลิจ้า”

อย่าแปลกใจที่รุ่นพี่น้ำหวานจะรู้จักชื่อชื่อยันั้น เพราะในคณะของผมทุกคน
connect กันหมด แล้วเชื่อเถอะว่าคิวเขาไม่ได้เต็มจริงๆ หรือก แต่รุ่นพี่น้ำหวานไม่
ยอมให้รุ่นพี่ฉอนไปถ่ายยายแองเจลิที่ต่างหาก

ผมรู้ว่ายายแองเจลิก็ไม่กล้าต่อกรกับนางร้ายตัวแม่อย่างรุ่นพี่น้ำหวาน
แน่นอน ถึงหลอนจะร้าย แต่เห็นคือคำว่าร้ายก็มีร้ายกว่าไง แล้วในกรณีนี้รุ่นพี่
น้ำหวานก็เหนือชั้นกว่า ยังไงยายแองเจลิก็ต้องยอม เชื้อลิต

แต่ท่าทางคงจะโง่เง่าเต่าตุ่น เพราะหลอนยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้นไม่ยอมถอย
ออกไป แกรมยังส่งสายตามองรุ่นพี่ฉอนอย่างขอความช่วยเหลืออีกต่างหาก โยีย
สมองหมา ปัญญาควาย ผมกลอกตาสิบลบแล้วนะ ยัยนี่คงไม่คิดว่ารุ่นพี่ฉอน
จะลุกขึ้นมาปกป้องหลอนซะใหม่ จากที่ผมรู้จักเขาได้แค่หนึ่งวัน ผมยังรู้เลยว่าเขา

จะไม่พูดอะไร และจะนั่งนิ่งๆ ปล่อยให้ฝีปากแดงเกาะอยู่แบบนี้แหละ

เมื่อยัยแองเจลิกก้าไม่ยอมขยับ รุ่นพีน้าหวานก็ขบฟันแน่น เธอยิ่งแทรกกายเข้ามาเบียดกับรุ่นพี่ฉอนมากขึ้น นั่นทำให้เธอเบียดกับผมมากขึ้นด้วย ผมร้องออกมาเบาๆ แต่กิริยาหุบปากขบเพราะกลัวว่ารุ่นพีน้าหวานจะเปลี่ยนมาเหวี่ยงใส่ผมแทน

ผมกุมแขนซ้ายแน่น กัดริมฝีปากเพื่อกลั่นเสียง ปล่อยให้เธอฟาดฟันกับยัยแองเจลิกก้าไปนั่นดีแล้ว อย่าเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงเด็ดขาดเบ๊ต้า

“พี่ฉอนคะ...” เสียงของยัยแองเจลิกก้าสั้นเครือ มองรุ่นพี่ฉอนอย่างตัดพ้อซึ่งแน่นอนว่าอีตารุ่นพี่นั่นโคตรจะเฉยชาเลย

ไม่รู้ว่ตกลงเขาเป็นคนใจเย็น เป็นคนเย็นชา หรือแค่เป็นคนเฉยชากันแน่ รู้แค่ว่าเขาที่เป็นแบบนี้มีเสน่ห์ดีจริงๆ

“หนู Turn around” รุ่นพีน้าหวานพูดพร้อมกับรอยยิ้มร้ายๆ แล้วสะบัดมือไล่ประกอบ แล้วพอขยับตัวแบบนี้ก็กระแทกแขนผมอีกนะสิ โอ๊ย... “กลับไปนั่งที่ไป เห็นรึยังว่าฉอนเขาไม่ว่างรับงานให้เธอ พยายามไต่เต้าด้วยวิธีอื่นเถอะนะ”

ในที่ที่ยัยแองเจลิกก้าก็ลำเอียงได้สักทีว่าไม่มีใครจะมาช่วยเหลือกันในสถานการณ์นี้ ทุกคนเขารู้กันหมดว่ารุ่นพีน้าหวานกับรุ่นพี่ฉอนเป็นอะไรกัน ไม่มีใครกล้าเข้ามาแหยมหรือ

ยัยแองเจลิกก้ากัดริมฝีปาก หล่อนรีบเดินกุมหน้าจุกกลับไปนั่งที่ ผมเห็นเจ็จเงินทำหน้าที่ใจยัยแองเจลิกก้า เพราะเจ็จเกลียดรุ่นพีน้าหวานมาก มากซะจนพร้อมจะเข้าข้างใครก็ได้ที่ถูกรุ่นพีน้าหวานรังแก

แต่ไม่ใช่ผม... ผมเกลียดแองเจลิกก้ามาก เกลียดถึงขนาดพร้อมจะสะใจได้ทุกเมื่อ ไม่ว่าเธอจะถูกใครที่เลวแค่ไหนรังแก ต่อให้คนคนนั้นจะเป็นรุ่นพีน้าหวาน ผู้แสนร้ายกาจและฉาวโฉ่ก็ตามที

“ฉอน! ทำไมมาเกินเสียงกับพวกเจ็จเงินแล้วไม่บอกเรา นี่ต้องให้เรา รู้จากคนอื่นแบบนี้หรือ!”

รุ่นพีน้าหวานกระซอกแขนรุ่นพี่ฉอน เหวี่ยงหมดเม็กแบบไม่รักษาภาพลักษณ์ และไม่รักษาหน้าตาของรุ่นพี่ฉอนเอาซะเลย รุ่นพี่ฉอนก็เหมือนกัน เป็นพระอิฐพระปูนหรือไง ปล่อยให้ผู้หญิงแ้วดๆ ใส่โดยไม่เปลี่ยนสีหน้าเลยสักนิดอยู่ได้ ผมไม่มีวันทำกับเซย์นในที่สาธารณะอย่างนี้แน่ มันไร้สกุลรุนชาติเป็นที่สุด

พวกเราทั้งโต๊ะได้แต่นั่งมองตากันปริบๆ ผมพยายามจะกระเถิบออกห่างแบบเนียนๆ พวกเขาทะเลาะกันอยู่แบบนี้หวังว่าคงไม่สนใจผมนะ

“ฉอนทำแบบนี้หมายความว่ายังไง” เธอกิริตเสียงแหลมปรี๊ดเรียกความสนใจของทุกคนให้หันมามองเป็นตาเดียว ขณะกระซอกแซกกันที่ฉอนด้วยความโมโห ของขึ้นหนักเมื่ออีกฝ่ายหนึ่งราวกับป้อนปืน ตัวเธอกะแทกรบกวอนผมเป็นจังหวะ “ตอบเรามาเถอะ! รู้ไหมว่าเราซ่อนอยู่ที่ห้อง รอดแล้วรอดเล่า! ไทรศัพท์ฉอนก็ปิด! มีนัดกับนางแบบคนอื่นใช่ไหม หรือว่าจะป็นยัยเด็กคนเมื่อกี้! ฉอนปกปิดอะไรกันแน่!”

“น้ำหวาน พอเถอะ”

“...”

น้ำเสียงเรียบๆ ที่ไม่ได้ดังไปกว่าเสียงพูดปกติของรุ่นพี่ฉอนทำเอาเจ็จนถึงกับทำตาโตแล้วหันมามองอย่างสนใจ ส่วนรุ่นพี่น้ำหวานก็ถึงกับวินต้อไม่ออก เธอชะงักก็ดูเหมือนจะตกใจสุดขีดที่ถูกพูดแบบนี้ได้ เดว่านี่คงเป็นครั้งแรกที่เธอถูกรุ่นพี่ฉอนปรามแหงๆ

ตั้งแต่แองเจลิซ่าเดินมาหา จนกระทั่งรุ่นพี่น้ำหวานเดินเข้ามา รุ่นพี่ฉอนไม่ได้ละสายตาไปจ้องมองใครเลยด้วยซ้ำ เขานิ่งอย่างกับงูจำศีล

แต่ตอนนี้เขาเบนสายตาไปมองใบหน้าสะสวยที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางของรุ่นพี่น้ำหวาน ก่อนจะเลื่อนสายตามามองหน้าผม แล้วพูด...

“ถ้าจะเขย่าก็มาข้างซ้าย น้องเขาเจ็บแขน”

3rd sip

ผมสะดุ้งด้วยความตกใจ หันขวับไปมองคนพูดอย่างรวดเร็วราวกับว่าไม่มีเส้นเอ็นยึดระหว่างลำคอกับใบหน้า เมื่อกี้เขาพูดถึงผมใช่ไหม? ผมฟังไม่ผิดใช่ไหมหรือเปล่า

หรือว่า... ผมหูฟาดไปเอง

แต่สีหน้าเหวอๆ ของรุ่นพี่น้ำหวานก็ทำให้รู้ว่าผมไม่ได้ฟังผิดไป เธอหันมามองผมด้วยสีหน้าที่เรียกได้ว่า งงฉิบหาย ก่อนจะหันไปมองหน้ารุ่นพี่ฉอน ตามด้วยการหันมามองผมอีกครั้ง แล้วก็ทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้

“อ้อ นื่องที่ตกจากแก้วี่เหวอ”

“เอ่อ ครับ”

พอรุ่นพี่น้ำหวานพูดแบบนี้ ผมเลยจำต้องตอบกลับตามมารยาท เธอเขยิบออกไปแล้วพูดกับผม

“ขอโทษที ฉันมัวแต่อารมณ์เสียอยู่ แล้วทำไมไม่บอกล่ะว่าเจ็บแขน?”

“อ้อ ผมผิดซะอย่างนั้น”

ผมได้แต่ส่งยิ้มแห้งๆ ให้เธอ ไม่กล้าตอบปากต่อคำอะไร ใครจะไปกล้าพูดล่ะ... ก็แม่คุณเล่นเหยียดผู้ชายของตัวเองรุนแรงอย่างกับโรลเลอร์โคสเตอร์ แถมยังตีเองเจลีก้ากระเจิงแบบนั้น แต่เห็นอย่างนี้ก็มิเหตุผลพอดูนะเนี่ย อย่างน้อยเธอก็ไม่พาลมาลงที่ผมล่ะ

เมื่อเห็นผมไม่ตอบอะไร ร่างระหงก็หันกลับไปเอาเรื่องรุ่นพี่ฉอนต่อ เธอ

เปลี่ยนไปเขย่าแขนซ้ายของเขาแทนจริงๆ ด้วย ร่างรุ่นพี่ฉอนโคลงตามแรงกระชาก
หรือไปหิวออกมาจนเกือบจะมากะแทกตัวผม

แต่ผมก็ต้องหลบอีกอยู่ดี การที่รุ่นพี่น้ำหวานเปลี่ยนข้างไม่มีผลอะไรสินะ
“ตกลงที่ปิดเครื่องนี่คืออะไร? ตอบเรามาก่อนสิ!” เสียงของเธอแหลมปรี๊ด
“แปดหมด”

ครืด~

ตอบแค่นั้นโดยไม่นำพาต่อเสียงโวยวาย รุ่นพี่ฉอนก็ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง
ทั้งๆ ที่รุ่นพี่น้ำหวานยังเกาะเกี่ยวแขนซ้ายของเขาอยู่

“ฉอนจะไปไหน!” รุ่นพี่น้ำหวานส่งเสียงถามอย่างตกใจ เลิกเหวี่ยงเสีย
สนิท ทุกคนมองไปที่ร่างสูงผมสีเงินเป็นตาเดียว เขาพูดราบเรียบ

“ถ้าจะคุยก็ไปนั่งคุยโต๊ะอื่น”

“ฮะ เดียว! รอเราด้วย!”

รุ่นพี่น้ำหวานรีบเดินตามรุ่นพี่ฉอนไปยังโต๊ะเล็กสำหรับสองที่นั่งซึ่งห่าง
ออกไปเล็กน้อย ทุกคนลอบสบตากันพลางทำสีหน้าแปลกๆ ผมไม่ยอมเชื่อเลย
ว่าความนิ่งของเขาจะปราบผู้หญิงที่กำลังโวยวายคนหนึ่งได้อยู่หมัด เขานิ่งเสียยิ่ง
กว่าประติมากรรมปูนปั้น เท็กเซย และไม่ยินดียินร้ายต่ออะไรได้ขนาดนี้

ไม่มีประโยชน์ที่จะไปใส่อารมณ์กับเขา

รุ่นพี่น้ำหวานทำให้ผมได้เห็นว่... สิ่งที่เขาทำแทบไม่ต่างจากการตะโกน
ใส่กำแพงเลยสักนิด

นี่เขาไร้ความรู้สึกหรืออะไร?

ผมอดไม่ได้ที่จะมองตามรุ่นพี่ฉอนไป ตอนนีเขานั่งอยู่ที่โต๊ะเล็กตัวนั้นโดย
หันหน้ามาทางพวกเรา ส่วนรุ่นพี่น้ำหวานก็ทูดตัวลงนั่งตรงข้ามกับเขา เธอดูสงบ
ลงมาก

พอสถานการณ์กลับมาเป็นปกติ ผมก็เดินไปตักสลัดมานั่งกินระหว่างรอ
เมนคอร์ส และขณะกำลังจิ้มผักสดกรอบๆ เข้าปาก ใต้ก็ยื่นหน้ามาถามผมอย่าง
เป็นห่วง

“เฮ้... ที่รุ่นพี่น้ำหวานกระแทกแขนเมื่อกี้เป็นอะไรใหม่”

“ก็เจ็บตอนโดนกระแทก แต่ตอนนี้ดีขึ้นแล้วล่ะ”

ผมตอบเพื่อนเบาๆ ใต้พยักหน้า

“ต้องขอบคุณรุ่นพี่ผมนที่ดึงรุ่นพี่น้ำหวานออกไปนั่งโต๊ะอื่น ไม่งั้นแผนนายระบบแน่”

พอได้กัปเดตแบบนั้น ผมก็อดที่จะหันไปมองรุ่นพี่ผมนอีกรอบไม่ได้ และพบว่าเขากำลังกินซูปอยู่ ขณะที่รุ่นพี่น้ำหวานซึ่งนั่งตรงข้ามกับเขากำลังกินสลัด จากมุมนี้... มีช่องว่างให้ผมเห็นใบหน้าของเขาชัดเจน

มือขวาข้างที่ถนัดกำลังตักซูปครีมพูน่าเข้าปากที่ละคำ และเพราะผมเรียนการโรงแรม ผมจึงรู้มารยาทวิธีการกินอาหารตะวันตกเป็นอย่างดี รวมไปถึงการใช้มีด ช้อน ส้อม และอุปกรณ์แก้วน้ำหรือจานต่างๆ ให้ถูกต้อง ซึ่งวิธีการกินซูปแบบมารยาทตะวันตกคือต้องใช้ช้อนซูปที่ปากช้อนอ้วนๆ ตักผิวหน้าของซูปออกจากตัว ไม่ใช่ตักเข้า และต้องกินซูปจากข้างช้อน ห้ามจับหรืออมช้อนอย่างเด็ดขาด

ซึ่งรุ่นพี่กินผิด...

อันที่จริงก็เหมือนคนส่วนใหญ่ รวมถึงผมด้วยนั่นแหละที่กินผิด

แม้ผมจะรู้วิธีการที่ถูกต้อง แต่ผมก็ขี้เกียจกินกว่าจะมานั่งประดิษฐ์กินแบบนี้ตลอดเวลา

รุ่นพี่ผมนใช้ช้อนตักซูปครีมเข้าหาตัว รอยสักที่พาดอยู่บนแขนขยับตามจังหวะให้เห็นเด่นชัด ผมชอบสีของดอกไม้ต่างๆ ที่เป็นพื้นให้รอยสักสองบรรทัดนั้น ยิ่งยามที่มันต้องล้อกับแสงไฟสีส้มทวลิในร้านอาหาร ยิ่งขับให้ดูโดดเด่นกว่าเดิม

อย่างที่ผมบอกว่าเขากินผิดวิธี แต่ภาพที่เห็นก็น่ามองในแบบที่ผมอธิบายไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นท่วงท่า จังหวะ บุคลิก หรืออะไรก็ตามแต่

ไม่ห rokok

มันแค่เพราะ... เขาเป็นเขา

รุ่นพี่ผมนละเลียดกินซูปครีมอย่างไม่เร่งรีบ เขาเลียข้างริมฝีปากตัวเองเล็กน้อยแล้วตักขึ้นมากินใหม่ และจังหวะที่เขาเงยหน้าขึ้นจากถ้วยซูป สายตาของเราที่ประสานกันพอดี

ผมก็ไม่เข้าใจว่าแค่ทำกินซูปแบบผิดๆ ทำไมถึงได้ดึงดูดความสนใจของผมได้ขนาดนี้

เขามองผมผ่านใบหน้าด้านข้างของรุ่นพี่น้ำหวาน ในมือยังคงถือช้อนซูปค้างไว้

เขานิ่งมองผม... เหมือนที่ผมนิ่งมองเขา
เราสบตากันอีกครั้ง

อย่าบอกให้ใครรู้ว่าเรารู้สึกต่อกันเช่นไร
แค่เรามองตากัน ก็สิ้นสะท้านไปทั้งหัวใจ
อย่าให้ใครเห็น ว่าฉันแอบส่งสายตาวานๆ ให้ไป
เพราะอยากเก็บไว้เป็นเรื่องของเราสองคน

บรรยากาศไม่ได้เจียบ ออกจะจืดจางแจ่มใสเสียด้วยซ้ำ เพราะคนค่อนข้างเยอะ ทว่า... นอกเหนือจากเสียงสนทนาของพวกเขาเพื่อนๆ และรุ่นพี่ เสียงโทรทัศน์ที่เปิดรายงานการแข่งขันฟุตบอล และเสียงลูกค้าคนอื่นๆ ผมก็ยังได้ยินเสียงเพลงที่เปิดคลอในร้าน

ฉันก็เกือบตั้งใจไม่อยู่ กลัวใครจะรู้
เมื่ออยู่กับเธอเลยต้องทำเฉยไป
แล้วก็เกือบจะผลออกจนได้
ก็ทนไม่ไหวก็ใจมันสั้นทุกที

ผมพยายามส่งคำขอขอบคุณผ่านทางสายตา แม้ว่ารุ่นพี่อาจจะไม่ได้ทำเพื่อผม แต่มันคงไม่ผิดอะไรที่ผมจะรู้สึกแบบนั้น อย่างน้อย... เขาก็ทำให้ผมไม่ต้องกลับไปนอนปวดแขนหนักคืนนี้

ถ้าใครถามเรื่องดอกไม้ ก็ให้ทำไม่รู้ไม่ชี้ไป
หากใครถามที่เราดูแปลกไป หรือถามความรักที่มี

ผมคิดว่าตัวเองควรดึงสายตากลับมาแล้วกินสลัดต่อสักที เราสองคนนั่งจ้องตากันนานไปแล้ว นานราวกับเล่นเกมว่าใครจะกะพริบตาก่อน อีกอย่างผมก็ไม่ใช่เพื่อนเล่นเขาด้วย

แต่ถึงกระนั้น... ผมกลับพบว่าตัวเองไม่ยอมถอนสายตากลับมาจาก

ดวงตามกริบคู่นั้นที่ตัวเองมองอยู่สักที
เหมือนกับเขาที่ยังคงมองจ้องผมอยู่อย่างนั้น

อย่าบอกให้ใครรู้ว่าเรารู้สึกต่อกันเช่นไร
แค่เรามองตากัน ก็สิ้นสะท้านไปทั้งหัวใจ
อย่าให้ใครเห็น ว่าฉันแอบส่งสายตาทวนๆ ให้ไป
เพราะอยากเก็บไว้เป็นเรื่องของเราสองคน

โอเค... ผมยอมแพ้
ถือว่าการที่รุ่นพี่มองผมกลับ คือการที่เขารับคำขอบคุณผมแล้วนะ

“เบต้า ตกลงจะกลับยัง? ต้องให้เจ็กลับไปส่งที่มอไหม?”

เจ็จิ้นส่งเสียงถามผมหลังจากพวกเราทั้งหมดกินกันเสร็จ เจ็เลี้ยงทุกคนจริงๆ ยกเว้นรุ่นพี่น้ำหวานที่ต้องควักเงินจ่ายเอง เจ็ส่งสายตาและประกาศชัดเจนว่าจะไม่เลี้ยงตัวแถมที่โผล่มาอีกด้วย แน่นอนว่ารุ่นพี่น้ำหวานก็ไม่แคร์ เธอจ่ายในส่วนของเธอ

ตอนนี้ทุกคนกำลังทยอยออกจากร้าน รวมถึงยัยแองเจลิก็กากับแก๊งเชียร์ลีดเดอร์ (ที่เดินกันตัวลีบสงบเสียมหลังถูกตีกระเจิง สะใจชะมัด) และตบท้ายด้วยรุ่นพี่น้ำหวานที่เดินเกาะแขนรุ่นพี่ผมจนออกมา

“อ้อ ไม่หรรอครับ เดี่ยว... เอ่อ แฟนมารับครับ”

ผมไลน์ไปบอกเซย์นเมื่อกี้แล้วจะให้มารับที่ร้านนี้ ตอนแรกว่าจะกลับเองแต่ในเมื่อเซย์นว่างก็ให้มารับผมไปส่งบ้านดีกว่า

ทุกคนพยักหน้า อย่างที่บอก... ใครๆ ต่างก็รู้กันหมดว่าผมมีแฟนแล้ว ผมแอบเหลือบตามองรุ่นพี่ผมจนโดยอัตโนมัติ ไม่ค่อยเข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าจะมองทำไม

เขาทำแค่เพียงยืนมองผมอยู่ตรงนั้น ไม่ได้มีท่าทีอะไร ไม่ได้มองแบบจ้องก็แค่มอง เหมือนที่คนทั่วไปมองเวลามีใครสักคนพูดอะไรขึ้นมา

“อ้อ งั้นเดี๋ยวเจ็กลับก่อนนะ ต้องไปส่งพวกน้องๆ กลับมอหลายคนเลยอะ มีใครจะอยู่เป็นเพื่อนเบต้าได้บ้าง?”

“เขี่ยไม่ได้วะ ฉันก็ต้องรีบกลับ นี่พอโทรมาค่าแล้ว”

“อ้าว แล้วใครจะอยู่กับน้อง?”

เจ็ซมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าไม่มีใครจะอยู่เป็นเพื่อนผมได้สักคน บางส่วนที่มา
รถส่วนตัวหรือมีคนมารับก็เริ่มทยอยกลับกันไปแล้ว ผมรีบโบกไม้โบกมือ

“ไม่ต้องห่วงครับเจ้ ผมอยู่คนเดียวได้ เดี่ยวเซย์นก็มารับแล้ว”

“แล้วกว่าแฟนเราจะมามันอีกนานไหมละ เจ้ไม่อยากจะอยู่คนเดียวแบบนี้
เลย” เธอทำหน้าตาห่วงใย

อันที่จริงผมเพิ่งไลน์ไปเมื่อสักครู่ก็ว่าเซย์นจะมาคงใช้เวลาพอดู แต่จะบอกไป
ตรงๆ เจ้ก็คงเป็นห่วงแล้วยืนกรานจะอยู่รอกับผมแน่ ซึ่งมันรบกวนเวลาคนอื่น

“ไม่นานหรอกครับเจ้ เนี่ย... อีกแค่สิบนาทีก็ถึงแล้วครับ” ผมตัดสินใจ
โกหก เอาน่า... มันเป็น White lie โกหกเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ ถือว่าบาปน้อยก็
แล้วกัน

“อ้อ จั๊นหรือ จั๊นพอแฟนมารับก็ไลน์มาบอกเจ้ด้วยนะ เจ้ไปก่อนละ”

“จะให้ฉันอยู่รอเป็นเพื่อนใหม่?” ใ้ก้ถาม ผมส่ายหน้า

“นายกกลับมาไปกับพวกเจ้เหอะ เดี่ยวเซย์นมันก็มา”

“เอางั๊นหรือ?”

“เฮอ เอางั๊นสิ”

ผมยืนยัน ใ้ก้เลยพยักหน้าแล้วตามเจ้ไปขึ้นรถ แต่ก็ยังไม่วายมองตามผม
อย่างเป็นห่วง ผมจึงแก้งชูนิ้วกลางให้มัน ใ้ก้ก็อ้าปากแล้วชูนิ้วกลางกลับ ผม
หัวเราะ แล้วทุกคนก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากร้านอาหารจนเหลือแค่ผมที่ยืนอยู่
คนเดียว

“ฉอน เราก็กลับกันเหอะ”

ผมลืมน้ำรุ้นที่หน้าหวานกับรุ้นที่ฉอนยังยืนอยู่ตรงนี้ด้วย

เธอส่งกุญแจรถตัวเองให้รุ้นที่ฉอน ผมสังเกตเห็นว่ามันเป็นตรารถมินิ
คูเปอร์ แสดงว่ารถมินิคูเปอร์สีน้ำเงินที่จอดอยู่ตรงนั้นเป็นของรุ้นที่หน้าหวานสินะ
รุ้นที่ฉอนไม่ได้ขยับตัว เขาเงยบัสกพักก่อนจะรับกุญแจรถไป จากนั้นก็
เปิดปากพูด

“ดูบุนุ่หรือก่อน”

เขาแกะแขนตัวเองออกจากมือของรุ้นที่หน้าหวาน ล้วงบุนุ่ที่กับไฟแช็กแล้ว

เดินไปจุดสุบได้ต้นไม้ ผมสีเงินสว่างของเขาโดดเด่นออกมาภายใต้เงามืด

“เร็วๆ นะฉอน ยูงมันเยอะ!”

รุ่นพี่น้ำหวานตะโกนไล่หลัง ทว่าอีกฝ่ายไม่ได้ตอบรับอะไร

“นี่ เจ็บมากปะ?”

ผมสะดุ้ง หันหน้ากลับมาแทบไม่ทัน รีบยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าตัวเอง

“ผมเหวอครับ?”

“มีแค่ฉันกับเธอตรงนี้ จะเป็นใครได้ล่ะยะ” รุ่นพี่น้ำหวานแหวกกลับมา

“ก็เจ็บครับ ตกลงมาแรงพอใช้อยู่”

“อื้อย ไม่แรงพอใช้หรือก แรงแจจะตายเลยแหละ ฉันทนี่กรี๊ดลั่น” เธอทำท่าประกอบไปด้วย แผลกนะที่ทำทางของเธอดูน่ารักน่าชังใช้ได้เลย ผมได้แต่ยิ้มแห้งๆ ดูเธอทำท่าสยองต่อ “น่ากลัวจะตายไป ยัยเจ็จนั่นนะใช้งานคนไม่ดูจริงๆ”

“แหะๆ ก็ไม่ได้เจ็บขนาดนั้นหรือครับ”

ผมว่า... จริงๆ แล้วเธอก็โอเคอยู่นะเนี่ย

แรดก็ส่วนแรด นิสัยก็ส่วนนิสัย

จริงไหม?

เธอซักถามเรื่องที่ผมตกลงมาวันนี้ต่อ ผมตอบกลับอย่างสุภาพตามมารยาท เธอก็เป็นรุ่นพี่ผมคนหนึ่งนะเนาะ มีอบางตบไปตามขาเรียวสวยของตัวเอง เพราะเธอใส่กางเกงยีนขาสั้นจู้

“อื้อย รำคาญ ยูงกัดเจ็บซะมด เมื่อไหร่ฉอนจะดูบุปหรีเสริจสักทีนะ นานเกินไปละ จะดูดีให้หมดมวนเลยหรือไง”

เธอบ่นอย่างรำคาญ ผมได้แต่ยิ้มแห้งๆ ให้ตามเคย

“แล้วนี่แฟนนายใกล้ถึงรียังนะ มั่นนานแล้วนะ”

“คงใกล้แล้วมั้งครับ เมื่อกี้เขาเพิ่งไลน์มาบอกว่าใกล้ถึงแล้ว”

เธอพยักหน้าหัวงๆ แล้วตรงรี่เข้าไปหารุ่นพี่ฉอน

“ฉอน! เสริจรียัง! ยูงกัดขาเราไปหมดแล้วนะ!”

ผมมองตาม... เห็นร่างสูงมองผมอยู่ก่อนแล้ว ครูเดียวเขาก็เลื่อนสายตาไปมองรุ่นพี่น้ำหวาน แล้วพุดนึ่งๆ

“ว่าจะดูดีอีกตัว”

“จะบ้าเหวอ!” เธอตกใจ “ดูอะไรตั้งสองตัวติดกัน พอได้แล้ว กลับเถอะ

น่า...” เธอขมวดคิ้วพืดพืดไม่สบอารมณ์ แต่รุ่นพี่ฉมอนไม่สนใจ เขาล้วงมวนบุหรี่ ออกมาอีกอันแล้วจุดไฟสูบบุหรี่หน้าตาเฉย รุ่นพี่น้ำหวานทำหน้าแข็ง

“ซีเกียจรอเฉยๆ แล้ว เอามาให้ดูบ้างตัวหนึ่งสิ”

เธอพูด แล้วรุ่นพี่ฉมอนก็ส่งซองบุหรี่กับไฟแช็กให้อย่างว่าง่าย รุ่นพี่น้ำหวาน รับมาแล้วหยิบบุหรี่จุดสูบบ้าง อย่าคิดมากนะ ผมไม่แปลกใจเลยที่รุ่นพี่น้ำหวานซึ่ง เป็นผู้หญิงจะสูบบุหรี่ด้วย ผมกับเซย์นคงเป็นสามสิบเปอร์เซ็นต์ของเด็กในคณะที่ไม่สูบบุหรี่ นี่เป็นแค่ตัวเลขเปอร์เซ็นต์ที่ดีคร่าวๆ สำหรับคณะอินเตอร์ มันปกติมากจริงๆ แต่ไม่ได้แปลว่าผมจะชอบนะ

Rrrrrr! Rrrrrrr!

ไอโฟนของผมแผดเสียงร้อง ผมมองหน้าจอแล้วเห็นว่าเป็นชื่อเซย์น พอกด รับคุยได้สองคำ รถคันสีดำก็ขับโฉบเข้ามาจอดเทียบข้าง (รถผมเอง เซย์นไม่มีรถ เพราะพ่อแม่เห็นว่าเขามาอยู่คอนโดฯ ใกล้มหาวิทยาลัยเลยไม่จำเป็นต้องใช้ ผมเลยให้เขาเก็บกุญแจรถอันสำรองไว้ดอกหนึ่ง ตัวผมเองก็ใช้อันหลัก)

ในที่สุดแพนผมก็มาแล้ว ผมจึงจับที่เบ็ดประตูเตรียมจะดึงออกเพื่อขึ้นไป นั่งบนรถ

แต่เมื่อที่รุ่นพี่น้ำหวานชวนผมคุย เพราะงั้นผมก็น่าจะบอกลาเธอสักหน่อย ไซ้ใหม่

“รุ่นพี่ครับ! เอ่อ รุ่นพี่น้ำหวาน!”

“ห๊ะ! เออ ว่าไง?”

เธอดึงมวนบุหรี่ออกจากปากแล้วตะโกนกลับมา ผมพูดเร็วๆ

“ผมกลับแล้วนะครับ สวัสดีครับรุ่นพี่!”

“เออๆ โชคดี!” รุ่นพี่น้ำหวานตะโกนตอบ โบกมือข้างที่ไม่ได้ถือบุหรี่แบบไม่ใส่ใจอะไรมากนัก และเพราะเขาทั้งสองคนยืนอยู่ด้วยกัน ผมคงเสียงไม่ได้ที่จะเห็นรุ่นพี่ฉมอนมองมาทางผมด้วย

แล้วผมก็เห็นรุ่นพี่ฉมอนดับบุหรี่ในมือที่เพิ่งสูบบไปได้แค่แป๊บเดียว

แปลก...

ไม่เอาน่า... มันไม่ใช่เรื่องที่นายต้องสนใจสักหน่อยเบต้า

“กลับดีๆ หายเร็วๆ นะ!” เธอว่าต่อ

“ขอบคุณครับ!”

ผมเปิดประตูรถแล้วขึ้นไปนั่งบนเบาะข้างคนขับ เอ่ยทักทายกับเซย์นตาม
 ประสา แล้วแฟนของผมก็ขับรถออกมาจากร้านอาหาร

นี่ถ้าผมหลงตัวเองสักหน่อยนะ...

“ตัวเองครับ เป็นอะไร เหม่ออะไรอยู่”

ผมสะดุ้งกับเสียงของเซย์นที่จู่ๆ ก็พูดออกมาขณะหมุนพวงมาลัยตีโค้ง

“อ้อ เปล่าๆ พอดีคิดอะไรอยู่นิดหน่อย”

“แล้วเป็นไง วันนี้ดีไหม” เซย์นชวนคุย ผมทำหน้าแหงๆ

“ตัวเอง เค้ายังไม่ได้เล่าเลย วันนี้เกิดอุบัติเหตุกับเค้าด้วย” ผมทำเสียงจิ้งจิ่ง
 ชูแขนขึ้นประกอบการเล่า “เค้าเจ็บตัว...”

“เฮ้ย! ทำไม เกิดอะไรขึ้น!?” แฟนผมแทบจะกระแทบเบรกรถ นั่นไงผมว่า
 แล้ว... เซย์นหันมาเค้นคอให้ผมเล่ารายละเอียด ซึ่งผมก็จำต้องเล่าจนหมดเปลือก
 เกี่ยวกับอุบัติเหตุอย่างไ้ทางเลือก ไม่ว้ายด้ายยแองเจลิทำให้เซย์นฟังต่อ

ผมต้องคิดเข้าข้างตัวเองแน่ๆ ว่ารุ่นพี่ผมอนจใจสูบบุหรี่เพื่อรอให้เซย์นมา
 รับผม

แล้วผมก็คงจะพังธง เพราะแหวนหนึ่ง... ผมเห็นเขามองตามมาผ่านกระจก
 รถด้วย

ปิดเทอมผ่านไปไว้มาก โวจนผมรู้สึกเซ็ง เวลาเกือบหนึ่งเดือนมันน้อยนะ
 อีกแค่ไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ผมก็ต้องกลับไปนั่งจับเก้าอี้คานาเป็นนักศึกษาเหมือน
 เดิม เรื่องดีก็คือ... ผมจะได้เจอหน้าเซย์นบ่อยๆ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ชวนปรีดามาก
 ขนาดนั้น แค่อือเป็นสิ่งดีๆ ที่เพิ่มเติมเข้ามาในชีวิตประจำวันมากกว่า ไม่ใช่ที่ผม
 ไม่รักแฟน ผมรัก... แต่เพราะเราคบกันมานานจนช่วงเวลาหวานแหววหอม
 หวลมันเจือจางไปหมดแล้ว ทุกวันนี้เราอยู่กันด้วยความรัก ความเข้าใจ และความ
 ผูกพันเป็นหลัก

ความรักไม่ใช่การที่ต้องแหกข้อเท้าตัวเองเพื่อคุยโทรศัพท์กันจนถึงตีสาม แล้วตื่นมาตอนเช้าด้วยสภาพเหมือนซอมบี้

ความรักไม่ใช่การที่ต้องเจอหน้าหรืออยู่ด้วยกันตลอดเวลา คุยจี๋จำเหมือนชีวิตขาดน้ำตาลมากมาย

สำหรับผม... ความรักคือการใช้ชีวิตอยู่ในทุกๆ วัน

ความรักคือความเข้าใจ

ช่วงปิดเทอมเรานัดเจอกันบ้าง ไปกินข้าว ดูหนัง ฟังเพลงตามประสา ที่นัดเจอกันข้างนอกเพราะเซย์นต้องกลับไปอยู่บ้าน ไม่ได้อยู่คอนโดฯ แต่ตอนนี้ใกล้เปิดเทอมเต็มที่แล้ว เซย์นจึงย้ายกลับมาอยู่หอเหมือนเดิม

อย่าแปลกใจที่ผมเรียกคอนโดฯ ว่าหอพัก ผมติดปาก และทุกคนก็เรียกกันแบบนี้ เด็กคณะนานาชาติส่วนใหญ่จะพักอยู่คอนโดฯ รอบนอกของมหาวิทยาลัย ซึ่งจะเรียกกันว่าหอนอก สาเหตุที่ไม่อยู่หอในกันก็เพราะว่าเราเปิดและปิดเทอมตามระบบเมืองนอก ซึ่งไม่ตรงกับของคณะอื่น แล้วหอนอกรอบมหาวิทยาลัย (ที่จริงคือห้องคอนโดฯ) ราคาเช่าห้องต่อเดือนก็ทำเอาขนหน้าแข้งร่วงกรูได้เลยละ นี่ยังไม่รวมค่าน้ำค่าไฟค่าอินเทอร์เน็ตอีกนะ

“โอ้โฮ ตัวเอง ความโลโครเหมือนเดิมเป๊ยยยยยยยย”

ผมออกปากบ่นทันทีที่ก้าวขาเข้ามาในห้องของเซย์น หลังจากฝ่าเท้าแตะลงบนพรมเช็ดเท้าซึ่งอยู่หน้าห้องก็ถึงกับสะดุ้ง เพราะฝุ่นละอองและเศษเล็ก ๆ ติดเต็มได้เท้า

เมื่อมองเข้าไปในตัวห้อง... ก็พบเศษซากอารยธรรมจากสิ้นเทอมที่แล้วยังอยู่ครบ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อชิววิศวะ สีน้ำเงินเข้มที่วางพาดอยู่บนเก้าอี้ ซีทแคลคูลัส และวิชาอื่นๆ ที่นอนแผ่หราอยู่บนเตียง ทั้งที่เตียงเป็นขนาดคิงไซส์ แต่มีกองซีทกระจัดกระจายเต็มไปหมด รวมถึงกระเป๋า สายเมาส์ สายยูเอสบี และสายไฟมากมายหลายสีตามประสาเด็กเรียนวิศวะคอมฯ พันกันยุ่งเหยิง

เหลือแค่ช่องว่างแคบๆ ที่พอดีสำหรับให้คนหนึ่งคนแทรกตัวลงไปนอนได้แค่นั้น นอกจากนี้ยังมีกองผ้าหมักทับกันและหมอนข้างพาดแบบไร้ทิศทาง ส่วนที่พื้นมีกล่องเวียเปอร์ตินเปล่าๆ หลายกล่อง ดัมเบลหลายขนาดวางสะเปะสะปะอยู่ข้างเตียงด้วย

นี่ยังไม่นับรวมตู้เสื้อผ้าซึ่งเปิดเอาไว้ที่รกรุงรังกว่าวังหนู ลูกๆ ของเรา (ตุ๊กตา

ทั้งหลาย) นอนอัดกันแน่นอยู่ในนั้น ผมเบ้หน้า แทบจะร้องกรี๊ดออกมา อารมณ์ขึ้น
ยิ่งกว่าเดิมหลังเห็นสภาพห้องโดยรวมแบบเต็มสองตา เซียนไม่ได้เก็บอะไรเลยนี้!
ตั้งแต่สิ้นทอมที่แล้วเนี่ยละ!

เจ้าแฟนตัวสูงหันมามีม้เจื่อนๆ แล้วตอบ...

“ไม่ได้ใสโครกสักหน่อย แคร์กเฉยๆ เอง”

“อ้อเหออ!?” ผมขมวดคิ้ว ผมเป็นโรคภูมิแพ้และเกลียดอะไรที่สกปรกรก
รุงรังมาก ยิ่งเปียกแฉะด้วยแล้วผมยิ่งเกลียด ผมประกาศเสียงลั่น “เก็บให้หมด
เดี๋ยวนี้เลยนะ ถ้าไม่มีวันเสียตัวในที่สกปรกโลว์คลาสแบบนี้เด็ดขาด!!”

เซียนหนีตาพกลางขบกราม มองผมด้วยสายตาไม่พอใจ ผมกอดอกยืนอยู่
หน้าห้อง เชิดปากขึ้นแล้วมองเขาด้วยสายตาแข็งกร้าว

“ได้” เซียนพูด “งั้นเค้าจะทำความสะอาดเดี๋ยวนี้เลย”

พูดจบร่างสูงก็เดินไปที่โต๊ะ (ซึ่งเต็มไปด้วยกระป๋องเปียร์และขวดน้ำ รวม
ถึงหนังสือกับซีดีอีกตั้งหนึ่ง) ก่อนจะหยิบขวดอะไรสักอย่างที่บรรจุน้ำสีฟ้าออกมา
ขณะที่ผมตาค้างอย่างงุนงง จากนั้นก็...

เซียนเปิดฝาขวดแล้วเทราดแอลกอฮอล์ลงไปบนพื้น!

“ไ้อ้ำ!!!” ผมหวีดร้องลั่น เลือดลมในร่างกายวิ่งพลา่านจนเส้นเลือดที่ขมับ
เต้นตุบๆ มองหน้าเซียนอย่างไม่อยากเชื่อ

กวนตีน!!

ผมก้าวพรวดๆ อย่างไม่สนใจต่อความใสโครกทั้งหลายเข้าไปทุบตีเขย่าตัว
ร่างสูงไปร่องอย่างโมโห

“นี่ตัวเองเป็นบ้าอะไร! นี่จะประชดก็ประชดเหออ!! ตัวเองกำลังทำทายเป็น
เค้าอยู่นะ!”

“ก็ตัวเองบอกว่ามันสกปรกไม่ใช่เหออ?” เซียนจับแขนทั้งสองข้างของผมไว้
แล้วพูดหน้าตาย “กันี้ไงครับ เค้ากำลังฆ่าเชื้อโรคให้อยู่นี้ไง มันจะได้สะอาด”

“แต่ไม่ใช่ราดแอลกอฮอล์ลงพื้นแบบนี้!!” ผมตะเบ็งเสียงจนส่ายคอ

“กำลังจะเช็ดไง” เซียนพูดสบายๆ ดูเขาสี... ยังทำลอยหน้าลอยตาอีก!

“อย่ามาอ้าง!!”

ปกติเซียนไม่ใช่คนกวนตีนอะไรนะ แต่วันนี้ผมว่าเขากวนตีนมาก!

“ตัวเองจะเอาอะไรอะครับ มันรกก็ดำ พอจะทำความสะอาดก็ดำ เอ้อ...

เค้าเอาใจไม่ถูกแล้วนะ”

“ยังมีหน้ามาพูดแบบนี้อีก!”

ผมพยายามดึงข้อมือออกจากข้อมือของเขา แต่เพราะเขาแรงเยอะกว่าเลยทำยังไงก็ไม่หลุด เราสองคนยกเหย้ายกยันกันอยู่แบบนั้นโดยไม่มีใครยอมใคร หน้าตาเขม็งเคร็งเครียดมุ่งเอาชนะทั้งคู่ จนในที่สุด... ผมก็ชวนเซไปข้างหลัง ขาซ้ายก้าวพลาดจุ่มลงไปในแอ่งแอลกอฮอล์นั่น ก่อนจะลื่นพรีดลัมกันจ้ำเข้าบนพื้น!

โครมมม!

“เฮ้ย! ตัวเอง! ตัวเองเป็นอะไรไหม ตัวเอง!” เซย์นถามอย่างร้อนรน ขณะที่ผมร้องดังลั่น

มันก็เพราะแกไม่ใช่เธอเซย์น!!

“เจ็บบบบบ!!”

เมื่อเห็นว่าผมไม่ได้เป็นอะไรมาก เซย์นก็นิ่งไปอืดใจหนึ่ง ก่อนจะ...

“โอ๊ยยย จี๊ว้ยยย”

ระเบิดหัวเราะออกมาดังลั่น!

เขาส่งเสียงแบบไม่ไหวแล้ว เอามือเท้าสะเอวหัวเราะจนไหล่ลั่น

“ไอ้คนบ้า! เค้าเจ็บอยู่นะ ว้ากกกกก!” ผมพ่นไฟ เตือดสุดขีด

“ตัวเอง ค้าขอโทษ...” เซย์นพยายามกลั้นข้าสุดความสามารถ แต่มุมปากนี่กระตุกยิบๆ เขาอ้าสองแขนมาแต่ไกลพลางก้มตัวลง “ตัวเองลูกไหวไหม เดี่ยวเค้าประคองนะ”

“ไม่ต้องมายุ่ง!”

“อย่าตื้อน่า” พอผมเง้ง่าจนถึงขั้นสุด เซย์นก็มักจะใจเย็นได้อย่างไม่น่าเชื่อ เหมือนทุกทีที่ที่เราะทะเลาะกันนั่นแหละ เชื่อไหมว่าตลอดสามปีมานี้ เราสองคนไม่เคยโกรธกันเกินหนึ่งวันเลย ใบหน้าของเขาตอนนี้ฉายแววเป็นห่วงเป็นใย “ค่อยๆ ลุกขึ้นมา... มาครับตัวเอง”

สองแขนแกร่งประคองให้ผมลุกขึ้นจากพื้น ก่อนจะอุ้มผมในท่าอุ้มเจ้าสาว แล้วพาเดินไปยังเตียงนอน (ที่กรุงรัง) เขาวางผมลงอย่างนุ่มนวล ผมยังคงหน้ามู๋ เซย์นคุกเข่าลงนั่งยองๆ กับพื้นพลางส่งสายตาอ่อนหวานมาให้

“ตัวเองนั่งตรงนี้นะครับ เดี่ยวเค้าเก็บห้องแป็บหนึ่ง แป็บเดี๋ยวนี้ รับรองสะอาดเอี่ยมอ่องเลย”

ผมตัวดีทางตามองเขาอย่างไม่พอใจ จากนั้นก็เลื่อนสายตาไปทางอื่น อย่างเย็นชา ยกมือขึ้นกดดอกแน่น... แน่นขนาดที่ว่าต้องใช้เวลาสักสิบปีถึงจะแกะแขนผมออกจากกันได้ เซย์นเอาหัวมาถูๆ กับน้องขาเปลือยเปล่าของผม (วันนี้ผมใส่กางเกงขาสวมส่วน) พลังพุดอดอดอ่อนไปด้วย

“โอ้ๆ ตัวเองอย่างอนเค้าเลยน้ำ~” มือหนากอดขามผม หลับตาปี๋จนหน้าเป็นแป๊ะยิ้ม เขายังคงเอาหัวถูๆ ไถๆ คุณเข่าปานทาสในเรือนเบี้ยผู้ซื่อสัตย์ภักดีต่อเจ้านายคนเดียว “เซย์นคนนี่ผิดไปแล้ว น้ำ เมีย~”

“ไปเก็บห้อง!”

ผมพุดเสียดๆ นึกอยากจจะใจร้ายตีขาใส่แบบโหดๆ ด้วยซ้ำแต่ก็ทำไม่ลง แต่ถึงอย่างนั้นเซย์นก็กระเด็นตัวอย่างโอเวอร์

“ครี๊ปๆ เจ้านาย!”

ร่างสูงพุ่งตัวไปเก็บห้องอย่างรวดเร็ว ผมมองตาม พอดีว่าผมไม่ใช่แฟนแบบนั้น พวกที่ป็นว่าห้องแฟนผู้ชายของตัวเองรกแต่ก็ยอมไปเก็บไปให้ สำหรับผมถ้าใครทำรก (มัน) ผู้นั้นต้องเก็บเอง เพราะถือว่าผมไม่เคยมาทำรกด้วย

ถึงเด็กการโรงแรมจะมีเรียนวิชา Housekeeping management (การจัดการงานแม่บ้าน) แถมตอนฝึกงานแผนกแม่บ้านก็เคยปูเตียงจนตึงเป๊ะกับล้างห้องน้ำจนมือแห้ง แต่ผมไม่ฝึกไฝการเป็นแม่บ้านแบบไม่ได้เงิน!

เซย์นเซ็ดแอลกอฮอล์ที่หกอยู่บนพื้นเป็นอันดับแรก ตามด้วยการเก็บกวาดขยะทั้งหลายใส่ถุงใบใหญ่ แล้วลงมือเก็บของมากมายที่รกระเกะระกะ ไม่ว่าจะ เป็นบนโต๊ะหรือบนพื้น ส่วนตู้เสื้อผ้า... เขาตัดปัญหาโดยการปิดประตูตู้บั้งสายตาไม่ให้ผมเห็นความรกข้างใน (ทำดีนี่คุณแฟน!)

เขาลงมือกวาดพื้นต่อ กวาดแบบผู้ชายแมนๆ กวาดนะ ไม่ได้ละเอียดลอออะไรแต่ก็พอไปวัดไปวาได้อยู่ จากนั้นก็เดินไปหยิบไม้ม็อบถูพื้นจากกระบียงมาชุบน้ำ แล้วเริ่มถูพื้นต่ออย่างตั้งอกตั้งใจ ผมเห็นห้องที่ไหลออกมาจากซบับของเขา เห็นมัดก้ามที่ต้นแขนซึ่งเกิดจากการออกกำลังกายสม่ำเสมอของเขาขยับตอนที่ถูพื้นด้วย หุย... มุมพ้อบ้านก็หล่อว้ยแฟนเรา

ผมบอกหรือยังว่าแฟนผมหล่อเหลาเอาเรื่องอยู่นะ เขาสูงโปร่ง ผมดำ แสกกลางก็ดูดี แสกข้างก็ดูเท่ ไถ่ข้างก็ฮอตระเบิด ใบหน้าคมสัน โดยเฉพาะสันกรามที่คมจนเชื่อนใจผมเหวอะหวะ เขากระเบิดหูข้างซ้ายหนึ่งรูขนาดสามมิล และใส่จิลลี่

ดำ แกรมเป็นหนุ่มวิเศษ อินเทอร์เน็ตด้วย ดิกรีนี่อัปขึ้นมาเลย

จะบอกว่าหนุ่มๆ คนระนาเนาชาติเป็นที่หมายปองของสาวในมหาวิทยาลัย จะตาย แต่เรื่องตลกร้ายก็คือ พวกเรามักจะกินกันเองอยู่ในคณะนั้นแหละ

อีกเรื่องคือเซย์นเก่งเลขมาก แต่ดันเป็นวิชาที่ผมไม่ถนัดเลยสักนิด นี่เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่ผมชอบในตัวเขา เพราะเวลาเขาอยู่ในชุดเสื้อช้อปวิเศษ แล้วจับปากกาแก้โจทย์คณิตศาสตร์ยากๆ ที่ผมแก้ไม่ได้อย่างง่ายดายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก เวลานั้น... ผมบอกเลยว่าแฟนผมหล่อมาก

เท่าจนน้ำเดินเลยแหละ

“ตัวเอง เค้าร้อน!” ผมแก้งงพูดเสียงเหวี่ยง เซย์นรีบวางไม้มีอบฟิงกับโต๊ะ แล้วหันมาตอบ

“เปิดแอร์ให้เดี๋ยวนี้ครับ!”

แล้วเขาก็กระโจนมากดเปิดรีโมตแอร์พลาจตั้งอุณหภูมิ พอลมเย็นเริ่มออกมาเขาก็กลับไปดูพื้นที่ต่อจนเสร็จ มีอหนาข้างขวายกขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก

“ล้างห้องน้ำรึยัง?” ผมส่งเสียง “แล้วก็สะบัดผ้าเช็ดเท้าหน้าห้องด้วย มันสกปรกมาก!”

“ได้ครับเจ้านาย!” ร่างสูงหันมาตะเบะใส่ผมแทบไม่ทัน ผมขมวดคิ้วเรียกเขาเสียงเซียว

“ตัวเอง!!”

แต่เขาไม่นำพาต่อเสียงของผม วิ่งจูดไปเก็บไม้มีอบแล้วเปิดประตูออกไป สะบัดผ้าเช็ดเท้าแฉงๆ หลายทีให้พวกเศษสกปรกที่ติดอยู่มันร่วงออกไปหน้าห้อง (เพื่อให้แม่บ้านของหอพักเป็นคนมากวาดอีกที เลวจริง แต่คนที่อยู่อาศัยมักทำแบบเดียวกันหมด)

จากนั้นเซย์นก็ผลุบเข้าไปล้างห้องน้ำ ประมาณสิบห้านาทีเขาก็โผล่ออกมาด้วยสภาพที่ขากางเกงยีนถูกพับขึ้นสามข้อและเปียกหมด เสื้อผ้ามีรอยน้ำประปราย ตามตัวและใบหน้าของเขาชุ่มเหงื่ออิดๆ

ส่วนผมนะเธอ... ยังนั่งกอดอกเป็นนางพญาอยู่ที่เดิม

“แล้วซีทีเนี่ย จะปล่อยให้มันละลายติดไปกับผ้าปูเตียงเลยไหม พวกสายรกๆ นี้อีก” ผมบ่นุ้ยไปไปยังกองข้าวของที่อยู่บนเตียง

“คร่ำบๆ รอแป็บหนึ่งคร่ำบเจ้านาย”

เขาเอาแขนยาวๆ กวาดสายไฟที่พันกันยุ่งเหยิงทั้งหมดขึ้นมาถือเต็มอ้อมแขน เปิดลิ้นชักแล้วยึดมันเข้าไปทั้งหมด จากนั้นก็ปิดแบบดื้อๆ ทำเสียงอึ๊บๆ เหมือนเด็กๆ ตอนทำด้วยนะ! ก่อนจะขึ้นมานบนเตียงแล้วรวบชีทรกๆ ทั้งหมดเข้าด้วยกัน ตามด้วยการเดินเอาพวกมันไปวางกองกันบนโต๊ะเขียนหนังสือ

อืม ดูสบายตาขึ้นเยอะเลย

แฟนหนุ่มร่างสูงหมุนตัวกลับมามองผมที่นั่งอยู่บนเตียง เขายิ้มแผล่งจนดวงตาโค้งลงเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวแถมยังหวานเยิ้ม และไม่ร้อซ้ำ เซย์นกดปิดไฟในห้องและเหลือแค่ไฟดวงสีส้มหน้าห้องน้ำ ก่อนจะกระโดดขึ้นมาบนเตียงแล้วผลักผมนอนลงกับฟูก เขาตามมาขึ้นคร่อมร่างผมอย่างรวดเร็วจนต้องร้องวิ๊ดวายออกมา

ตัดจรีทวะเบต้า... ใ่ว่านายไม่เคยโดนทำแบบนี้สักหน่อย

ใช่ ผมยอมรับ ฮ่าๆ

“ตัวเอง ตัวเองจะทำอะไร...”

ผมส่งเสียงถามขณะที่ถูกชุกไ้ไปตามลำคอ เสียงลมหายใจของเซย์นดังก้องไปทั่วหู เชื่อผมสิว่าผู้ชายทุกคนนะมือปลาหมึก ผู้ชายไม่ไวไฟก็เหมือนไก่ไม่ขันตอนเช้า รู้ตัวอีกที่ร่างสูงโปร่งก็แทรกอยู่ตรงกลางระหว่างขาทั้งสองข้างของผมแล้ว เขาจูบผมด้วยรสจวบดูดดื่มที่ผมคุ้นชิน เคล้นคลีจริมฝีปากจนผมต้องร้องครางออกมาตามสัญชาตญาณร่างกาย

เซย์นเป็นจูบแรก และเป็นเจ้าของทุกจูบในชีวิตของเบต้า

เหมือนที่เบต้าก็เป็นจูบแรก และเป็นเจ้าของทุกจูบในชีวิตของเซย์นเช่นกัน

สองแขนของผมโอบรัดรอบร่างกายของเขา หลับตาลงและปล่อยให้คนตัวสูงตักดวงความหวานในโพรงปากอย่างไม่หยุดหย่อน เล็บมือทั้งสิบนิ้วจิกลงบนแผ่นหลังและปากกว้างตามอารมณ์ เราจูบกันดุเดือดและร้อนแรง

เซย์นทั้งจุ่มพิตทั้งบดขยี้ สอดเรียวลิ้นเข้าคอกุ้เกล้าในโพรงปากของผม เกี่ยวกระหวัดทุกซอกทุกมุมจนไม่เหลือความลับให้สำรวจ ประเด็ยก็ร้อนแรงตั้งเปลวเพลิง ประเด็ยก็แผ่วเบาราวกับปยุ่นุ่น... ผมปล่อยให้ตัวเองไปกั๊กกอดประโลมอันแสนหวาน

“เค้าคิดถึงตัวเองมาก...”

เสียงของเซย์นที่ผละออกมาพูดแหบพร่า นัยน์ตาของเขาที่จ้องมองผม

หวานเชื่อม มันกรุ้มกริ่ม มันเจ้าชู้ เต็มไปด้วยแรงราคะที่ล้นปรี่

“ปิดเทอมไม่ได้เจอตั้งเกือบเดือน”

“เจอนะ เจอนัดเจอกันอยู่หรือคนบ้า! ปะ... ไปดูหนังด้วยกันมาด้วย!”

“มันไม่เหมือนกัน...”

“อ๊ะ... เซย์น...”

“เบต้าของเซย์น”

มือหนาเลื่อนมาสอดเข้าใต้เสื้อยืดของผม ก่อนจะล้วงลึกลงไปเรื่อยๆ รุก
เจ้าผมด้วยสัมผัสคุ้นเคยที่ปลุกปั่นอารมณ์ผมได้เสมอ แล้วในที่สุด... ร่างกายของ
เราสองคนก็เปลือยเปล่าราวกับเด็กแรกเกิด ผมรับรู้ได้ถึงความพอใจของเขาที่ได้
ครอบครองและเป็นเจ้าของทั้งหมดของผม

ผมดำดิ่งลงไปในห้องอารมณ์ที่มีแต่เซย์นผู้เดียว

“เซย์น...”

4th sip

“เออ นายก็รู้ว่าที่บ้านฉันติดไฮสปีดอินเทอร์เน็ตตั้งเกือบร้อยเม็ก ก็ว่าจะรีจิสที่ที่บ้านเนี่ยแหละ” ผมพูดโทรศัพท์กับไค้ก Regist ที่เราคุยกันอยู่หมายถึงการลงทะเบียนเรียน

[โหย แต่ก็อยากให้มาลงด้วยกันที่มอใจ เผื่อไปหาอะไรกินกันต่อ ไม่ได้เจอกันตั้งนานเลยนะเว้ย] เสียงเพื่อนตัวเล็กโวยกลับมา

“ไม่เอา ชี้เกี่ยจ” ผมพูดแล้วหมุนตัวอยู่บนเก้าอี้ทำงานในห้องนอนตัวเอง มันเป็นมูมโปรดที่ผมใช้นั่งเล่นคอมพิวเตอร์แล็ปท็อป ตอนนี่ผมกำลังท่องเว็บไปเรื่อยขณะที่คุยโทรศัพท์กับเพื่อน “นายมาลงที่บ้านฉันไหมละ เน็ตเร็วนะ”

[ไม่เอาอะ ไปมอดีกว่า ชัวร์สุด แล้ววันนี้ล่ะ?]

ไค้กถามถึงน้องสาวแท้ๆ ของผม ที่เรียนอยู่คณะอินเตอร์เหมือนกัน แต่ย้ายนั่นเรียนเมเจอร์ชีวะ แถมยังแตกไปเลือกสายชีวการแพทย์อีก แน่นอนว่าสกิลวิทย์กับเลขนำผมไปสามล้านซุ่ม

อีกเรื่องก็คือผมกับวันนี้หน้าเหมือนกันอย่างกับอะไรดี ทั้งๆ ที่อายุเราห่างกันตั้งสองปี ขนาดคนละเพศแต่ทั้งแม่ค้าและใครหลายๆ คนในมอยังทักผิดเป็นประจำตอนที่น้องสาวผมตีสที่ไปหั่นผมสั้น

แถมมีคนบอกว่าถ้าผมใส่วิกเดินมาด้วยกัน ยังไงก็ต้องคิดว่าเป็นฝาแฝดໄໝ้ ผมว่าผมหน้าตาดีกว่าน้องนะ

ผมกับบันนี่สนิทกันมาก เราไม่มีความลับต่อกันเลยสักเรื่อง เจอหน้ากันทุกวันก็เมาท์กันทุกวัน เมาท์เหมือนไม่ได้คุยกันมาสิบปี ถ้าคืนไหนนอนด้วยกัน (ปกติแยกห้องนอน) บอกเลยว่าคืนนั้นไม่ได้หลับ

“ก็คงวีจีลท์อยู่บ้านมั้ง ไม่งั้นก็อาจจะไปที่มอ จะได้ไปหาเพื่อนต่อไง”

[แล้วเซย์นล่ะ?]

ผมทำหน้าที่เมื่อยันทันที

“นายก็รู้ว่าอีตาบ้านั้นไม่ปกติ ถึงวันวีจีลท์เป็นไม่ได้ ต้องแหกกลับไปบ้าน ทั้งที่ย้ายกลับมาอยู่หอแล้ว ให้เหตุผลว่าบ้านตัวเองเน็ตเร็ว ฉันบอกว่าบ้านฉันก็เน็ตเร็วเหมือนกัน ก็ไม่ยอมมา”

[เออจริง แปลกตั้งแต่ปีหนึ่งแล้ว วันวีจีลท์มีแต่คนพุ่งมามอทั้งนั้น]

ก็อกๆ!

“ครับ?”

ผมหมุนเก้าอี้หันไปทางประตูห้องที่แม่เพิ่งเคาะ จริงๆ ผมเปิดประตูเอาไว้ เพราะไม่ได้เปิดแอร์และเปิดแค่พัดลม ถึงอย่างนั้นแม่อังเคาะห้องเป็นมารยาท

“แป๊บนะจ้ะ! แม่ฉันมา” ผมพูดใส่โทรศัพท์มือถือถือ แล้วหันหน้าไปมองแม่อีกครั้ง “ว่าไงครับแม่?”

“เบต้า เดียวลูกกับน้องจะลงทะเบียนเรียนกันวันไหนนะ”

“อ้อ มะรีนังครับ” ผมตอบ

“อ้อ ตายจริง” แม่ทำท่าทางตกใจ “แม่ว่าจะให้คนมาซ่อมเราเตอร์ อินเทอร์เน็ตวันนี้นะ ลูกก็รู้ว่ามันช้าๆ ตืดๆ ดับๆ มาตั้งแต่สัปดาห์ที่แล้ว ใครต่อใครก็บ่นกันหมด”

“อ้อ... อ้าว...”

ที่บ้านผมเป็นบริษัทด้วย ด้านหน้าบ้านเมื่อเปิดประตูเข้ามาก็จะเจอส่วนที่เป็นออฟฟิศก่อน แต่มันไม่ได้เป็นออฟฟิศที่ใหญ่มาก มีเสมีียนประจำและรวมแม่ผมแค่นี้คนเท่านั้น เพราะคุณพ่อของผมเป็นเจ้าของบริษัทรับเหมาก่อสร้าง ฉะนั้นงานส่วนใหญ่เลยไปเน้นที่หน้าไซต์งาน ไม่ได้มานั่งที่ออฟฟิศ

พ่อก็วิศวะโยธา แม่ก็บัญชี น้องก็ชีวะ (ได้แฟนมายังเป็นวิศวะคอมฯ)

แต่ทำไมผมโง่เลข...

ไม่รู้สิ มันอาจเป็นโชคชะตา

“ลูกกับน้องจะทำยังไง ลงทะเบียนวันเดียวกันหรือเปล่า” แม่ถามอย่างกังวล

“ลงวันเดียวกันครับ แต่ว่าลงคนละเวลา ผมลงเก้าโมง ส่วนยัยบันนี่ลงเที่ยง ตาย... จันเดียวพวกเราไปลงที่มอก็ได้ครับ”

“ขอโทษทีนะลูก แต่ช่างมาได้วันนั้นวันเดียว” แม่พยักหน้า

“อ้อ ไม่เป็นไรหรอกครับ ไปลงที่มอก็ชั่วคราวไปอีกแบบ” ผมพูดแล้วยิ้มให้แม่สบายใจ ท่านยิ้มตอบ พลังส่งเสียงถามต่ออย่างล้อเลียน

“แหม แล้วพระเอกเธอล่ะ? จะเอายังไง”

ผมแก้มือปาก

“แม่! เซียนเขาก็กลับไปรีจิสที่ที่บ้านเขาอะสิ! ผมบอกไปแล้วนี่นา”

“ยะ ก็แค่แก้มือถาม” แม่กอดอกทำลอยหน้าลอยตา ทำโคตรเหมือนผมเลย แบบนี้ดีเขาเรียกว่าเชื่อไม่ทิ้งแถว “แม่ปอกแอปเปิ้ลไว้ในตู้เย็น ไปหยิบมากินด้วยนะเดี๋ยวมันเสียก่อน”

“คร้าบ”

ผมตอบรับ และเมื่อแม่ออกจากห้องไปแล้ว ผมจึงแนบหูเข้ากับไอโฟนอีกรอบ ไม่ทันอ้าปากได้ก็ซิงพูดขึ้น

[ได้ยินหมดแล้ว สุรปนายก็ต้องมารีจิสที่มอใช่ไหม]

“เออ ก็นั่นแหละ จันเดียวเจอกัน เสร็จแล้วหาไรกินกันต่อ เพื่อได้ดูหนังด้วย”

[โอเค จันเจอกันตั้งแต่เจ็ดโมงที่อันเดอร์ฯ อย่าสายนะเว้ย] มันรีบคาดโทษ

“หา!” ผมอุทานอย่างตกใจ “ทำไมต้องไปตั้งแต่เจ็ดโมง ไม่เอาเว้ย จันซีเกียจตื่น มันรีจิสที่ตั้งเก้าโมงเลยนะ นายรีบอะ”

[น้อยไปสิ จำครั้งแรกตอนปีหนึ่งที่รีจิสที่กันที่มอไม่ได้หรือไง] ได้กพูดเสียงกังวล [แยงคอมพิวเตอร์กันแทบตาย ถ้าไม่รีบไปจงบ่มีหวังไม่มีคอมฯ และวิชาที่อยากเรียนคงได้เต็มหมดแน่]

“เออเนอะ”

ก็จริงนะ การรีจิสเตอร์ (Register) สำหรับนักศึกษาคณะอินเตอร์ไม่ใช่แค่การลงทะเบียนเรียนธรรมดา แต่มันคือสงครามชัดๆ หากช้าในการคลิกเพียงแค่วินาทีเดียวก็ต้องพลาดโอกาสไปเลยทั้งหมด ผมบอกได้เลยว่าสังเวียนนี้มันดุ

เดือดเลือดพล่านมาก ต้องลองเองถึงจะรู้

“โอเคๆ เจ็ดโมงก็เจ็ดโมง ไปแพลนตารางก่อนละ นี่จัดไว้แค่สองแบบ
เอง... ว่าจะเผื่อไว้สักห้าแบบ”

[ฉันก็เหมือนกัน จั๊นมะรีนเจอกันนะ]

“บาย”

ผมกดเข้าโปรแกรมไลน์ในคอมพิวเตอร์แล้วพิมพ์ไปบอกวันนี้ จากนั้นก็มานั่งแพลนตารางเรียนต่อ นักศึกษาคณะนานาชาติส่วนใหญ่จะแพลนตารางไว้ทั้งหมดห้าแบบเพื่อสำรองทางออกให้ชีวิตตัวเอง ในกรณีที่ตารางเรียนที่เราต้องการที่สุดไม่อาจลงได้ตั้งใจทุกตัว

ใช้... มันเครียดขนาดนั้นเลยแหละ เขาเรียกมันว่า Sky War เพราะระบบการรีจิสเตอร์ของคณะเราเรียกว่า Sky ตามชื่อเลย มันเป็นสงครามแห่งท้องฟ้า...

ความจริงห้องนอนยัยนั่นก็อยู่แค่ชั้นสองของบ้านเองนะ แต่ผมขี้เกียจเดินนี้ตั้งแต่เข้ายังไม่ได้อาบน้ำเลยด้วยซ้ำ

ห้องนอนผมอยู่ชั้นหนึ่งถัดจากห้องนั่งเล่น ด้วยความขี้เกียจขึ้นบันไดจึงรีบวิ่งไปพอกับแม่สร้างห้องนอนที่ชั้นหนึ่งให้ แล้วฝันของผมก็เป็นจริงตอนเราย้ายขึ้นบ้านใหม่ ส่วนห้องนอนพอกับแม่ก็อยู่ถัดจากห้องนอนผม อยู่ชั้นหนึ่งเหมือนกัน มีแค้ยัยบันนี่ที่ครอบครองชั้นสองแต่เพียงผู้เดียว

นอกจากนี้ยังมีตลาดฟ้าใช้สำหรับตากผ้า มุมซักรีดกับห้องนั่งเล่นขนาดย่อม ซึ่งจัดอยู่ชั้นสองถัดจากห้องนอนของบันนี่ สำหรับผม... ผมมองว่าบ้านหลังนี้ไม่ได้ใหญ่หรือกว้างอะไรมากขนาดนั้น แต่ทุกคนกลับบอกว่ามันทั้งใหญ่และกว้าง มีลานจอดรถสำหรับรถหกคัน มีสนามหญ้าหน้าบ้านที่มีม้านั่งและชิงช้า รวมไปถึงสระว่ายน้ำด้วย

เอาเป็นว่าผมรักบ้านหลังนี้มากและไม่คิดจะย้ายไปไหน อยู่สบายแถมยังใกล้มหาวิทยาลัยอีก นับเป็นโชคดียิ่งๆ ถ้าถึงวัยทำงานแล้วออฟฟิศอยู่ใกล้ก็ค่อยว่ากันอีกที แต่ตอนนี้ผมยังไม่คิดเรื่องนั้น

ก็อกๆ!

“นี่ตัวเอง” ยัยบันนี่ตัวเล็กผมลอนเดินกรีดกรายเข้ามาในห้อง แล้ววิ่งที่ตัวนอนแหะลงบนเตียงของผมอย่างสุขใจ ยัยนี้ก็ยังไม่ได้อาบน้ำตั้งแต่เช้าเหมือนกัน พอกันเลยทั้งพี่ทั้งน้อง ความจริงบันนี่ก็ผมตรงธรรมชาติเหมือนผมนี่แหละ แต่

เธอชอบทำผมลอนสารพัดลอน มันก็ออกมาดูสวยดีนะ “ตกลงเราต้องไปรีจิสท์ที่มอกันหรือ?”

ยัยบันนี่ถามเสียงแจ๊วๆ ที่ผมฟังแล้วอดคอมยิ้มไม่ได้ทุกที เสียงของบันนี่ไม่เคยโตขึ้นเลย ไม่ว่าจะอายุเธอจะเปลี่ยนไปมากน้อยแค่ไหน มันยังคงใส กังวาน บางครั้งก็แหลมจนแสบแก้วหู แต่กระนั้นมันก็เป็นเสียงที่คุ้นเคยเหมือนบ้าน เรียกให้ความทรงจำในวัยเด็กของผมผุดขึ้นมาได้เสมอ

“อ้อ” ผมยังคงก้มหน้าก้มตาแพลนตารางเรียน “ก็ตามนั้นแหละ ตัวเองก็ไปตอนเช้าพร้อมพี่เลยไง พี่รีจิสท์เก้าโมง ตัวเองรีจิสท์เที่ยงนี่ จะได้ไปจองคอมฯ ด้วย”

น้องสาวผมเบะปาก

“ไม่เอาอะ เค้าชี้เกียจตีน ต้องรอเวลาตั้งนาน เราแยกกันไปได้ไหม”

“งั้นก็ตามใจ ยังไงพี่ก็จะไปต่อกับไค้กอยู่แล้ว” เราทั้งคู่มีรถคนละคัน แถมเป็นรถแฝดอีก เพราะทั้งรุ่น สี และยี่ห้อเดียวกันเปียบ!

อย่าถามนะว่าทำไมไม่เป็นแบบนี้ เพราะพ่อกับแม่เป็นคนเลือก ไม่ใช่พวกเรา! ผมกับบันนี่มีหน้าที่แค่ใช้และห้ามบ่น

เอาน่า... มีให้ใช้ก็ดีแค่นั้นแล้ว

“โอเค หนูลงมาคุยแค่นี้แหละ ไปดูซีรีส์ต่อแล้ว” เธอว่าแล้วยันตัวขึ้นจากเตียงนอนของผม เดินตรงไปที่ประตู แต่แล้วก็หันขวับมาอีกครั้ง “อีกเรื่อง... คือเปื่อกับข้าวที่บ้านมากเลยอะ สั่งพิซซ่ามากินได้ไหม”

“เออดีๆ เขาเลย สั่งเลย” ผมรีบหันไปพยักหน้าอย่างเห็นด้วยที่สุด กำลังหิวอยู่พอดี “ตัวเองสั่งไก่อมาด้วยนะ”

“โอเคค่า~”

บันนี่ตอบรับอย่างเรงว่าแล้วปรี่ไปคว่ำโทรศัพท์บ้าน ผมนึกอะไรขึ้นได้จึงตะโกนไล่หลัง

“นี่! อย่ามัวแต่เล่นจนลืมแพลนตารางเรียนนะ!”

“พี่เบต้านี่ หนูไม่ลืมหรอกน้า!”

ผมส่าย!

ผมแหงนขี้ตาตื่นมาตั้งแต่เช้าตรู่ตามคำบอกของไค้ก แต่เห็นว่ามันเพิ่งจะ

หกโมงเช้าก็เลยหลับตาลงอีกครั้ง แล้วผมสาบานได้ว่าแค่กะพริบตาครั้งเดียว ตื่น
มาอีกทีก็แปดโมงกว่าเฉยเลย!

พอขับรถมาถึงมหาวิทยาลัย ผมก็ต้องแย่งที่จอดรถกันวุ่นวายพอดตายกับ
นักศึกษาอีกเป็นร้อยชีวิต

ความจริงมหาวิทยาลัยของผมมีที่จอดรถเยอะมาก แต่ลานจอดรถที่เด็ก
คณะอินเตอร์นิยมจอดกันมากที่สุดเรียกว่าปาร์คสองหรือปาร์คทู (Park 2) ช่วงชิง
กันทุกวันยิ่งกว่าทองคำ ไม่งั้นก็ต้องไปจอดหลังมหาวิทยาลัยซึ่งโคตรไกล ไกลไม่
พอบางที่ไม่มีที่จอดอีก

เรียกได้ว่ามีปัญหาเรื่องที่จอดรถทุกวัน แคมแปดสิบเปอร์เซ็นต์ของรถยนต์
ในมหาวิทยาลัยที่แย่งที่จอดกันก็ยังเป็นเด็กคณะอินเตอร์อีกต่างหาก

พอหาที่จอดรถได้ผมก็นั่งรถกอล์ฟไปที่ตึกคณะ (จะมีรถกอล์ฟคอยเที่ยว
รับเที่ยวส่งนักศึกษา เฉพาะสำหรับนักศึกษาคณะนานาชาติ จากลานจอดรถไปที่
ตึก และจากตึกไปลานจอดรถ) เมื่อไปถึงก็เจอโค้กในชุดนักเรียนนั่งรออยู่ที่
อินเตอร์ฯ ผมปรี๊ดเข้าไปหาทันที

“มาแล้ว” ผมส่งเสียงนำไปก่อนตัว โค้กที่นั่งเก้าอี้ยืนอยู่ตัวขึ้นมา

“มาแล้วเหอ นายสาย! นี่อีกแคสลิปห้านาทีจะเก้าโมงแล้วนะ” โค้กพูดรว
เร็ว

“ขอโทษที” ผมยิ้มแหยๆ ยอมรับผิดทุกประการ ความจริงก็ตื่นเพราะเสียง
ไลน์ที่ดังไม่หยุดของโค้กนั่นแหละ

“ฉันทอนายตั้งนาน! แต่ช่างมัน ไปๆ รีบไปจองคอมฯ กันเหอะ”

“โอเค”

ผมพยักหน้า แล้วเราสองคนก็ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นห้า ซึ่งเป็นชั้นที่มีห้องคอมฯ
แล้ปรวมกับคอมฯ เละจนประมาณสี่ห้าห้อง แต่ขนาดว่ามีคอมฯ มากขนาดนี้ก็ยังไม่
เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา เราสองคนพุ่งตัวเข้าไปในห้องคอมฯ
แล้ปห้องแรก มาแบบเฉียดฉิวก่อนที่บรรดามนุษย์นักศึกษาจะพาเหรดเข้ามา
จับจองคอมพิวเตอร์จนไม่มีที่ว่างเหลืออีกต่อไป

ผมหยิบกระดาษที่แพลนตารางเอาไว้มาวางเรียงหน้าคอมพิวเตอร์ โค้กเอง
ก็ทำแบบเดียวกัน แล้วเราสองคนก็ลงมือล็อกอินเข้าไปในระบบของมหาวิทยาลัย
ตัวเลขนับถอยหลังที่ขึ้นอยู่บนหน้าจอรอเวลารีจิสท์ทำเอาผมใจสั้น มือสั้น ตื่นเต้น

เหมือนทุกครั้งที่จะต้องลงทะเลเรียน มันมีทุกครั้งที่ผมชนะสงคราม และครั้งที่ผมพ่ายแพ้ย่อยยับ ในเมื่อตอนนี้ผมอยู่ชั้นปีสูงขึ้นแล้ว ก็หวังว่าจะได้ลิ้มรสชาติชนะอีกสักครั้ง

เฮ้ย เหลือเวลาอีกแค่ห้านาที โอ๊ย ผมจะเป็นแพนิกตายแล้ว!

เหลือแค่หนึ่งนาที

สาม สอง หนึ่ง!

“กดเลย!”

เสียงไค้กตะโกนเพื่อรวบรวมพลังให้ตัวเอง ก่อนที่ทั้งมันและผมจะพิมพ์กรอกรหัสวิชาที่ตัวเองต้องการจะเรียนอย่างรวดเร็วที่สุดลงบนคอมพิวเตอร์ คนอื่นๆ ในห้องคอมฯ แล็บก็เช่นเดียวกัน เสียงคีย์บอร์ดดังแตกๆ ไปด้วยห้อง ผมจ้องคอมพิวเตอร์จนสายตาวุ่นวายน

“เฮ้ยของฉันแดง” เสียงใครคนหนึ่งที่นั่งหลังผมดังขึ้น

“เชี่ย วิชาเต็ม!” เสียงใครอีกคนดังมาจากที่ไกลๆ

ใจผมเต้นตึกตัก ภาวนาให้ตัวเองอยู่รอดปลอดภัยไปจนจบการรีจิสเตอร์ครั้งนี้ เทอมนี่ผมจะลงห้าตัวจนเต็มโควต้า

คณะเราไม่เหมือนคณะอื่น อย่างที่บอกว่าเรายึดการเปิดและปิดเทอมตามเมืองนอก แปลว่าหนึ่งปีการศึกษาจะมีสามเทอม นักศึกษาลงเรียนได้เทอมละมากที่สุดคือห้าวิชา วิชาละสี่เครดิต และวิชาที่ห้าจะมีแค่หนึ่งเครดิต ก็ลงครบไปได้หนึ่งตัว ถ้าลงจนครบโควต้าแบบนี้จะเรียกว่าห้าบวกหนึ่ง และในแต่ละเทอมลงได้น้อยสุดคือสามวิชา วิชาละสี่เครดิต แต่ที่นิยมลงกันมากที่สุดคือสี่วิชา กับสี่บวกหนึ่ง (Credit – หน่วยกิต)

และเพราะว่าผมเคยซ้ำเลขไปครั้งหนึ่งตอนปีสองนะสิ ผมถึงได้จะลงห้าตัวในเทอมนี้ เร่งเก็บหน่วยกิตกว่า

ผมลงได้สำเร็จไปสามวิชา เหลืออีกสองวิชาที่ต้องมุ่งมั่นเอาชนะสงครามครั้งนี้ให้ได้ โอ๊ย อินเทอร์เน็ตของมหาวิทยาลัยทำไมช้าขนาดนี้! ผมจะหัวใจวายตายแล้วนะ

“เสร็จแล้ว! ฉันทชนะ!” เสียงไค้กตะโกนมาจากคอมฯ ตัวข้างๆ อย่างรวดเร็ว ผมที่เพิ่งคลิกเมาส์เสร็จยังคงจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่ไอคอนเมาส์กลายเป็นวงกลมๆ เพื่อให้รอเวลา มือของผมเหงื่อออกจนชุ่ม และแล้ว...

“ชนะเหมือนกันไว้ยยยยย!!”

ผมตะโกนอย่างสะใจแล้วหันไปแท็กมือกับไค้ เพื่อนตัวเล็กตะโกน

“เข้า ไป กลับ! หาไรกิน”

“เฮส!!”

แล้วเราสองคนก็เดินออกจากห้องคอมฯ แล็บด้วยกัน มีคนมาต่อคิวใช้คอมพิวเตอร์แทบจะในทันที เราเมาก็กันไปตลอดทาง

“ฉันหัวใจจะวายตอนกตรีจิสท์แต่ละตัว” ไค้พูด “เทอมนี้จะเรียนเวสเทิร์นฯ ด้วย ลงวิชานี้ไม่ทันมาสองเทอมละ ในที่สุดก็ทันจนได้”

The Western Classical Ideal คือชื่อเต็มของวิชานี้ มันเป็นวิชาศึกษาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของตะวันตก เช่น อารยธรรมกรีก-โรมันทั้งหลาย เป็นต้น เป็นหนึ่งในวิชาหมวด Humanities (มนุษยศาสตร์)

“ดีใจด้วยที่ลงทัน เทอมนี้ฉันลงตั้งห้าตัว นายลงกี่ตัวนะ” ผมถามขณะที่เราเดินลงบันไดด้วยกัน ผมบอกหรือยังว่าไค้ก็เรียนคนละเมเจอร์กับผม เขาเรียนเมเจอร์ IB (International Business – บริหารธุรกิจระหว่างประเทศ)

“ลงสี่พวกหนึ่ง” ไค้หมายถึงเขาลงวิชาเรียนสี่ตัว แล้วก็อีกกีฬาอีกหนึ่งตัว “แหม นาย PE ครบแล้วนี่” (PE: Physical Education – พลศึกษา)

ผมพยักหน้า “ใช่ เรียนเก็บครบตั้งแต่ปีหนึ่งปีสองแล้ว จะเก็บไว้ให้หนักตัวทำไมล่ะ” นี่เป็นข้อดีของการรีบเรียนบรรดาวิชากีฬาให้เสร็จไปตั้งแต่นั้นๆ ยิ่งเรียนปีสูงวิชาที่ยังยาก ผมคิดว่าจะได้มีเวลาโฟกัสให้มากขึ้น แต่บางคนก็นิยมเก็บวิชากีฬาไว้เรียนหลังๆ นะ เพราะเขาคิดว่าจะมีเวลาว่างมากกว่า

“เฮ้อ กดซั่มมิตไปแล้วนี่สบายใจจังแฮะ วิชาไม่หลุดแน่นอน” ไค้บิดขี้เกียจอย่างสบายอกสบายใจ “เหลือแต่รอแอดไวเซอร์กดแอปพอร์ฟลั” (Submit – ส่งงาน ในที่นี้หมายถึงกดส่งที่ลงทะเบียนเรียน, Advisor – อาจารย์ที่ปรึกษา, Approve – งดรับ)

“เฮ้ย! ฉันยังไม่ได้กดซั่มมิตให้แอดไวเซอร์เลย!” ผมสะดุ้งสุดตัว

“ก็ไม่เห็นเป็นไรนี่” ไค้พูดงายๆ “นายแค่ต้องกดซั่มมิตก่อนเที่ยงคืนเท่านั้นแหละ กดบู๊ควิชาไปแล้วไม่มีอะไรหรอก ตื่นเต้นอะไรละ ทำอย่างกับไม่เคยริจิสท์”

“ก็ที่บ้านฉันเราเตอร์อินเทอร์เน็ตเสีย! จะกดได้ยังไงเล่า!”

“เฮ้ยจริงด้วย!” โค้กทำท่าตกใจ

“ตายแล้ว! นี่ฉันลืมได้ยังไงเนี่ย! โอ๊ยยย ยอยากรีบไปกินข้าวด้วย นี่คอมพิวเตอร์ต้องเต็มหมดแล้วแน่ๆ” ผมทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้ให้ได้

“โลบรารีไง” โค้กเสนอขึ้นมาอย่างชาญฉลาด “ที่โลบรารีก็มีคอมพิวเตอร์รีบไปเร็ว”

Library คือห้องสมุด อย่างที่ผมบอกว่าคุณเด็กคณะอินเตอร์ชอบเรียกทุกอย่างทับศัพท์ และในที่นี้นั้นก็หมายถึงห้องสมุดของคุณะ ไม่ใช่ห้องสมุดกลางของมหาวิทยาลัย

“เออใช่ นายรอที่อินเตอร์ฯ นะ เดี่ยวตามไป” ผมพูดอย่างเร่งรีบ โค้กพยักหน้ารับ

“โอเค ถือเป็นโอกาสเช็กวิชาเรียนด้วยแล้วกัน เมื่อก่อนไม่ได้ตรวจดูเลยนี่”

“ได้ๆ เดี่ยวเจอกันนะ”

ผมรีบปั่นบันไดกลับขึ้นไปชั้นสี่อันเป็นที่ตั้งของโลบรารีทันที ผมพุ่งเข้าไปแบบไม่คิดชีวิต ถึงคอมพิวเตอร์ที่โลบรารีจะค่อนข้างอืดแต่ก็ถือว่าใช้ได้อยู่ ดีกว่าไม่ได้ซั้มมิตแล้ววิชาหลุดหมด

“รุ่นพี่...”

เสียงที่หลุดออกจากริมฝีปากของผมแผ่วพราว มันเบายิ่งกว่าเสียงพิมพ์ผ้า และเสียงกระซิบจนแม้แต่ตัวผมเองยังแทบไม่ได้ยินด้วยซ้ำ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็รีบตะครุบปิดปากตัวเองอย่างรวดเร็ว

ผมตัวแข็งไปชั่วขณะเมื่อเห็นร่างสูงโปร่งของรุ่นพี่ผมนอน เขานั่งอยู่บนเก้าอี้ของโต๊ะสี่ตัวใหญ่ซึ่งตั้งเรียงกันอยู่ด้านหน้าโลบรารี เป็นที่สำหรับให้นักศึกษาใช้ติวหนังสือแบบกลุ่ม บริเวณนี้จะเป็นพื้นที่ที่สามารถส่งเสียงได้

รุ่นพี่ผมนอนอยู่ในเสื้อซิปของเมเจอร์ตัวเอง เป็นเสื้อซิปสีน้ำเงินเข้ม... เข้มมากๆ จนแทบข้ามไปเป็นสีเทา บนเสื้อซิปของเมเจอร์นี้ทุกตัวจะมีสีสั้มติดอยู่หน่อยๆ ให้พอไม่ดูเป็นโทนน้ำเงินเทาอย่างเดียวจนอึดครึ้ม ผมก็ไม่รู้จะอธิบายถึงสีสั้มสดที่แซมอยู่นี่ยังไงเหมือนกัน เขาเป็นว่า... มันมีจุดหนึ่งเป็นที่เสียบปากกาตรงแขนเสื้อ และอีกจุดบนกระเป๋าด้านนอก ปักชื่อด้วยอเมเจอร์เป็นภาษาอังกฤษ

เด็กเมเจอร์ศิลป์ก็เหมือนเด็กเมเจอร์วิศวะ และเด็กเมเจอร์วิทยาศาสตร์ที่มีเสื้อซิปเป็นของตัวเอง พวกเขานิยมใส่ชุดไปรเวทแล้วใส่ซิปคลุมทับ ไม่ค่อย

สวมชุดนักศึกษา ถือเป็นสิทธิพิเศษที่เด็กเมเจอร์ซึ่งไม่มีเสื้อขี้ออย่างพวกผมทำไม่ได้ พวกผมต้องใส่ชุดนักศึกษาตามระเบียบเท่านั้น ถึงเด็กการโรงแรมจะมีชุดจากการฝึกงานแรกที่โรงแรมของมหาวิทยาลัย แต่การใส่ชุดกลับยิ่งดูเป็นทางการมากกว่าใส่ชุดนักศึกษาเสียอีก

รุ่นพี่ยังคงทำผมสีเทาเงินสว่างเหมือนเดิม แต่สีผมของเขาดูสดชื่นเหมือนเพิ่มเติมสีมาใหม่ รอยสักสองบรรทัดในกรอบรอยสักรูปดอกไม้หลากสีที่ผมชอบยังคงดูสวยและเทไม่เปลี่ยนแปลง ในมือข้างขวาของรุ่นพี่มีดินสอไม้ เขากำลังสเก็ตซ์ภาพลงบนสมุดวาดเขียนอย่างเงียบขรึม นั่งอยู่คนเดียวโดยไม่มีคนอื่นรบกวน

หลังจากวันนั้นที่ร้านสตีก ผมกลับไปนอนคิดเรื่องรุ่นพี่อยู่เป็นอาทิตย์ มันติดอยู่ในห้วงความคิดผมเหมือนหมากฝรั่งติดหนึบใต้รองเท้า ผมเล่าให้บันนี่ฟังเข้าไปซ้ำมาจนยัยนั้นหัวว่าผมเพ้อเจ้อ

ผมคิดถึงสายตาของเขา ทั้งสายตาที่เราสบกันตอนผมตกลงมาจากเก้าอี้ตอนที่เรากำลังตักกันในร้านสตีก และสายตาสูดท้าย... ตอนที่เขามองผมขณะก้าวขึ้นรถ

ตอนไม่ได้เจอหน้าเขาเป็นเวลานาน ผมก็พอทำให้ให้ลืมมันไปได้โดยง่าย แต่พอมาตอนนี้... แต่ผมเห็นเขา ทุกอย่างก็บ๊อบป๊อขึ้นมาในสมองอย่างกับโฆษณาที่แย่งกันดังในเว็บเถื่อน

ผมสูดลมหายใจเข้าร่าง เตือนตัวเองว่าผมกับเขาไม่รู้จักกันด้วยซ้ำ แค่เพียงเพราะเขาดึงดูดผมตั้งแต่ครั้งแรกที่พบหน้า ผมเลยเอาแต่คิดถึงเขาเข้าไปซ้ำมาแบบนั้น คิดสิเบต้าว่าจริงๆ แล้วมันไม่มีอะไรสักนิด มันไร้สาระจะตาย

ผมเดินเข้าไปในโลบาร์รี่ นั่งลงตรงหน้าคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งซึ่งติดกับบานกระจกใส และสามารถมองเห็นโต๊ะตัวใหญ่ที่รุ่นพี่นั่งสเก็ตซ์รูปอยู่ได้ เขาเหมือนนั่งข้างกันแต่มีกระจกใสบานใหญ่กั้นกลาง สาบานได้ว่าผมไม่ได้ตั้งใจ แต่รุ่นพี่เลือกนั่งที่โต๊ะตัวแรก เหมือนกับผมที่เลือกนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ตัวแรกซึ่งอยู่ใกล้ที่สุด

แอบเหลือบมองรูปที่เขาสเก็ตซ์ แล้วก็ต้องเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ ถึงขั้นต้องหันไปมองให้เต็มตาเมื่อพบว่ามันเป็นรูปที่สวยงามเหลือเชื่อ ผมไม่ค่อยรู้เรื่องศิลปะงานวาดเขียนระบายสี ไม่มีหัวด้านนี้เลยก็ว่าได้ แต่ผมก็ดูออกว่าจะไรสวย

ไม่สวย

เพียงแค่มองปราดเดียวก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นฝีมือของมืออาชีพ ไม่ใช่มือสมัครเล่น

รูปที่รุ่นพี่สเก็ตซ์อยู่เป็นรูปแก้วกาแฟยี่ห้อดัง ซึ่งตอนนี้เขากำลังใช้ดินสอแรงาเล่นน้ำหนักมันอยู่ ผมเดาว่าเขาคงจะทำเป็นเค้าโครงเพื่อไปลงสีทีหลัง หรือบางที... เขาอาจจะแค่อยากใช้ดินสอสเก็ตซ์มันเฉยๆ ก็ได้

นอกจากจะถ่ายรูปเก่งแล้ว ยังวาดรูปสวยอีก

สมกับที่เรียนพวกศิลป์จริงๆ

ผมเอียงศีรษะมองภาพแก้วกาแฟนั้นอยู่นาน ขึ้นชมการขยับมืออย่างพลิ้วไหวของคนวาดด้วยความเพลิดเพลิน นิ้วมือเรียวยาวของเขาจับดินสอให้เคลื่อนที่อย่างมีชีวิตชีวา ทว่าผมก็ต้องขมวดคิ้วเข้าหากัน เพราะนึกแปลกใจที่นิ้วเรียวยาวนั้นหยุดสเก็ตซ์ภาพซะดื้อๆ แต่ผมก็ยังมองอยู่อย่างนั้น รอเวลาให้เขาเขียนรูปต่อ กระทั่งรู้สึกว่าเขาหยุดนานจนผิดปกติ ผมจึงแอบเหล่สายตาขึ้นมองคนวาด

และพบว่า... คนวาดกำลังมองหน้าผมอยู่

ไ้อ้บ้าเบต้าเคีย! นายทำอะไรลงไป!

ดวงตามจับจ้องมาที่ใบหน้าของผมตาไม่กะพริบ และเช่นเคย... ผมอ่านสีหน้าของเขาไม่ออกสักนิด สายตาที่เขามองผมราวกับลูกกระสุนที่ถูกยิงออกมา และเข้าเป้าโดยสไนเปอร์ฝีมือชั้นหนึ่ง

ผมสะดุ้ง รีบหันหน้าเข้าหาคอมพิวเตอร์แทบไม่ทัน ใจเต้นตึกตักจนหูอื้อโื้อย! นายออกนอกหน้าอีกแล้วนะเบต้า! แต่ผมก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนี่ ก็รูปมันสวยผมถึงได้มอง มันผิดกฎหมายหรือไงเล่า ก็เปล่าสักหน่อย

ที่เขามอง... เพราะผมไปกวนสมาธิเขาแหงๆ

โธ่โื้อยย!

ผมหันกลับมาไล่สายตาสำรวจทุกวิชาที่ตัวเองลงอย่างรวดเร็ว ทั้งที่ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร นี่ก็สงสัยว่ารุ่นพี่ยังมองผมอยู่ไหม แต่ก็กลัวเกินกว่าจะหันกลับไปมองเขาเพื่อหาคำตอบให้กับคำถามของตัวเอง

ผมจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์เสมือนว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสนใจที่สุดในโลก ก่อนจะพบว่าตัวเองลงวิชาได้ถูกต้องครบถ้วนทั้งหมด ทั้งเซตชั้น อาจารย์ผู้สอนและเวลาเรียนเป็นไปตามที่ผมต้องการทุกประการ

Rrrrr! Rrrrrr!

“ฮะ... ฮัลโหล” ผมกดรับสายเสียงเบา แถมเสียงยังสั้นเพราะตอนนี้หัวใจยังเต้นแรงไม่หยุดอีกต่างหาก

[นี่! นายทำบ้าอะไรอยู่ ฉันทอนานแล้วนะ แคคลิกซั้มมิตมันใช้เวลาขนาดนั้นเลยอะ มัวแต่ทำอะไรอยู่กันเน้อหา!] เสียงไค้กแหวมตามสาย ตาย! ผมลืมนิทว่าไค้กรออยู่

“โทษที จะรีบไปเดี๋ยวนี้นะ” ผมตอบเสียงเบา ขึ้นส่งเสียงดังได้ถูกบรรณารักษ์พุ่งมาแหกอกแหงๆ

[เดี๋ยวนี้อะไรนะเบต้า เดี๋ยวนี้อะไร!] เพื่อนตัวเล็กเสียงเซียว [ไม่ต้องวางสายลงมาเดี๋ยวนี้อะ!]

“เออๆ”

ผมรีบคลิกซั้มมิตแทบไม่ทันแล้วพุ่งออกจากไลบรารีทันที มีเสียงไค้กต่ำลอลตามสายตลอดทางที่ผมกระวีกระวาดวิ่งลงบันได

โอ้... ให้ตายสิ นี่ผมรีบมากขนาดลืมหอกเอาที่ออกจากระบบเลยด้วยซ้ำ แต่ช่างหัวมันเถอะ กดซั้มมิตให้แอดไวเซอร์ไปแล้ว ไม่ว่าจะใครก็เปลี่ยนแปลงวิชาผมไม่ได้ ทุกอย่างถูกล็อกไว้โดยสมบูรณ์แบบ เหลือแค่รอแอดไวเซอร์กดแอปพรูฟวิชาให้ผมเรียนเท่านั้น เดี่ยวบรรณารักษ์หรือคนที่มาใช้คอมพิวเตอร์คนต่อไปก็มากดปิดมันเองนั่นแหละ

ผมพยายามปิดเรื่องของตัวเองลืมหอกเอาที่ออกจากระบบให้พ้นไปจากใจ แม้จะแอบรู้สึกกังวลนิดหน่อย แต่ก็คิดว่ามันไม่น่าจะมีอะไรหรอก ไม่มีใครทำอะไรได้ ยกเว้นสองคูตารางเรียนผมเท่านั้นว่าเทอมหน้าผมเรียนอะไรบ้าง

แต่ก็ได้แค่นั้นแหละ เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้หรอก เพราะกดซั้มมิตไปแล้วเมื่อลงมาถึงก็เห็นไค้กที่ซุ่มสายตามองผมตาเซียวบ๊ิด ผมรีบยิ้มกว้างให้เพื่อน

“คือพอดีนเทอร์เน็ตมันฮึดนะ...”

“หยุดความตอแหลของนายไว้ตรงนั้นนั่นแหละเบต้า!”

ไม่นานไค้กก็อารมณ์เย็นลง เค้าว่าตอนันมันคงโมโหหิวนะ และตอนนี้เราสองคนก็นั่งกินข้าวในห้างใกล้ๆ มหาวิทยาลัย เราเลือกร้านอาหารญี่ปุ่น

เพราะได้คอยากกินปลาหิมะอย่างซีอิว กินไปเมาที่ไปถึงเรื่องต่างๆ นานาที่ไม่ได้เจอหน้ากันตอนปิดเทอม

ก่อนหน้านี้นี้เซียนโทรมาหาผมแล้ว เขาเองก็ลงเรียนได้ครบทุกวิชาที่ ต้องการเหมือนกัน ไม่มีวิชาไหนที่เราเรียนด้วยกัน เพราะขึ้นปีสูงแล้วก็ต้องเรียน เมเจอร์ใครเมเจอร์มัน วิชาจำพวกเจนเอดนะเก็บหมดไปตั้งนานแล้ว (Gen Ed: General Education – หมวดวิชาศึกษาทั่วไป เมเจอร์ไหนก็เรียนรวมๆ กันหมด)

“เฮ้ย ริด หวัดดี”

ได้กร้องเรียกพลางโบกมือให้คนข้างหลังผม นั่นจึงทำให้ผมต้องหันกลับไปมอง แล้วก็พบกับริด... รุ่นน้องผู้ชายผิวแทนของผมกับไค้กัที่เดินเข้ามาพร้อมกับแก๊งเพื่อนของเขา ผมทักริดบ้าง

“ว่าไงละ พี่ไม่เจอนานเลยนะ” ผมยกคิ้วให้รุ่นน้อง

ริดยิ้มแล้วเอ่ยขอตัวแยกกับเพื่อน เขาเดินเข้ามาหาพวกผม

“สวัสดีครับพี่เบต้า พี่ไค้กั”

“เออหวัดดี” ผมตอบริด เขานั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ ไค้กั ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับผม ริดเอ่ยปาก

“นี่มันโชคชะตาชัดๆ ผมว่าจะไลน์หาพี่เบต้าอยู่พอดี มีเรื่องจะคุยด้วย”

“หา พี่เหวอ?”

ผมยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าตัวเองอย่างงงๆ ริดพยักหน้า

“ครับ ผมจำได้ว่า พี่เคยบอกว่าอยากทำงานบาร์เทนเดอร์ ที่ตอนนั้นเล่าให้ผมฟังนะ”

ผมนึกย้อนกลับไปเมื่อเทอมที่แล้วที่ผมกับริดเรียนด้วยกันหนึ่งวิชา รู้สึกอายนิดๆ แะฮะ อย่าเรียกว่าเล่าเลย เรียกว่าพล่ำมดึกว่า

พอดีเทอมที่แล้วเรานั่งเรียนข้างกันก็เลยได้เมาท์กัน แถมยังทำงานกลุ่มด้วยกันอีก กลายเป็นว่าเทอมนั้นผมกับริดเลยสนิทสนมกันพอสมควร ตอนนั้นผมเล่าให้ฟังด้วยว่าหลังจากการฝึกงานที่โรงแรมของมหาวิทยาลัย ผมคิดว่าตัวเองชอบงานบาร์ ชอบพวกเครื่องดื่มต่างๆ แล้วก็อยากเป็นบาร์เทนเดอร์ จำได้ว่าเพื่อแจ๋ไปเยอะมาก

ริดเองก็เรียนเมเจอร์การโรงแรมเหมือนกับผม พ่อของเขาเป็นเจ้าของโรงแรมห้าดาวชื่อดังที่มีสาขาในไทยหลายแห่ง คิดว่าพอเรียนจบเขาก็คงกลับไป

บริหารงานต่อจากพ่อ

“ใช่” ผมพยักหน้า “พี่เล่าไปแบบนี้ทำไมเธอ นายมีอะไร?”

“คืออย่างนี้ครับ...” ริดเริ่มเอ่ยปาก “พอดีว่าที่คลับเรนของส์อยากได้ บาร์เทนเดอร์เพิ่ม แต่ไม่ใช่ว่าอยากได้มือฉมังขนาดนั้นนะ ออกแนวอยากได้ลูกมือไปช่วยบาร์เทนเดอร์หลัก พี่พอจะเข้าใจไหมครับ”

“อ่าฮะ นี่ อย่างบอกนะว่านาย...”

ริดยิ้ม “ใช่ครับ ผมก็เลยเส้นพี่เข้าไปให้ เพราะตอนนั้นพี่บอกว่าอยากทำมาก”

“ริด!!” ผมตะโกน ตกใจที่มันลงมือทำอะไรโดยพลการ แต่ถึงอย่างนั้น ความรู้สึกของผมก็ตึงกันมั่วไปหมด ใจหนึ่งก็อยากไปทำใจจะขาด แต่อีกใจก็นึกถึงปัญหามากมายหลายแหล่งที่จะตามมา

“ผมบอกโพรไฟล์พี่ให้คนที่เรนของส์ฟังแล้ว พอบอกว่าเป็นนักศึกษาการโรงแรมมหาวิทยาลัย...” ริดพูดชื่อมหาวิทยาลัยเรา ซึ่งเป็นหนึ่งในมหาวิทยาลัยชื่อดังและอยู่ในระดับแนวหน้าของประเทศ “เขาก็สนใจและมั่นใจว่าพี่คล่องภาษาอังกฤษ ต้องคุยกับลูกค้าต่างชาติได้แน่ ส่วนพวกเรื่องบาร์ฟีกเพิ่มเอาได้ ยิ่งไงพวกเราก็มีทักษะกับความรู้เบื้องต้นกันอยู่แล้ว”

“ริด... พี่... ขอคุณนายมากนะ ให้ตายสิ! อยากทำมากเลย” ผมพูดอย่างตื่นตื่น “แต่ว่าพี่เรียนหนังสือด้วยแบบนี้จะไม่เป็นปัญหาเธอ นี่ก็ใกล้เปิดเทอมแล้วด้วย งานมันเข้าก็โง่เล็กๆนี่”

“ผมยังไม่รู้หรอกนะครับว่าเธอมนี่พี่ลงเรียนอะไรวันไหนไปบ้าง แต่อย่างที่บอก เขาแค่ต้องการผู้ช่วยเล็กๆ น้อยๆ แล้วก็รับนักศึกษาหลายคนโรเททกันไปในแต่ละวัน ผมจึงให้พี่ได้เป็นคืนวันศุกร์เสาร์อาทิตย์ เข้าคลับตั้งแต่สองทุ่มถึงตีสอง คงไม่มีปัญหาอะไร ได้เงินด้วยนะครับ เทอมที่แล้วพี่ยังบ่นกับผมว่าใช้เงินมือเติบจนต้องเกาะแฟนกินเพราะพ่อแม่ดำ พี่จะได้หาเงินเองไง” (Rotate – หมุนเวียน, สับเปลี่ยน)

“ริด... นายนี้สุดยอดเลย” ริดพูด แล้วหันหน้ามาทางผม “แต่พ่อนายจะให้ทำเธอเบต้า เขาไม่ชอบให้นายออกไปตะลอนๆ ที่ไหนนะ อย่างว่าแต่ตอนกลางคืนเลย ขนาดตอนกลางวันยังโทรตามอีกๆ แถมนี่ยังเป็นงานที่ต้องไปแหล่งอโคจรอีกต่างหาก”

“ก็นั่นนะสิ แต่ถือเป็นโอกาสที่ดีมากๆ เลยนะ” ผมทำหน้าเครียดทันที

“ไม่โอเคจนนะครับ พวกพี่ไม่รู้จักคลับเรเนซองส์หรือ?” ริดเล็กคือ

ผมกับไค้กสายหน้าหวิว เราสองคนไม่เกี่ยวข้องกลางคืน ถึงผมจะขงเครื่องดีมี
เป็นและมีความรู้เรื่องแอลกอฮอล์พื้นฐานตามประสาเด็กเรียนการโรงแรม แต่ผม
คออ่อนมาก และแทบไม่เคยดื่มเหล้าเลยในชีวิต เพราะพ่อของผมแสนจะเข้มงวด
เพิ่งจะมาได้ดื่มเป็นกิจลักษณะก็ตอนฝึกงานบาร์ของโรงแรมมหาวิทยาลัยนี่แหละ

ส่วนเซย์นดื่มเหล้าอย่างกับน้ำเปล่า เป็นคอเหล้าสายแข็ง แต่เขาไม่ยอม
ให้ผมดื่มสักหยด น่ารักไหมล่ะ

แถมเมื่อก่อน... สมัยมัธยมเซย์นเที่ยวหัวราน้ำทุกคืน อันนี้แม่เขาเป็นคน
แฉให้ผมฟังเอง แต่เขาก็เลิกเที่ยวเพราะผม หมอนั่นนะเป็นมนุษย์ติดแฟนเหี่ยว
หน้าบออย่างกับตั้งเม

“คืออย่างนี้นะครับ...” ริดเริ่มต้นอธิบาย “คลับเรเนซองส์นี่ต้องเป็น
เมมเบอร์เท่านั้นถึงจะเข้าได้ ไม่ได้เป็นผับเถื่อนๆ หรือร้านเหล้าอย่างที่พวกพี่
เข้าใจ ทุกคนต้องเป็นสมาชิกไวโอพีระดับสูงของคลับ ต้องจ่ายเงินรักษาสติธิปไตย
หนึ่งก็หลักล้านบาท คนที่เข้าไปได้เป็นพวกคนมีเงินที่ค่อนข้างภูมิฐานซึ่งมา
สังสรรค์เพื่อผ่อนคลายอารมณ์กัน ต้องสวมสูทผูกเนกไทเป็นทางการ ออกแนว
สมาคมไฮโซนะครับ ในนั้นเจียบสงบ ไม่ได้เปิดเพลงแร็ปโยกหัวสแควร์แผ่นอะไร
เหมือนในหนัง หรืออย่างในผับแบบที่พวกพี่คิดนะครับ”

“โอ้...” ผมร้อง เท้าที่ฟังดูมันก็ปลอดภัยระดับหนึ่งเลยนะเนี่ย แถมยังได้
ประสบการณ์อีกด้วย ยิ่งโดยเฉพาะในคลับมีแต่คนรวยแบบนั้น ทิปดีแหวงๆ

“ที่สำคัญมีเด็กคณะเราคนหนึ่งก็ทำงานอยู่ที่นั่นมาสองปีแล้ว ผมเคยคุย
กับเขา เพราะพ่อของผมก็เป็นสมาชิกไวโอพีของคลับ เขาบอกว่าในนั้นทุกคนมี
มารยาทและสงบเจียบมาก ผมคิดว่ายังไ้กับปลอดภัยแน่นอน”

“ดีเลย” ผมเอ่ย “เงินที่ตกลงรับงานเลยนะ แต่ขอพี่กลับไปอธิบายกับพ่อแม่
ก่อน พวกเขาคงยอมแหละน่า ยังไงพี่ก็โตแล้วนะ”

“นี่ นอกจากพ่อแท้ๆ แล้วนายยังมีพ่อทูนหัวด้วยนะ อย่าทำเป็นลืมไป”
ไค้กทำหน้าสยอง ชี้ตะเกียบใส่ผม “พ่อคุณพ่อทูนหัวของนายนะ ยิ่งกว่าพ่อแท้ๆ
อีก หวงนายอย่างกับจงอางหวงไข่ แล้วจะยอมปล่อยให้เขาไปทำงานๆ เหรอ”

“เอ่อ... ก็จริงแฮะ” ผมนึกถึงเซย์นขึ้นมา นั่นแหละคือหนึ่งในปัญหาใหญ่

พอๆ กับพ่อบังเกิดเกล้าของผม

นอกจากพ่อแท้ๆ ผมยังมีพ่อคุณพ่อทูนหัวด้วย ซึ่งเป็นบุคคลที่ผมจะลืมไม่ได้เด็ดขาด

“แต่มันเป็นเรื่องที่ผมอยากทำนะครับพี่เบต้า พี่จะยอมให้แฟนของผมมาหยุดแบบนี้ได้ยังไง ประสบการณ์ที่จะได้มันก็เป็น benefits กับตัวพี่ ผมคิดว่ารุ่นพี่เชย์นควรจะเปิดใจนะครับ” ริกพูดอย่างสุภาพตามสไตล์ แต่ทุกคำจึกเข้าไปในหัวใจผม

ใช่ ผมจะยอมให้เชย์นมาหยุดได้ยังไง นี่มันคืออนาคตของผม ชีวิตของผมผมก็ต้องจัดการเองสิ

“เฮ้อ คงไม่มีปัญหาอะไรมากหรอกมั้ง เชย์นก็ไม่ใช้คนที่พูดจาไม่รู้เรื่องเสียหน่อย”

ได้กัทำหน้าตาพิกล มันลากเสียง “โอเค ฉันทจะรอดู...”

“โอ้เอ๊ย เชย์นตามใจฉันทจะตาย ยังไงมันก็ยอมน่า เชื้อสิ!”

“ไม่!”

วจาหนักแน่นที่ออกจากปากของเชย์นทำเอาผมได้แต่กะพริบตาปริบๆ ตอนนี้อยู่ในห้องของเชย์นที่หอพัก หลังจากการริจิสเตอร์เสร็จสิ้นไปเขาก็กลับมาอยู่หอเย็นวันนั้นเลย วันรุ่งขึ้นซึ่งก็คือวันนี้ผมเลยมาหาเขา แล้วบอกถึงงานที่ริคอุตส่าห์ฝากฝังผมให้ แต่คำตอบ... ก็เป็นอย่างที่ทุกคนเห็น

เชย์นอยู่ในเสื้อยืดสีม่วงกับกางเกงยีน อันเป็นเสื้อผ้าคลาสสิกที่เขาใส่อยู่เป็นประจำ เขาเพิ่งไปตัดผมโกข้างมาใหม่ด้วยตอนที่กลับไปริจิสเตอร์ที่บ้าน ซึ่งแน่นอนว่าหล่อเหลาเอาเรื่อง

ตอนนี้ร่างสูงนั่งอยู่ที่ปลายเตียง ใบหน้าของเขาตั้งเรียบด้วยความไม่พอใจ จ้องเขม็งมาที่ใบหน้าของผม

“ตัวเอง...” ผมเสียงอ่อน “แต่ตัวเองก็รู้ว่าเค้าชอบพวกงานบาร์ มันเป็นเรื่องที่เค้าอยากทำนะ”

“เค้าไม่ยากให้ตัวเองไปอยู่ในแหล่งซ่องสุ่มต้องดื่มเหล้าแบบนั้น เค้าไม่ชอบ ตัวเองไม่เที่ยวกลางคืนนะ จะไปทันสมัยถึงกระทั่งแรดข้างนอกได้ยังไง ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะทำยังไงล่ะหา!” เชย์นตะเบ็งเสียงอย่างรวดเร็วจนผมสะดุ้งเฮือก

“เค้าไปขงเครื่องดื่มให้ลูกค้านะ ไม่ได้ขงดื่มเอง เนี่ย... เค้าเคยคุยกับพี่บาร์เทนเดอร์คนหนึ่ง เขาเป็นบาร์เทนเดอร์มาตั้งยี่สิบห้าปีแล้ว แต่ไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์มาตั้งยี่สิบสองปีแล้ว แค่งง...”

“แล้วตัวเองทำงานบาร์มาตั้งยี่สิบห้าปีแล้วหรือไงล่ะ? ตัวเองแน่ใจนะว่าจะไม่ดื่มเลย มันทำไม่ได้หรอก” เซย์นยังคงเถียงคอเป็นเอ็น “ยังงี้เค้าก็ไม่ได้ให้ตัวเองไปทำ คุณพ่อตัวเองก็ไม่ให้ตัวเองไปทำหรอก เชื้อเค้าเถอะ ถ้าเกิดอะไรขึ้นจะทำยังไง เกิดตัวเองถูกมอม ถูกลากไปจับปล้น หรือข่มขืนล่ะ?” เสียงหัวเราะของเขาดังก้องไปทั่วห้อง “ตัวผมเนี่ยไม่ทันలేห์เหลี่ยมคนที่เยวกลางคืนหรอก”

“ตัวเอง เค้าไม่ได้จะไปทำงานที่ผับหรือร้านอาหารที่ไหนนะ แบบนั้นนะ” ผมที่ยืนอยู่ทุดตัวลงนั่งคุกเข่าบนพื้นเพราะเมื่อย พลางเงยขึ้นมองหน้าเซย์นขณะอธิบาย “ตามที่รีคบอกมันเป็นคลับชั้นสูง คลับเรนของสโอะ เนี่ย... ถ้าเค้าไปทำงาน เค้าก็จะได้เงินด้วยนะ ตัวเองก็รู้เค้าใช้เงินเก่งแค่ไหน แล้วก็ควบคุมการใช้เงินของตัวเองไม่ได้ด้วย วันนั้นที่แม่เรียกเค้าไปด่าเรื่องบัตรเครดิตตัวเองก็อยู่ด้วยนี่”

ผมย้อนไปถึงตอนนั้นที่ผมกำลังนั่งเล่นกับเซย์นกุกกิกๆ กันอยู่ที่ห้องรับแขกที่บ้าน แล้วแม่ก็เดินมาเรียกให้ผมไปนั่งที่ออฟฟิศ วางบิลบัตรเครดิตลงตรงหน้าผมซึ่งแจกแจงทุกรายการความผิดที่ผมรูประมัดใจไปโดยไม่ยั้งคิด แล้วแม่ผู้บังเกิดเกล้าก็อ้าปากต่อว่าด่าผมอยู่สองชั่วโมงเต็มๆ จนผมกลับไปหาเซย์นที่นั่นตัวแข็งเพราะได้ยินเสียงของแม่ด่าผมด้วยสภาพหน้าตานองหน้า

เซย์นขบกราม หรีตาลง

“ถ้าตัวเองอยากได้เงินเค้าก็ให้ได้”

ผมตกตะลึงกับคำพูดของเขา แต่ไม่ทันได้อ้าปากพูดอะไรต่อเซย์นก็ล้วงเอากะเป๋าสตางค์หนังสีดำของตัวเองออกมา เขาหยิบธนบัตรเป็นปึกออกมาถือในมือ ก่อนจะเริ่มร่อนธนบัตรลงมาใส่ผมทีละใบด้วยท่าที่ไม่แยแส

“เฮ้อ อยากได้นักก็เอาไป”

“ตัวเอง ทำอะไรเนี่ย?”

ผมงงสุดขีดเมื่อเห็นธนบัตรร่วงหล่นจากฝีมือการร่อนของเซย์นลงมาบนตัว รวมไปถึงบางส่วนก็หล่นลงไปพื้น ที่เงินเยอะก็เพราะเพิ่งกลับบ้านแล้วแม่ก็ให้เงินมาง

“ก็หนูอยากได้เงินไม่ใช่หรอ” เซย์นชักคิ้วข้างขวา ร่อนธนบัตรลงมาใส่ผมอีกใบ “ถ้าหนูอยากได้เงินก็คลานเข้าเข้ามาหาป่าเซย์นนี่ ป่ามีให้... จะก็ همینก็ แสนก็ให้ได้”

โถ้ยยยยย

ผมยกสองมือขึ้นกุมขมับ ทั้งปวดหัวทั้งเงินในเวลาเดียวกัน แต่ไม่ทันได้เขินนาน ป่าเซย์นก็ดึงข้อมือผมให้ขึ้นไปนั่งหันข้างบนดักเขา มือหนาสอดเงินเข้ามาในคอเสื้อผม ก่อนจะสอดเข้ากับขอบกางเกงวอร์มที่ผมสวมอยู่จนต้องเดินพาดหัวเราะเพราะจ๊กจี้ แขนแกร่งอีกข้างรั้งรอบเอวของผมไว้ไม่ให้หลุดจากตัว

“ตัวเอง ไม่เอา พอแล้ว...” ผมหัวเราะคิกคัก เมื่อมือไม้ของเซย์นถู่นวายุไปตามร่างกายผม

“จ่ายดีขนาดนี้หนูก็บริการป่าดีๆ หน่อย” เซย์นพูด “ไหนทำซิ... ทำ”

“สะ ได้สะป่า” ผมหัวเราะคิกคักแล้วเอาสองมือประกบกันเป็นท่าไหว้ ก่อนจะให้ลงที่หน้าอกของเขา เอาหัวขบลงบนปากกว้างพลางถูๆ โถๆ ส่งเสียงอ่อน จูบปลายคางที่มีไรหนวดขึ้นจางๆ ของเขาไปด้วย

“เออดี แบบนี้ป่าค่อยอยากเลี้ยงดูไปนานๆ หน่อย”

เขาพูดทั้งรอยยิ้มกริ่ม แล้วสอดธนบัตรอีกใบเข้ามาในเสื้อยืดผม จนตอนนี้ผมรู้สึกได้ถึงธนบัตรที่ยับยู่เต็มเสื้อไปหมด

“เลี้ยงเบต้าเยอะๆ นะสะป่า เบต้าชอบเงิน” ผมรับบทบาทเป็นอีหนูอย่างเต็มใจ ทำหน้าตาบึ้งแบ้ว “เลี้ยงดูเบต้าไปตลอด อย่างที่เบต่านะสะป่าเซย์น”

“ปากดีจริงๆ เลยนะครับ” เซย์นเอานิ้วเคาะปากเล็กๆ ของผม “ถ้าหนูเป็นฝ่ายทิ้งป่าก่อนนะ ป่าจะฆ่าให้ตายเลย”

“โหย~ ไม่ทิ้งหรอก สามปีแล้ววว เบต้ารักป่าเซย์นนะครับ”

เขายิ้ม ดวงตาสุกใสในแบบที่ผมชอบมองเสมอ ก่อนจะกอดผมกอดลงหอมแก้มผมซ้ำๆ จนผมรู้สึกเหมือนแก้มจะซ้ำ

“ป่าก็รักหนูครับ รักมาก หวงมากด้วย แล้วป่าก็ขี้เหิงหนูก็รู้ เพราะฉะนั้น เชื้อฟังกป่านะ อย่าไปทำเลยงานแบบนั้นนะ โอเคไหม”

“โอ้ ตัวเองงั้น~” ผมอดอดอ้อนออลเขาซะแฟนหนุ่ม ส่งเสียงเหมียวๆ ถูๆ โถๆ ทั้งอ้อนทั้งบิบนวดให้เขาอารมณ์ดีขึ้น แต่ดูเหมือนมันจะไปปลุกอารมณ์อย่างอื่นของเขามากกว่า

เขาถอดเสื้อยืดของตัวเองออกอย่างรวดเร็ว ตามด้วยการเลิกเสื้อยืดผมขึ้น แล้วใช้ปากคาบธนบัตรออกไปให้พื้นเรือนร่าง แบนก็หลากสีปลิวกระจายไปทั่วห้องราวกับเป็นแค่เศษกระดาษ ซึ่งผมกับเขาคงต้องช่วยกันเก็บหลังเสร็จธุระภารกิจนี้

ริมฝีปากร้อนไล่จูบไปตามหน้าท้อง ไล่ลามไปเรื่อยๆ จนในที่สุดเราก็สัมผัสรักกันอย่างที่เคยๆ มาจนสิ้นแรงหอบฮัก

“ตัวเอง...”

“ครับ” เซย์นที่ร่างเปลือยเปล่าเช่นเดียวกันขยับวางแขนกอดกระชับผม กอดจุมพิตเบาๆ ที่แก้มผมด้วย เขายิ้ม ดวงตาวานเย็น เสียงที่พูดแผ่วพริ้ว อารมณ์ดีขึ้นจากเดิมเป็นสิบเท่า “ว่ายังไงครับตัวเอง”

“คือ... ตัวเองให้เค้าไปทำงานเถอะนะ... นะ...”

“...”

ผมพลิกตัวขึ้นนอนทับบนร่างเขา เอาจริงเปลือยเปล่าทุกส่วนแนบไปกับร่างกายของเซย์นแล้วเขย่งขอร้อง เอาสิ... ถ้าไม่ยอมจะได้รู้กัน เซย์นมองหน้าผมตาไม่กะพริบ ผมรีบชิงพูดต่อ

“ทำแค่ศูกริเสาร์อาทิตย์เอง ใช่ว่าจะทำทุกคืนสักหน่อย”

“...”

“เค้าแค่อยากไปทำงานหาประสบการณ์ เรื่องเงินก็เป็นผลพลอยได้ บ้านเค้าไม่ได้จนอะไรตัวเองก็รู้...”

“...” เซย์นถอนหายใจ เบือนหน้าไปทางอื่น แต่ผมก็เอื้อมมือไปจับไบหน้าคมสันแล้วบังคับให้หันมาจ้องตากัน

“ถ้าตัวเองบอกว่าจะไปอินเทิร์นกับบริษัทกูเกิล แล้วเค้าบอกว่าคุณไม่ยอมให้ตัวเองไป โดยอ้างเหตุผลอย่างโน้นอย่างนี้ ตัวเองไม่คิดว่ามันเป็นการเห็นแก่ตัวหรือ คนรักกันก็ต้องเข้าอกเข้าใจกันไม่ใช่หรือไง”

เซย์นจ้องหน้าผม พูดน้ำเสียงจริงจัง

“เบต้า แต่บริษัทกูเกิลก็คงไม่ทำงานกันในสถานทูตโคจร แล้วก็มีอบายมุขเต็มไปหมดหรอกนะ”

“เค้าก็อธิบายไปแล้วไงว่ามันเป็นคลับแบบไหน... เฮ้ยยย!”

ผมร้องเมื่อถูกดึงลงไปกอดจนแนบอกแกร่ง เซย์นพูดเพิ่มพาดพิงเรื่องผม

ของผม

“ร้ายกาจมาก มาขอแบบนี้ได้ยังไง...”

เขากอดผมแน่นจนรู้สึกว่าจะกระดูกตัวเองจะแตก แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ยังยอมให้เขากอดต่อไป มีคำกล่าวที่ว่า... หลังมีอะไรกันเสร็จเราจะสามารถขอผู้ชายได้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราต้องการ

ซึ่งผมลองมาแล้วหลายครั้ง ส่วนมากสำเร็จจริงๆ

เขาถอนหายใจอีกครั้งแล้วเอ่ยถาม “แล้วคุณพ่อคุณแม่ตัวเองว่ายังไงล่ะ?”

“พ่อแม่เค้าอนุญาติแล้ว เหลือแต่ตัวนี่แหละ จริงๆ เค้าจะไปทำโดยไม่บอกตัวเองก็ได้ แต่เพราะเค้าซื่อสัตย์ เค้ารักตัวเอง เค้าเคารพตัวเอง เค้าถึงได้มาบอกก่อน”

“...” ผมเงยหน้าขึ้นจากอกแกร่งแล้วจ้องเข้าไปในดวงตาเขา แม้ปกติเชอร์นจะดูเกรงใจผมจนใครๆ ก็ชอบแซวว่าเขากลัวเมีย แต่พอเกิดอะไรจริงจังผมก็กลัวเขาเหมือนกันแหละน่า แดมเชอร์นเวลาโมโหโคตรตารักเลย เขาเป็นคนใจเย็น ใจดี และน่ารัก แต่เวลาโกรธแล้วเหมือนพายุดีเปรสชันลงทุกที เป็นการระเบิดที่รุนแรงยิ่งกว่าระเบิดปรมาณูของไอน์สไตน์เสียอีก ซึ่งทุกครั้งก็ล้วนแต่ทำให้ผมรำบมือไม่ถูก แต่ข้อดีก็คือเขาไม่ค่อยจะโกรธหรือโมโหอะไรผมหรอก

และโอเค จะบอกอะไรให้ จริงๆ ผมต่อแหละ... แม่ผมบอกว่าจะให้ไปถ้าเกิดว่าเชอร์นให้! บอกแล้วว่าพวกท่านไว้ใจและรักเชอร์นอย่างกับอะไรดี ถ้าเชอร์นยอมแม่ถึงจะไปช่วยคุยกับพ่อ แปลว่าผมต้องผ่านเชอร์นก่อนในทุกๆ ด้าน

ขออย่าให้เขาจับได้ผมได้เลยเถอะ!

ร่างสูงเงียบ ผมจึงยื่นหน้าไปหอมแก้มเขาซ้ายขวาซ้ำๆ พรึมจูบไปตามชอกคอและสันกรามตามด้วยขบติ่งหูที่มีจิลลี่ดำประดับอยู่จนเขาต้องหดคอ จากนั้นผมก็กอดเขาแน่น

“เค้ารักตัวเองนะ... เค้าสัญญาว่าจะรายงานทุกอย่างเลยว่าเกิดอะไรขึ้น ออกจากบ้านก็โหมง กลذبก็โหมง แล้วก็ทำอะไรบ้าง”

เขาเงยไปอึดใจใหญ่จนหัวใจผมเต้นเร็วเพราะรอลุ้น และแล้วในที่สุด...

“ต้องบอกเค้าทุกอย่างนะ”

เยส แปลว่ามันให้แล้ววิ้ยยยยย

ผมรีบพยักหน้าหงึกๆ ซ่อนความปรีดาให้อยู่ในโพรงอก พลังทำตาใสแจ๋ว

“เค้าสัญญา เค้าจะบอกตัวเองทุกอย่างเลย จะดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ไม่ให้เกิดอะไรขึ้นได้ จะไม่ดื่มเหล้าเลย ถ้าจำเป็นต้องดื่มก็จะดื่มไม่เกินหนึ่งแก้ว ดื่มเยอะไม่ได้อยู่แล้วเพราะเค้าต้องขับรถไปกลับเอง...”

“ถ้าแบบนั้นจริงๆ เค้าไปนั่งดื่มรถตัวเองที่คลับอะไรนั้นก็ได้นะ แล้วก็พาตัวเองกลับไปส่งบ้าน...”

เดี๋ยวนี่แกจะคุมฉันทันขนาดนั้นเลยหรอ!

ผมตกใจจนหน้าเหวอ แสบจะหัวทิ่มหัวตำลงพื้น ก่อนจะรีบปรับสีหน้า กลับมาอย่างรวดเร็ว

“บะ... บ้า คลับเรนเซอของสตีต้องเป็นเมมเบอร์ คนที่ไม่ได้เป็นเมมเบอร์เข้าไม่ได้ที่ไหนแล้ว”

“โอ อะไรวะเนี่ย งั้นก็ไม่ต้องไปทำหรอก” เซย์นดูหงุดหงิดขึ้นมาอีกรอบ ผมรีบกดเขา ทำเสียงอ่อนเสียงหวาน

“โอ ป้า เซย์นครับ ตกลงให้น้องเบต้าไปทำแล้วนี่ครับ อย่าทำแบบนี้กับเบต้าเลยนะฮะ เมี้ยว~”

เซย์นยิ้มเมื่อถูกผมใส่ลูกอ่อนจนหมดเม็ก และในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว เหวี่ยงผมลงไปนอนบนฟูกแล้วขึ้นคร่อมอีกครั้ง ผมร้องวิ๊ดวายตามประสา

นัยน์ตาคมพราวระยับเพราะแรงอารมณ์ที่ก่อเกิดขึ้นมาอีกครั้ง จับจ้องผมที่อยู่ใต้ร่างเขา ผมรู้สึกพอใจเหมือนทุกครั้งที่ไม่ปรากฏภาพใครอีก นอกจากภาพของผมเพียงคนเดียว พอใจที่เขารักผมมาก และมีแค่ผมเท่านั้นที่เป็นเจ้าของหัวใจผู้ชายคนนี้

“หนูต้องชดใช้ให้ป้าเยอะๆ เลย รู้ไหม...” เสียงของเขาแหบพร่า

ผมหลับตา ปล่อยเสียงครางเมื่อเริ่มถูกมือใหญ่ด้านลูบไล่ไปตามเนื้อตัวอีกครั้ง โบหน้าคมสันเลื้อยมาซุกที่หูของผม ก่อนจะกัดมันเบาๆ จนผมต้องร้องออกมาเพราะทั้งเจ็บทั้งเสียวแปลกๆ

เสียงทุ้มดังขึ้นข้างหูของผม

“แต่จำไว้เลยนะว่าเค้าไม่ได้เต็มใจ แล้วถ้าเกิดอะไรขึ้นจากงานนั้น...”

“...”

เขายิ้มมุมปากกุ่มกุ่มเจ้าเล่ห์ ยักคิ้วข้างหนึ่งให้ผม

“หนูตายคากอปป้าเน่”